

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN, 1801-1880
Andreas Peter

ANDET BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDLING OG TH. LIND.

THIELES BOGTRYKKERI.

1861.

MUSIC

M

1627

.B52

1860

V.2

21

NORSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

af
A. P. BERGGREEN.

ANDEN MEGET FORØGEDE UDGAVE.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDLING OG TH. LIND.

THIELES BOGTRYKKERI.

1861.

DERES MAJESTÆT

KONG CARL DEN FEMTENDE

TIL NORGE OG SVERRIG.

ALLERUNDERDANIGST TILGNET

A. P. BERGGREN.

Handwritten notes: 1, 7 13 10,

Andante.

Folklore
1013/13
Hoffm
1013/13

Nr. 1. Beiarblakkjen.

(Silljord i Øvre-Telemarken.)

1

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

1. Dæ sat tri Kje-rin-gar un-de¹⁾ ein Stein,-Dei trø-a²⁾ Gull-sko,-Dei ska-pa den Blak-kjen av Man-ne-bein. I

mf -Dei trø-a Gull-sko-

Lof-te sø-ve³⁾ mi Jom-fru.

Lof-te sø-ve mi Jom-fru.

5. Te svara Droningji frie ⁴⁾ :
„Kristoffer ska' Blakkjen utrie.“	12. „Vælkomen, Kristoffer, vælkomen heim!
Eg tenkte 'kje, eg ha' sett deg meir.“
6. „Aa snille min Blakk, du leggjer deg ne,
Mæ eg spring i Salen te deg!“	13. Kungjen han sille ¹⁰⁾ te Ledningjen fara,
Blakkjen han sille heime vera.
7. Dæ fyste Stig ⁶⁾ , som Blakkjen sprang,
Svarte Molli ⁷⁾ ette han rann.	14. Kungjen han styrde si Snekkje fraa Land,
Aa Blakkjen han sleit dei raue ¹¹⁾ Gullband.
8. Dæ are ⁸⁾ Stig, som Blakkjen sprang,
Daa kom han te Helvite fram.	15. Blakkjen slo meir mæ Hov aa Tonn ¹²⁾ ,
Hell ¹³⁾ Kungjen mæ alle sine Menn.
9. Dæ tree Stig, som Blakkjen sprang,
Daa kom han te Himils fram.	16. Fram kom dær ein gamal Mann:
„Æ' her Ingjen, som skjote kann?“
10. Daa han kom te Himm'rikjes Dør,
Dær totte ⁹⁾ han, han ha' vori før.	17. Den fyste Pil, som blei utsend,
I Beiarblakkjens Brjoste ¹⁴⁾ blei ho kjend.
11. Kristoffer la seg i Salen sjuk,
Aa Beiarblakkjen gjore seg mjuk. —	18. „Ha' dæ 'kje vori fe Manneor ¹⁵⁾ ,
Eg ha' gravi den Blakkjen i vigde Jor.“

2. Dei skapa den Folen aa gav 'en Navn,
Beiarblakkjen so kalla dei han.
3. Dei skapa den Folen av Mannebein,
So förde dei haanom te Kungjen heim.
4. Kungjen ropar ivi⁴⁾ alt sit Land:
„Æ' her noken, som Blakkjen rie kann?“

¹⁾ De paa saadanne Steder anbragte Bindings-Buer gjælde Foredraget paa Pianofortet.

²⁾ unde o: bagved, i Skjul af. ³⁾ trøa o: træde. ⁴⁾ søve o: sover. ⁵⁾ ivi o: over. ⁶⁾ fri o: skjjen. ⁷⁾ Stig o: Skridt. ⁸⁾ Molli o: Muld, Jord. ⁹⁾ are o: andet. ¹⁰⁾ totte o: tyktes. ¹¹⁾ sille o: skulde. ¹²⁾ raue o: rede. ¹³⁾ Tonn o: Tand. ¹⁴⁾ hell o: end. ¹⁵⁾ Brjoste o: Bryst ¹⁶⁾ te Manneor o: for Folketale.

Andante.

Nr. 2. Aasmund Frægdegjæva.¹⁾

(Sillgjord.)

Solo.

1. Inn kom Ha - rall Kun - gjen, Han ta - la te si - ne Menn: „Kven ska' nor i Trol - le - botn²⁾, Aa

mf

Tutti.

hen - te mi Dot - ter heim? — Der æ' in - gjen Da - gjen.³⁾

Tenori.

— Der æ' in - gjen Da - gjen.

Bassi.

2.
Farne æ' no so mange
Frægde Drengjer aa frie,
Ingjen av dei æ' atte komen,
No kann eg 'kje lenger bie.“

3.
Te so svara han Raæhæst,
Han steig fe Kungjen fram:
„Aasmund æ' baa stor aa sterk,
Han æ' so frægd ein Mann.“

4.
„Höyrer du, Aasmund Frægdegjæva:
Du æ' den frægdast i Laando,
Du ska' nor i Trollebotn
Aa löyse mi Dotter o⁴⁾ Baando.““

5.
„Aa ska' eg nor i Trollebotn
Aa löyse di Dotter o Baando,
So vi' eg hava dæ Olavsskipe⁵⁾,
Som dei kallar Ormen lange.“

¹⁾ Frægdegjæva forklares af Folket ved frægd o: gjæv, men er egentlig en Forvanskning af det oldnordiske flagðagæfa o: Lykke mod Troldkinder. ²⁾ Trollebotn o: Trollebo. ³⁾ Der er ingen Dag. ⁴⁾ o o: udaf. ⁵⁾ dæ Olavsskipe o: Olavskibet.

6. Aarinn aa dæ fergylte Fløy
Baare dei ut te Strande;
Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han stille fara av Lande.
7. Aasmund sprang paa Olavs Baat,
Som dei kalla Ormen lange,
Dei ropa paa Tarkjell Adelfar:
„Lat no Skipe koma te gange!“
8. So vatt ¹⁾ dei upp dæ Silkjesegle
Högt i Segleraa,
Dei let inkje paa Bunkjen strika ²⁾,
Fyrr dei Trollebotn saag.
9. Dei kasta deires Anker
Paa den kvite Sand;
Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han tro ³⁾ der fyst paa Land.
10. „Hokke ⁴⁾ vi' de, mine Brøanne tvo,
Vakte mitt Skip unde Øy,
Hell ⁵⁾ de vi' inn i Bergje gange
Aa taka ut vene Møy?“
11. Te svara Aasmunds Brøanne,
Dei va' baa unge og blauge ⁶⁾:
„Dæ høyrer me ⁷⁾ paa Broer 'kons ⁸⁾,
At han vi' vita 'kon daue ⁹⁾.“
12. Helle vi' me, frægdan Bror!
Vakte ditt Skip unde Øy;
Me tor inkje inn i Bergje gange
Aa taka ut vene Møy.“
13. Aasmund kasta Kufta blaa,
Tok paa ein fillutte Flangje ¹⁰⁾;
Han totte, Kufta va' hoste go ¹¹⁾
I Trollehendar aa gange.
14. Som han kom i fyste Hallen,
Der va' so undeleg vori ¹²⁾,
Dukanne va' i Bloe tvegne ¹³⁾,
Aa Ormanne spila ette Bore ¹⁴⁾.
15. Som han kom i are Hallen,
Der va' meire Vaae ¹⁵⁾,
Gangekjere ¹⁶⁾ paa Golve sto,
Trolli mon ivi dæ raae ¹⁷⁾.
16. Som han kom i tree Hallen,
Der va' femten Sængjer oppreidde;
Aasmund kasta sæg i ei av dei,
Der sovna Guten snedde ¹⁸⁾.
17. Inn so kom dæ vene Viv,
Som Aasmund ville vinne,
Ho ha' Haar som spunni Gull,
Vippa ¹⁹⁾ i Silkjetvinne ²⁰⁾.
18. Ho ha' Haar som spunni Gull,
Vippa i Silkjeband;
Aasmund uppatt o Sængji sprang
Aa tok hennar i sitt Fang.
19. „Slepp meg, slepp meg, Aasmund!
Du halt inkje meg i Fang!
Kjem ho inn Targjær Hukebrur,
Ho knyser deg unde si Tonn.“
20. Inn so kjem den skome Gyvri ²¹⁾,
Ho gjere baa gruttar aa griner ²²⁾:
„Kva æ' dæ fe eitt Kogebaan ²³⁾,
Som helle dæ vene Vive?“
21. „Den, som meg kallar eitt Kogebaan,
Han ska' eg mæ vondom leike ²⁴⁾,
Han gjeck seg ut mæ Strande,
Men kalle meg Aasmund Frægdegjæva!
Burte so va' hass Brøanne tvo,
So vi' denne Guten heite.“
22. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
No vi' eg spyrje deg:
Hosse kann 'dæ bera ti ²⁵⁾,
At du æ' frægdar, hell eg?“
23. „Høyrer du, Targjær Hukebrur!
No svarar eg deg av Tru:
Eg hev sopi ²⁶⁾ eitt gloandes Jönn ²⁷⁾,
Di ²⁸⁾ æ' eg frægdar, hell du.“
24. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
Hot eg bee deg:
Du hitar ²⁹⁾ dæ Jönn gloheitt
Aa send dæ so hit te meg!“
25. Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Rok ³⁰⁾ han te mæ Avle ³¹⁾,
Rok han te den skome Gyvri,
So Odden sto i hennars Navle.
26. „Høyrer du, Aasmund Frægdegjæva!
Du löyser meg av den Vande ³²⁾,
Du hoggje meg i Lutinne ³³⁾ tvo
Aa sjav imiddjom ³⁴⁾ dei gangel“
27. „Eg ska' hogge deg i Lutinne tvo
Aa löyse deg av den Vande,
Men dæ maa Fanden i Helvite
Imiddjom dei Lutinne gange.“
28. Um so tala ³⁵⁾ den skome Gyvri,
Daa ho datt ³⁶⁾ dau te Jör:
„Du ska' 'kje livands o Bergje koma
Ivi den breia Fjor.“
29. Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han gjeck seg ut mæ Strande,
Han gjeck seg ut mæ Strande,
Burte so va' hass Brøanne tvo,
Inkje Skip va' der fe Lande.
30. Som han kom i den fjore ³⁷⁾ Hallen,
Der va' ingjen Vande,
Der sto fagran fjotan ³⁸⁾ Folen,
Kipen aa kaat ³⁹⁾ i Bande.
31. „Høyrer du, fagran fjotan Folen,
Eg spyre deg eitt or:
Hosse ⁴⁰⁾ mykje vi' du hav' av dæ röde Gull
Fe bera meg ivi den Fjor?“
32. Te svara fagran fjotan Folen,
Toss ⁴¹⁾ vera i Hugjen gram:
„Eg vi' hava di høgre Hand,
Men daa ska' eg bera deg fram.“
33. Te svara Aasmund Frægdegjæva,
Som Gud gav haanom te Raae:
„Fulla ⁴²⁾ ska' du faa mi høgre Hand,
Men daa lyt ⁴³⁾ du bera 'kon baee. —
34. Fruva Ermelin,
Du samlar ditt Gull i Skrin!
Mæ eg gjeng i Bergje inn
Aa leikar mæ Sabelen min.“
35. So hoggje han ihæl alle Bergetrolli,
Som han fyre Augo saag,
So reiste han oto Trollebotn,
Dæ flaut mæ Blo aa Vaag ⁴⁴⁾.
36. Han tok baee Sylv aa Gull,
So mykje, som der vore,
So rei han ivi dæ breie Hav,
Som paa den haraste Jori.
37. Kungjen stend i Högelofts Svoli
Aa leikar mæ Dronningji si:
„No ser eg Aasmund Frægdegjæva
Mæ fagraste Dotteri mi.“
38. Dæ va' Aasmund Frægdegjæva,
Han steig seg ut paa Sand,
So hoggje han Folens Hovu av,
Dæ blei ein kristen Mann.
39. So hoggje han Folens Hovu av,
Dæ blei ein kristen Mann:
Adalbert hennars yngste Bror,
Kungjens Son av Engeland.

¹⁾ vatt o: vandt, heisede. ²⁾ De strøg ikke Seilet. — Bunkjen o: Dækket. ³⁾ tro o: traadte. ⁴⁾ hokke o: hvad enten. ⁵⁾ hell o: eller. ⁶⁾ blaug o: frygtsom (bly). ⁷⁾ me o: vi. ⁸⁾ 'kons o: vor. ⁹⁾ 'kon daue o: os dæde. ¹⁰⁾ fillute Flangje o: laset Træie. ¹¹⁾ hoste go o: altfor god. ¹²⁾ vori o: beskaffent. ¹³⁾ tvegne o: tvættede. ¹⁴⁾ Og Ormene (Slangerne) legede henad Bordet. ¹⁵⁾ Vaae o: Fare (Vaade). ¹⁶⁾ Gangekjere o: Bryggekar. ¹⁷⁾ raae o: raade (vogte?). ¹⁸⁾ snedd o: bekvemt. ¹⁹⁾ vippa o: viklet. ²⁰⁾ Trinne o: Tøi af tvunden Traad. ²¹⁾ den skome Gyvri o: den mørke (skumle) Trolldvinde. ²²⁾ grutter aa griner o: sætter et suurt Ansigt op. ²³⁾ Kogebaan o: Stakkel. ²⁴⁾ mæ vondom leike o: fare ilde med. ²⁵⁾ Hvorledes kan det bære til. ²⁶⁾ sopi o: slugt. ²⁷⁾ Jönn o: Jern. ²⁸⁾ di o: derfor. ²⁹⁾ hitar o: heder. ³⁰⁾ rok o: drev. ³¹⁾ Avle o: Styrke. ³²⁾ Vande o: Vaande. ³³⁾ Lutinne o: Stykkerne. ³⁴⁾ sjav imiddjom o: selv imellem. ³⁵⁾ Um so tala o: da talde. Um, en indledende, uoversættelig Partikel. ³⁶⁾ datt o: faldt. ³⁷⁾ fjore o: fjerde. ³⁸⁾ fjot o: hurtigt. ³⁹⁾ kipen aa kaat o: vælig og springsk. ⁴⁰⁾ hosse o: hvor. ⁴¹⁾ toss o: syntes. ⁴²⁾ fulla o: vist, fuldtvel. ⁴³⁾ lyt o: maa. ⁴⁴⁾ Vaag o: Voer, Edder.

Nr. 3. Hugaball.

(Eidsborg i Øvre-Telemarken.)

Allegretto.

1. — Myl - lar - dot - tri dan - sar aa kve¹⁾, So svei - per ho seg i Skinn, Aa gjeng ho seg i

Hö - ge - lof - te Te Hall - vor Kon - nin - gjen inn.

2.
 Dei lang ihop den lange Naatti,
 Enda gjore den Naatt²⁾,
 Upp reis³⁾ Hallvor Koningjen,
 Klær han seg paa saa braatt.

3.
 „Æ' du no lagji⁴⁾ te Sonen eige⁵⁾,
 Um dæ ska' no so vera,
 Du lat han inkje fyr mi Droningji koma,
 Fyr han sitt Skip kann gjera.“

4.
 Ho sat atte i Møyesalen⁶⁾
 Væl i Maananne nie,
 Te ho aatte Sonen den,
 Han va' baee stor aa frie.

5. Dei bar dæ Baane⁷⁾ te Kristnane⁸⁾, So voks unge Hugaball
 Dær gjekk væl Kvinnur iblandt, Uti Maananne tri,
 Dei let haanom Navne gjeva Som dei are Smaabonni
 Aa kalla 'en Hugaball. Dei vekse i Aldre si⁹⁾.

6. Hugaball gjeng han paa Leikarvollen¹⁰⁾ Dæ va' dei Kungjens Søninne,
 Iblandt dei Drengjinne dyre¹¹⁾, Studde¹²⁾ dei seg unde Kinn:
 Daa gjorest han i Hoggo saa store¹²⁾, „Halt no, unge Hugaball!
 Dæ kunna 'en Ingjen styre. - Du veit inkje Faeren din.“

¹⁾ kve o: kvæder. ²⁾ Enda gjore den Naatt o: Natten endte. ³⁾ Upp reis o: Op stod. ⁴⁾ lagji o: af Skjæbnen bestemt. ⁵⁾ eige o: eie. ⁶⁾ Møyesalen o: Jomfruburet.
⁷⁾ dæ Baane o: det Barn. ⁸⁾ Kristnan o: Daab. ⁹⁾ De voxte i hele deres Levetid. ¹⁰⁾ Leikarvollen o: Legepladsen. ¹¹⁾ dyre o: herlige. ¹²⁾ Da uddeelte han saa vældige Hug.
¹³⁾ stude o: støttede.

9. Hugaball kastar han Leiksoppen ¹⁾,
Han lyster 'kje lenger aa leike,
So gjeng han fyr si Moeri inn,
Hass Kinni vaare so bleike.
10. „Höyrer du nu, kjære Moeri,
Dæ æ' deg slett ingjen Vande ²⁾:
Du seje meg rette Faersnavne,
Lat meg 'kje i Blygelom ³⁾ standel!“
11. „Eg ska' seja deg Faersnavne,
Dæ æ' meg slett ingjen Vande:
Koningjen uti Serklaando ⁴⁾,
Han æ' din Faeren sanne.““
12. „Höyrer du dæ, mi kjære Moeri,
Hott eg deg spyrja maa:
Kvore ska' eg oto ⁵⁾ dinom Garen ⁶⁾
Anten rie hell gaa?“
13. „Eg hev ein Fole paa Stallen standand,
Bunden mæ røde Gullband,
Du ska 'kje oto min Garen gange,
Alt um han deg bera kann.““
14. Dæ va' unge Hugaball,
Han spring uppaa Folabak,
Dæ va' hass kjære Moer,
Gav haanom eitt Nevaslag.
15. Dæ va' unge Hugaball,
Han toss ⁷⁾ unde Slagje svingle:
„Her æ tvinne Vegur imyddjom 'kon ⁸⁾,
Me vita 'kje, naar me kann finnast.“
16. „Höyrer du dæ, min sæle ⁹⁾ Sonen:
Du ska' dæ inkje so trega ¹⁰⁾;
Møter du noken din Uvin paa Veg,
Du ska' 'en dæ sama gieva.““
17. Dæ va' unge Hugaball,
Han rei ette Vegjen fram,
So gav han eitt Nevaslag
Te kvor den meinig ¹¹⁾ Mann.
18. Dæ va' unge Hugaball,
Han kjem seg riands i Gaar,
Ute so bind han Hesten sin
Aa sjav inn i Stoga ¹²⁾ gaar.
19. Dæ va' Serkland-Koningjen,
Han ser ivi Mennar alle:
„Vælkomen æ' du, Halvkungssonen,
So ska' me deg no kalle.“
20. Dæ va' unge Hugaball,
Han rister paa syllbudde Kniv ¹³⁾:
„Kallar 'kje du meg Sonen din,
Koste ska' dæ ditt Liv.“
21. „Halt no, unge Hugaball,
Still no du ditt Svær!
Eg ska' kalle deg Sonen min,
Du æ' dæ væl fulla vær.““
22. Dæ va' unge Hugaball,
Han talar eitt Or mæ Vreie:
„Kome no mine Bræanne sjau ¹⁴⁾,
De yppe mæ meg ein Sveive! ¹⁵⁾“
23. Inn springe Serkland-Droningji,
Seje ho ifraa dæ fyste:
„Tvo av mine Søninn' æ' av Hoggo saare,
Den tree maatt' Augo misse.
24. Her site tvo Jomfruvur norafjölls,
Dei æ' so haardeleg bundne,
Den, som dei oto Baandi kan löyse,
Serkland vi' eg haanom unne.“
25. Dæ va' unge Hugaball,
Han springe seg fram ivi Bor:
„Dæ maa 'kje lenger dveljast idag,
So dyre æ' dei Moers-Or.“
26. Dæ va' unge Hugaball,
Bind han upp Segl i Raa,
Saa let han inkje paa Bunkjen strika ¹⁶⁾
Fyr Stavnen i Bergje staar.
27. „Höyrer de no, mine Bræanne tvo,
Hott eg dikkon ¹⁷⁾ spyrje maa:
Kvore vi' de no Skipe passe,
Hell ¹⁸⁾ de vi' i Bergje inn gaa?“
28. „Höyrer du, unge Hugaball,
Me vi' kje i Bergje inn gaa,
Men me vi' helle Skipe passe,
At dæ reiser 'kje paa Bylgjo blaa.““
29. Dæ va' unge Hugaball,
Sveiper han seg i Skinn,
So ha' 'en so fager Fotefær ¹⁹⁾
Alt te dei Jomfruvur inn.
30. „Her site de no, de Jomfruvur tvo
Aa spilar mæ Gulle dæ røe,
Kvore vi' de fyge ²⁰⁾ mæ meg
Hell vera her te dikkos Dæe?“
31. „Gulle æ' gott aa spila mæ,
Som Morgosol aa Maane;
Soungva' me ²¹⁾ paa kons ²²⁾ Aldr, som du,
Daa me her i Bergje inn kome.““
32. Hugaball teke dei Jomfruvur tvo,
Ville, hass Bræanne sille gjöyme ²³⁾,
Mæ han rei seg i Bergje inn,
Ville taka Gulle meire.
33. Daa han kom seg i Bergje inn,
Daa for hass Hesten te tala: ²⁴⁾
„Dæ Skipe, du, Hugaball, siglide paa,
No æ' dæ langt utpaa Have.“
34. Dæ va' unge Hugaball,
Han blei so ille ivi Or,
Han blikna som dæ bleike Lauv ²⁵⁾
Aa svartna som ei Jor.
35. „Tak no den blaa Kaapa di
Aa brei' a unde min Hov!
So maa du rie den breie Fjor,
Som paa den grøne Jor.“
36. Dæ va' unge Hugaball,
Han teke sin Hesten mæ Spoore,
De vi' eg fyr Sanningji seja,
At Bergje slost i ein Logje. ²⁶⁾
37. Kungjen han stend i Högelofts Svalir ²⁷⁾,
Ser seg utivi so vie:
„No ser eg eitt Skip paa Have fara
Aa ein Kar uppaa Hesten rie.“
38. Dæ va' no hass Bræanne tvo,
Dei styrde sitt Skipe i Land;
Dæ va' unge Hugaball,
Han rei daa fyste paa Sand.
39. Dæ va' unge Hugaball,
Han let sit Svære braa ²⁸⁾,
So hoggje han te sine Bræanne tvo,
Dei falt i Lutir trjaa ²⁹⁾.

¹⁾ Leiksoppen o: Legebolden. ²⁾ Vande o: Vanakelighed. ³⁾ Blygel o: Blusel. ⁴⁾ Serkland, Saracenernes Land. ⁵⁾ oto o: udaf. ⁶⁾ Gar o: Gaard. ⁷⁾ toss o: syntes. ⁸⁾ Her skilles vore Veie. ⁹⁾ sæl o: kjær. ¹⁰⁾ trega o: fortryde paa, være utilfreds med. ¹¹⁾ kvor den meinig o: hver eneste. ¹²⁾ Stoga o: Stuen. ¹³⁾ Han ryster paa (truer med) selvbealagne Kniv. ¹⁴⁾ sjau o: syv. ¹⁵⁾ Sveive o: Sving, Dyst. ¹⁶⁾ paa Bunkjen strika o: stryge Seil. ¹⁷⁾ dikkon o: Eder. ¹⁸⁾ kvore — hell o: hvad enten — eller. ¹⁹⁾ Fotefær o: Fodefærd, Gang. ²⁰⁾ fyge o: følge. ²¹⁾ me o: vi. ²²⁾ kons o: vor. ²³⁾ sille gjöyme o: skulde gjemme (vogte) dem. ²⁴⁾ for te tala o: foer til (begyndte) at tale. ²⁵⁾ Lauv o: Lev. ²⁶⁾ slost i en Logje o: stod i en Lue. ²⁷⁾ Svalir o: Gang, Udbygning. ²⁸⁾ let braa o: drog. ²⁹⁾ Lutir trjaa o: Stykker (Lodder) tra.

Andante.

Nr. 4. Sjugur aa Trollbrura.¹⁾

Solo.

1. — Kun-gjen han sto paa Hø - ge - lofts Svol²⁾, Han saag seg ut saa vi - e, Tett u - te paa den .

Tutti.

grø - ne Voll³⁾, Der fekk han sjaa Sju - gur mon ri - e. Sju - gur vaa - ga⁴⁾ Li - ve for Jom - fru - a.

Sju - gur vaa - ga Li - ve for Jom - fru - a.

2. Je seja full⁵⁾ maa, at Kungjen vart vill⁶⁾
For si Dotter, han mista ti Bergo,
Kor Jutul aa Tussann⁷⁾ helt Bryllaupsspil.
Men Sjugur had' Nævann ti Verjo.

3. „Aa høyr meg, min Sjugur! mi Dotter æ' di,
Du æ' no so sterk ein Herre,
Um du tor gange i Bergo inn
Aa hente di Hjertenskjære.“

4. „Ja fullan⁸⁾ so gjer eg, i Bergo inn fer⁹⁾
Aa pussar dei Uglunne¹⁰⁾ mange;
Men inkje so vil eg dem vøle¹¹⁾ mæ Svær,
Men Klubba¹²⁾ ho kjem te aa dangle.¹³⁾“

5. Sjugur han tok seg atten Pund Jönn
Aa set seg i Brand te aa kara¹⁴⁾:
Dæ æ' no so gott aa laga eitt Hönn¹⁵⁾,
Mot Jutul aa Tussan kann vara¹⁶⁾.

6. Sjugur han let te Bryllaups be
So mange, han kunne utvelja,
Derette so ba 'en so mange Haugtuss¹⁷⁾,
So tjukt, som sju kunne telja.

7. Du meine¹⁸⁾ vøle, Brura va' lekker ei Taus¹⁹⁾
Mæ Jeiter²⁰⁾ aa Haar som Sofia?
Nei! Nasa ho hadde som Nautefjaus²¹⁾
Aa Auga som Tjönn²²⁾ uti Lia.

¹⁾ Sigurd og Troldbruden. ²⁾ Høienlofs Svale, en bedækket Gang udenfor det øvre Stokværk. ³⁾ Voll o: Slette, flad Mark. ⁴⁾ vaa ga o: vovede. ⁵⁾ full o: vel. ⁶⁾ vill o: vred. ⁷⁾ Jutul aa Tussan o: Jetter og Tusser (Trolde). ⁸⁾ fullan o: fuldvel, sikkerlig. ⁹⁾ inn fer o: indfarer, indgaer. ¹⁰⁾ Uglunne o: Uglerne (Troidene). ¹¹⁾ vøle (det danske böle) o: slaae. ¹²⁾ Klubba o: Køllen. ¹³⁾ dangle o: gaae, røre sig. ¹⁴⁾ Og satte sig til at rode i Ilden (at smedde). ¹⁵⁾ Det er nu saa godt at lave (forførdige) et Horn. ¹⁶⁾ vara o: beskytte. ¹⁷⁾ Haugtuss o: Trold, som boer i en Høi. ¹⁸⁾ meine o: mener. ¹⁹⁾ Taus o: Tøs, Pige. ²⁰⁾ Jeiter o: Bryster (?) ²¹⁾ Nautefjaus o: Fæhuus. ²²⁾ Tjönn o: liden Indse, Kjer.

8. Som Brura-Skjenken va' gangjen forbi,¹⁾
 Aa Folkje begynte aa tvista,
 Han Sjur²⁾ dangla ette mæ Klubba si,
 Han slo ei Slagje mista³⁾.

9. Trollbrura ho vende paa breie Bak,
 Tok Stønninga⁴⁾ uppmot Veggja,
 Men Sjur dangla ette mæ Klubba i Slag,
 So Skrea sto ende upp mæ Veggja⁵⁾.

10. Heim kom han Sjugur mæ Kongsdottra fin,
 Høva⁶⁾ better fer Tausa, enn Trolle;
 Men Kungjen tok Ore te Sjugur sin:
 „Du har tjent 'a⁷⁾, ta mæ 'a, beholl 'al“

¹⁾ Da Brude-Maaltidet var forbi. ²⁾ Sjur, forkortet for Sjugur. ³⁾ Han slog intet Slag feil. ⁴⁾ Stønning_ø: Støtte. ⁵⁾ Saa Benene stode ret op i Veiret. Skrea er egentlig Sko (s. Hallagers „Norsk Ordsamling“). ⁶⁾ høva ø: passede. ⁷⁾ 'a ø: hende.

Nr. 5.

Gravo.

(Mel. til en gammel Sang.)

Moderato.

Nr. 6.^{*)}

^{*)} Denne Melodie findes overskrevet: „Havfrua dansa paa Tille“, og hører sikkert til en norsk Variant af Visen: „Dankonning han lader en Havfru gribe, — Den Havfru dandser paa Tille.“ S. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, Nr. 18.

Allegretto.

Nr. 7. Liti Kjersti aa Bergekungjen.

(Telemarken.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Li - ti Kjer - sti ho va' seg so li - ti ei Brur, — Bron - fo - len 1) löy - per lett — Ho kun - na 'kje Nyk - lann i

p e legato *mf* — Bron - fo - len löy - per lett — *p*

Tutti.

Laa - san - ne snu. Mæ dæ rig - ner aa dæ blæs; No - ra un - de Fjöl - lo, Inn - a un - de Hel - lo 2) Der lei - - kar dei.

Mæ dæ rig - ner aa dæ blæs; No - ra un - de Fjöl - lo, Inn - a un - de Hel - lo Der lei - - kar dei.

2. Liti Kjersti ho sat seg i Væven so fin:
„Kvi renne der Mjokk³⁾ oto Brystinne din?‘“

3. „Dæ æ' inkje Mjokk, um dæ synest so:
Men dæ æ' den Mjøen, eg drakk igaar.““

4. „Dei tvo Ting æ' no kvorare⁴⁾ olik,
Fe Mjøen æ' bron aa Mjokkji æ' kvit.“

5. „Dæ nyttar 'kje lenger aa dylje fe deg,
Berg'kungjen nor han hev lokka meg.““

6. „Æ' dæ Berg'kungjen nor, som hev lokka deg,
Hot va' dæ Gaavur, som han gav deg?‘“

7. „Aa han gav meg ein røde Gullring,
Der æ' inkje Makjen paa Droningjis Fing.

8. Aa han gav meg ei Horpe av Gull,
Som eg sille leike paa, naar eg va' sorgfull.““

9. Liti Kjersti ho paa Gullhorpa slo,
Dæ høyrde Bergekungjen i Bergje nor.

10. „Aa kann eg no inkje liti Kjersti faa,
So ska' eg lata Ell ivi Beiarlande gaa.“

11. „Aa för du ska' brenne mitt Lande te Mein,
So tak 'a liti Kjersti aa flyt hennar heim!““

12. Bergekungjen ha' seg ein Gangare spak,
Han sette liti Kjersti uppaa hass Bak.

13. Bergekungjen rei Bergje tri Gaangur umkring,
Aa Bergje dæ opnast, so dei kom derinn.

14. Dei bar te liti Kjersti eitt røde Gulhonn,
Dei slepte⁵⁾ deri tri Villarkonn⁶⁾.

15. Den fyste Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho endaa gat.⁷⁾

16. „Hori æ' du fødd, hell hori æ' du bori?
Hell hori æ' alle dine Jomfruklæi skorne?“

17. „I Beiarlandi der æ' eg fødd aa der æ' eg bori,
Aa der æ' alle mine Jomfruklæi skorne.““

18. Den are Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho endaa gat.

19. Den tree Drykkjen, liti Kjersti ho drakk,
Dei kristne Laandi ho aller meire gat.

20. „Hori æ' du fødd, hell hori æ' du bori?
Hell hori æ' alle dine Jomfruklæi skorne?“

21. „I Bergje æ' eg fødd aa i Bergje æ' eg bori,
I Bergje æ' alle mine Jomfruklæi skorne.

22. I Bergje vi' eg liva, i Bergje vi' eg døy,
Aa eg vi' vera Bergekungjens Festarmøy.““

1) Bronfoleu : Brunfoleu. 2) Helle : Klippen. Helle er egentlig en flad Steen. 3) Mjokk : Mælk. 4) kvorare : hinanden. 5) slepte : slap. 6) Villarkonn : Forvildelses-Korn. 7) gatt : mindedes.

Nr. 8. Agnete og Havmanden.

(Mel. fra Kongsberg.)

Andantino.

1. Ag - ne - te hun stan - der paa Hol - me-gaardsBro, Da kom der en Hav-mand fra Bun - den op - Aa ja, aa

ja! Da kom der en Hav-mand fra Bun - den op.

12. „Og jeg haver været paa Havsens Bund,
Syv Sønner jeg der ved Havmanden fik.“13. „Og hvad fik du til Fæstengave din,
Da han dig fæsted til Bruden sin?“14. „Han gav mig da et prægtigt Guldbaand,
Det bindes ei bedre om Dronningens Haand.“15. Den Havmand ind ad Kirkedøren treen,
Og alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.16. Hans Haar det var som det pureste Guld,
Hans Øine de vare saa taarefuld.2. „Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
Og vil du nu være Allerkjæresten min?“3. „O ja saamænd, det vil jeg saa,
Naar du ta'er mig med paa Havsens Bund.“4. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende til Havsens Bund.5. Der var de tilsammen i otte Aar,
Syv Sønner hun ved den Havmand faaer.6. Agnete hun sad ved Vuggen og sang,
Da hørte hun, Holmegaards Klokker klang.7. Agnete hun ganger for den Havmand at staae:
„Og maa jeg mig udi Kirken gaae?“8. „Ja gjerne maa du dig til Kirken gaae,
Naar du igjen kun kommer til Børnene smaa.“9. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende paa Holmegaards Grund.10. Agnete hun ind ad Kirkedøren kom,
Der saae hun sin Moder, og vendte sig om.11. „Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Hvor har du i otte Aar været fra mig?“17. „Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
Og dine smaa Børn de længes efter dig.“18. „Og lad dem længes, mens de længes vil,
Slet aldrig kommer jeg mere dertil!“19. „O tænk paa de Store og tænk paa de Smaa,
Og tænk paa det Lille, som i Vuggen laa!“20. „Ret aldrig jeg tænker paa de Store eller Smaa,
Længt mindre paa det Lille, som i Vuggen laa.“21. Den Havmand han vred sine Hænder derved.
„Det skuld' du ha' betænkt, da du mig havde der!“

Moderato.

Nr. 9. Svein Normann.

(Sillgjord.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Svein Nor-mann han kjem seg ri - and i Gaar, - Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li¹⁾, — Aa u - te sto stolt Gullbjør mæ
2. „Dutar²⁾ in - kje slaa ut ditt Haar fe meg, - Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li, — Eg ag - tar no ink - je aa

mf *p* *mf*

— Fe Den, som æ' gra-ven un - de Mol - li, —

Tutti.

ut - sleg - ji Haar. Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor - mann fe no - ra un - de Ber - go.³⁾
be - le te deg.“ Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor - mann fe no - ra un - de Ber - go.

p

Men he - ra be - lar Svein! Svein Nor - mann fe no - ra un - de Ber - go.

3. „Aa anten du belar, hell du belar ei,
Eg æ' fulla ført te⁴⁾ aa seja deg nei.“
4. „Men eg ska' føre deg paa dæ Land,
Du gienge paa Gulle, som hera paa Sand.
5. Og eg ska' føre deg paa den Øy,
Du ska' sorgelaus liva aa syndelaus døy.“
6. Stolt Gullbjør ho tenkte me sjove seg:
Slikt Bo⁵⁾ bli væl aller boi meg.
7. Stolt Gullbjør ho samlar sitt Gull i Skrin,
Svein Normann han salar ut Gangaren sin.
8. Svein Normann han ha' seg ein Gangare spak,
Han sette stolt Gullbjør uppaa hass Bak.

9. Aa daa dei kom seg der nor unde Li,
Daa saag dei den Grefsti⁶⁾ baa jup aa vi⁷⁾.
10. „Aa høyr du, Svein Normann, eg talar te deg:
Kven ska' no ligge i Grefsti der?“
11. „Fe min Hest so æ' ho for trang,
Men fe min Kjærast æ' ho passa lang.“
12. „Aa høyr du, Svein Normann, hot eg bee deg:
So gjønne⁸⁾ so ville eg luske deg.“
13. „Aa gjønne so maa du luske meg,
Naar du inkje i Svevnen⁹⁾ vi' svike meg.“
14. Svein Normann sovna paa Gullbjørs Fang¹⁰⁾,
Der sov han ein Svevn, va' passa lang.

15. Stolt Gullbjør ho tok upp ei Silkjesnor,
So batt¹¹⁾ ho Svein Normann te Hand aa Fot.
16. „Aa høyr du, Svein Normann, egtalar te deg:
Eg vi' 'kje i Svevnen svike deg.“
17. Svein Normann han vakna aa kringum seg saag;
Daa saag han seg bunden fraa Topp te Taa.
18. Stolt Gullbjør ho tok upp ein syllbunden Kniv,
So sette ho den i Svein Normanns Liv.
19. Stolt Gullbjør ho steig paa Gangaren graa,
So rei ho heim te sin Faers Gaar.
20. No ligge Svein Normann fe Hund aa Ravn,
Men enno ber Gullbjør sitt Jomfrunavn.

¹⁾ For den, som er begravet under Muldet. ²⁾ Men her beller Svend, Svend Normann, for Norden [Nord for] under Bjergene. ³⁾ tar o: behøver. ⁴⁾ ført te o: istand til.
⁵⁾ Bo o: Tilbud. ⁶⁾ Grefst o: Grav. ⁷⁾ jup aa vi o: dyb og vid. ⁸⁾ gjønne o: gjerne. ⁹⁾ Svevn o: Søvn. ¹⁰⁾ Fang o: Skjed. ¹¹⁾ batt o: bandt.

Andante.

Nr. 10. Torö liti.

(Valdere i Christiania Stift.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Du - va set - tö se paa Lil - jan - kvist, — Gud at raa - de — Ho syn - gö saa vak - kert um Je - sum Krist.

— Gud at raa - de —

Tutti.

Her - re Gud sen - nö uss sin Naa - del

Her - re Gud sen - nö uss sin Naa - del

2. Aa höyr du, Torö liti, e tala te de:
Aa lyste du fölgji aav mæ me?

3. „Koss¹⁾ kan e fara aa fölgji mæ de,
Ein Kungesaan i Eng'land han beila te me.“

4. Aa höyr du, Torö liti, e tala te de:
Aa lyste du aa fölgji or Lande mæ me?

5. „Koss kan e fölgji or Lande mæ de?
Ein Kungesaan af Eng'land ha trulöft me.“

6. Aa Torö liti veiva sit Huvu i Skinn,
Aa gjikk saa inn för kjær Moderen sin.

7. Torö liti fekk Ilt²⁾ för Tuppen gol,
Aa vart no dau, för uprinner Sol.

8. Saa bar dei Likö ette³⁾ Vege fram;
Dei tölv Gudsengla fere rain.⁴⁾

9. Saa bar dei Likö gjönno Kjyrkjile⁵⁾,
Dei tölv Gudsengla föllo paa Kne.

10. Saa bar dei Likö inn paa Kjyrkjigölv,
I Himmerike ringde dei Klukkudn⁶⁾ tölv.

11. Torö liti ho prilla paa Döre mæ Fingadn⁷⁾ smaa:
„Aa kjære Jamfru Maria, luk Löko⁸⁾ ifraa!“

12. Aa Jamfru Maria sto up taa sin ejön Stol:
„Velkommen, Torö liti! baa tröytt aa mo!“⁹⁾

13. „Inkji æ' e saa tröytt, inkji æ' e' saa mo,
Ei liti Kvilestund va fulla go.“

¹⁾ Koss o: hvorledes. ²⁾ Ilt o: Ondt. ³⁾ ette o: efter, ad. ⁴⁾ fere rain o: foran rendte. ⁵⁾ Kjyrkjile o: Kirkeled. ⁶⁾ Klukkudn o: Klokker. ⁷⁾ Fingadn o: Fingre. ⁸⁾ Löko o: Slaasen. ⁹⁾ tröytt aa mo o: træt og medig.

Nr. 11. Knut liten og Sylvelin.

Andantino.

(Nissedal i Øvre-Telemarken.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Kun-gjen aa Knut li - ten dei sat i - vi Bor, — I - se - lil - ja — Dei ta - la so man - ge dei

— I - se - lil - ja —

Tutti.

skjem - tan - de Or. So saa - re syr - gjer Syl - ve - lin fe lis - le¹⁾ Knut i Løyn - dom²⁾.

So saa - re syr - gjer Syl - ve - lin fe lis - le Knut i Løyn - dom.

2.
Knut liten han salar sin Gangare graa,
So rier han seg te Sylvelins Gaar.

3.
Han klappa paa Dynni³⁾ mæ Finganne smaa:
„Aa statt no upp, Sylvelin, skrei Lokunn⁴⁾ ifraa!“

4.
„Aa Ingjen so heve eg Stevne lagt,
Aa Ingjen so lukkar eg inn um Nott.““

5.
Han klappa paa Dynni mæ Hanskar paa Hand:
„Kjenner du 'kje Knut liten, din Festarmann?“

6.
Aa Sylvelin ha' paa seg Stakkjen⁵⁾ blaa,
So skreidde ho dei Lokunne baa te aa ifraa.

7.
„Attafe⁶⁾ Dynni der stend ein Gullstol,
Der ska du, Knut liten, setja syllspende Sko.“

¹⁾ lisle o: liden. ²⁾ Løyndom o: Løndom. ³⁾ Dynni o: Døren. ⁴⁾ skrei Lokunn o: skyd Slaasen. ⁵⁾ Stakk o: Skjørt. ⁶⁾ attafe o: bag.

8.
Aa Skam faa den Terna, ho va' so otru!
Ho stal burt Knut litens syllspende Sko.

9.
So akalar ho seg sitt Hovuskinn,
So gjenge ho seg fe Kungjen inn.

10.
„Her site du, Kungjen, drikk Mjø aa Vin,
Knut liten han søve jaa¹⁾ Dotteri di.“

11.
„Gakk burt, du Terne, aa snakk inkje so!
Her æ' væl so mange, du lyg²⁾ Æra ifraa.“

12.
„Aa kjære min Kungje, vi' du meg 'kje tru,
Her hev eg Knut litens syllspende Sko.“

13.
Kungjen let rope ivi all sin Gaar:
„Klæ dikkon³⁾, mine Hovmenn, i Brynjunne blaa!

26.
„Knut liten, Knut liten, du stiller ditt Svær!
Eg gjeve deg Sylvelin, du æ' hennar vær.“

14.
Kjære mine Hovmenn, klæ dikkon inkje falsk⁴⁾!
Eg kjenner Knut liten, dæ æ' ein Vaagehals.“

15.
Dei banka paa Dynni mæ Glavin aa Spjut:
„Æ' du inne, Knut liten, du kjeme her ut!“

16.
Knut liten han ut gjenom Vindanga saag,
Han kunn' 'kje sjaa Skogjen fe Brynjur blaa.

17.
„Aa æ' de⁵⁾ no so mange, so æ' de væl 'kje rædd,
So kann de væl bie, te nakjen Mann blir klædd.“

18.
Knut liten han ut gjenom Dynni sprang,
Han rudde⁶⁾ den Vegjen, som fyrr va' trang.

19.
Knut liten han hoggje, te han gjorest mo⁷⁾,
Te Bloe dæ sto ivi syllspende Sko.

20.
Knut liten han stige paa Gangaren graa,
So rie han seg te Kungjens Gaar.

21.
„Høyrer du, Knut liten, hot eg spyre deg:
Hor æ' dei Hovmenn, eg sende te deg?“

22.
„Some ligge sjuke aa some ligge saar,
Aa some dei ligge paa Likebaar.“

23.
Knut liten han rister paa bloutte Kniv⁸⁾:
„Ha' du 'kje vori Kungjen, dæ ha' kosta ditt Liv.“

24.
„Knut liten, Knut liten, du stiller din Kniv!
Eg gjeve deg Sylvelin, dæ vene Viv.“

25.
Knut liten rister paa bloutte Svær:
„Ha' du 'kje vori Kungje, du ha' vori dæ vær!“

27.
Aa dæ fekk Knut liten, fe han va' 'kje rædd,
Aa derfe han kom uti kungjeleg Ætt.

¹⁾ søve jaa o: sover hos. ²⁾ lyg o: lyver. ³⁾ dikkon o: Eder. ⁴⁾ falsk o: utilstrækkelig bevæbnet. ⁵⁾ de o: I. ⁶⁾ rudde o: ryddede. ⁷⁾ gjorest mo o: blev medig.
⁸⁾ Knud liden han ryster paa (truer med) den blodige Kniv.

Moderato.

Nr. 12.^{*)}

(Mel. fra Bergen.)

^{*)} I denne Melodie gjenklinger den svenske til „Och liten Karin tjente på unga Kungens gård“ (s. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., I, Nr. 1 under Litr. C); maaskee hører den til en norsk Versjon af nævnte Vis.

Andante.

Nr. 13. Skjøn Anna.

(Mel. fra Kongsberg.)

1. De Rø - ve - re vil - de stjæ - le gaae Saa langt i frem - me - de Lan - de; Saa stjal de bort det

Kon - ge - barn, Den Jom - fru hed skjøn An - na.

2.
De førte hende i fremmed Land,
En Hertugs Søn tilhaande,
For hende saameget Guld gav han.
Den Jomfru hed skjøn Anna.

3.
De vare sammen i otte Aar,
Syv Sønner tilsammen mon fange;
For hendes Dyd og Ydmyghed
Saa blev den Herre en Konge.

4.
Den Herre var af Meklenborg Land,
Af fyrstelig Blod og Stamme,
Kongens Datter af Engeland
Var hannem solgt ihaande.

5.
Der otte Aar forgangen var,
Hun kunde det mærke og kjende,
At han vilde sig en Anden fæste,
Forlade vilde han hende.

6.
Skjøn Anna gaaer for hans Moder at staae:
„Moder, hun sagde, Frue!
Vil I Eders Søn vel bede om,
At han vil mig trolove?“

7.
„Ja saamænd det vil jeg saa,
Jeg vil det gjerne gjøre.
Han aldrig en Jomfru lover sig,
Der mig kan kjærere være.““

8.

Fyrstinden gaar for sin Søn at staae:
 „Konning, hun sagde, Herrel
 Hvorlænge vil du leve saa
 I Slegfred-Levnet mere?

9.

Du skal love skjøen Anna, din Viv,
 Din Ægte-Brud at være,
 Da bliver Eders Sønner syv
 Til Ægte-Børn med Ære.“

10.

„Nei saamænd, Moder! gjør jeg ei,
 Hun er af fremmede Lande,
 Jeg hendes Forældre kjender ei,
 Hun er mig solgt ihaande.“

11.

Den Herre lod de Breve gaae ud.
 Ja Bryllups-Breve skrive,
 En Anden han fæster sig til Brud,
 Hans Dronning skulde blive.

12.

Skjøen Anna staaer i Høieloft,
 Hun herte de Ridderes Røste.
 „Give det Gud i Himmerig,
 Mit Hjerte maatte briste!“

13.

Den Herre gaar for skjøen Anna at staae:
 „Anna, du deilige Kvinde!
 Hvad giver du for Gaver god?
 Vel til min Brud og Fyrstinde?“

14.

„Jeg vil give hende Gaver rig',
 Konning, hun sagde, Herrel
 Jeg giver hende mine Sønner syv,
 De skal hendes Tjenere være.“

1) Guldspan =: Guldspænde.

15.

„Det er slet ingen Gave rig,
 Anna, du dydige Kvinde!
 Dit bedste Guldspan¹⁾ du hende giv,
 Vil du hendes Venskab vinde.“

16.

„Mit bedste Guldspan skal hun ikke faae,
 Jeg vil det ikke ombære,
 Det gav I mig til Morgengave.
 Derfor fik I min Ære.“

17.

Skjøen Anna gaar for hans Moder at staae:
 „Moder, hun sagde, Frue!
 Maa jeg vel i det Brudehuus gaae,
 Min Herres Brud at skue?“

18.

„Ja saamænd det maa du saa,
 Sagde hans Moder til hende,
 Tag kun dine bedste Klæder paa,
 Med alle dine Møer og Kvinder.“

19.

Skjøen Anna ind ad Døren treen
 Baade med Angest og Møde,
 Hendes syv Sønner for hende gik,
 Var' klædt' i Skarlagen røde.

20.

Skjøen Anna tager Sølvkande paa Haand,
 For Bruden begyndte at skjænke;
 Taarene hende paa Kinden rand,
 Som Hver vel selv kan tænke.

21.

Den Brud gaar for sin Herre at staae:
 „Konning, hun sagde, Herrel
 Hvor er os den skjøen Jomfru fra?
 Hvi græder hun saa saare?“

22.

„Sandhed jeg Eder sige vil:
 Til hendes Sorrig og Vaande
 Hun blev mig buden for Penge til,
 Og solgt af fremmede Lande.

23.

Det er hendes Børn, som I her seer,
 Syv Sønner for Eder stande,
 De skal nu Eders Tjenere vær',
 Det gjør hende Sorrig og Vaande.“

24.

„Jeg havde mig en Søsterlil,
 En Søster, som hed Anna,
 Hun blev af Røvere stjaalet hen,
 Og solgt i fremmede Lande.

25.

Du est skjøen Anna, Søster min,
 Du sødle Rosens-Blomme!
 Ret aldrig glad var Moder din,
 Siden du af Landet mon komme.

26.

Du est min Søster, hør jeg vel,
 Det er nok aabenbare;
 Behold ikkun din Herre selv,
 Gud Eder længe spare!“

27.

Der blev Glæde over al den Gaard,
 Ja var stor Lyst og Gammen,
 Den Konning og skjøen Anna da
 Blev' begge vied' tilsammen.

28.

Hjem drog den unge Brud igjen
 Alt til sin Faders Lande,
 Den yngste Søn fulgte hende hjem,
 Hvis Moder var skjøen Anna.

Moderato.**Nr. 14. Minder Alf.^{*)}**

(Hjerdal i Øvre-Telemarken.)

Solo.

1. Alf han er i Nor-ge-land født, Ham ly-ster der ik-ke at væ-re; Han har vel fem-ten Herr'-der i Lehn, Han

Tutti.

1ste St. Ø - re - sund!

kun-de sig der - af næ-re. Der - for klæ-der Alf baa-de Stei-ler og Hjul saa høit o-ver Ø - re - sund!

Der - for klæ-der Alf baa-de Stei-ler og Hjul saa høit o-ver Ø - re - sund!

^{*)} Kaldet saa, fordi han var liden af Væxt, og Milde Alf for sin Gavnildhed.

2. Alf han ganger paa grønne Vold,
Og læser han der sin Tide¹⁾;
Der møder ham Bendit Rimaardsson,
Hans Skjæbne var ham ikke blide.
3. „God Morgen, god Dag, liden Milde Alf,
Du est saa modig en Herre;
Men bliver du Kongens Fange i Dag,
Ikke staaer Landet desværre.“²⁾
4. „Ikke saa er jeg Mindre Herr Alf,
Du tør det ikke vente;
Jeg er en liden Messedreng,
Skal Viin for Præsten hente.“
5. Saa løfted han op hans høie Hat,
Og saae hannem i sin Pande:
„Alt est du norske Herr Mindre Alf,
Om jeg kan ret forstande.
6. Du haver været en Klerk med mig,
Det maa jeg sige forsande;
Jeg kjendte dig i det Skolehuus,
Du gjorde os Andre stor Vaande.“
7. Saa toge de hannem, Mindre Herr Alf,
De slog hannem Bolten om Fod;
Førte de hannem til Helsingborg,
Den danske Dronning imod³⁾.
8. Det da svared den danske Dronning,
Det Første hun Mindre Alf saae:
„Er det ikke andet for en Mand,
Der saadanne Sagn gaaer fra!“
9. „Endog jeg er paa Væxten liden,
Dog er jeg mandelig kjøen;
Men aldrig lever du den Dag,
At du føder saadan en Søn.“
10. Det svared hannem danske Dronning,
Hun slog sin Haand imod Bord:
„Du skalt klæde en Steile i Morgen,
Førend Folk de gaae til Bord!“
11. Og de ledte Mindre Herr Alf
Da Østen for Helsingborg ud;
Sine Synder han kjendtes⁴⁾ saa klogeligt,
Saa fast raabte han til Gud:
12. „Jeg raader hver ærlig Dann'kvindes Søn,
Han tragte efter Hæder og Ære;
Han blive i Landet og tee sig vel,
Med Lige kan han sig nære.
13. Nu haver jeg taget og røvet med Skjel⁵⁾
Saa mangel god Dag og Aar;
Hvad man med Synd og Uret bekommer,
Med Skam og Sorg det gaaer.
14. En Greve var jeg af Ellings Art⁶⁾
Over Tunsbergs Lehn det rige;
Det voldte mig Fald og Vedermod⁷⁾,
Jeg vilde for ingen Mand vige.
15. Jeg tog den fattige Borger fra
Sit Gods og Liv tillige;
Det klager baade Enke og faderløs Barn,
Saa høit til Gud de mon skrige.
16. Gud være mig blid og miskundelig,
Derefter jeg monne forlange;
At jeg efter denne her haanlige Død
Det evige Liv maatte fange!“

¹⁾ Tide o: Bønnebog; de Katholskes Horæ. ²⁾ Ikke — desværre o: ikke desto ringere, bedre. ³⁾ imod o: imøde, hen til. ⁴⁾ kjendtes o: vedkjendtes ⁵⁾ Skjel o: Fordeel (s. Molbechs „Dialect-Lexicon“). ⁶⁾ Art o: Æt. ⁷⁾ Vedermod o: Sorg.

Andantino.

Nr. 15.

(Mel. fra Hurdalen i Christiania Stift.)

Andante con moto.

Nr. 16. Herr Lovmand og Herr Tord.

(Hjerdal.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr Lov-mand red sig un - der Ø, — Dand-ser I vel, mit skjø-ne un - ge Liv — Han fæ - sted stolt

mf *p* *mf*

— Dand-ser I vel, mit skjø-ne un - ge Liv —

Tutti.

In - ger - lil, saa væn en Mø. — Maat-te hun væ - re min.

p

Maat-te hun væ - re min.

2. Hør I, stolt Ingerlil under Ø:
Hvorlænge vil I bie mig Mø?
3. „I otte Vintre fulde,
Den niende, om jeg skulde.“
4. Der otte Aar forgangen var,
Stolt Ingerlil længtes saa saar’.
5. Stolt Ingerlils Brødre gaaer sammen i Raad:
„Vi ville gifte vor Søster i Aar.
6. Vi ville give hende rige Herr Tord,
Han har mere Sølv, end Herr Lovmand har Jord.
7. Han har mere Guld paa Brystet sin,
End Herr Lovmand i forgyldene Skriin.

8. Han har mere Gods i Arken¹⁾,
End Herr Lovmand Jord i Marken.“
9. De drukke Bryllup i Dage fem,
Ikke vilde Bruden tilsengs i dem.
10. Den sjette Dag ad Kvelde,
Da toge de Bruden med Vælde.
11. „Og skal jeg nu til Senge gaae,
Da følger mig først til Høielofts Bro.“
12. De ledte stolt Ingerlil paa Høielofts Bro;
Hendes Øine stod ad saltens Fjord.
13. „Hisset seer jeg Seilene gule og blaa,
Dem syede jeg med mine Fingre smaa.

14. Og havde jeg mig en fuldtro Ven,
Did vilde ride hen og snart igjen.
15. Hør du Herr Peder, kjær Broder min,
Drag hen til Stranden for Søster din.“
16. Herr Peder gik i Staalde,
Han skuede Foler saa bolde:
17. Han skued de gule, han skued de graa,
Døn feireste lagde han Sattel paa.
18. Herr Lovmand styrer sin Snekke til Land;
Herr Peder rider paa hviden Sand.
19. „Hør du, Herr Peder, Stalbroder fin,
Hvor lider Ingerlil, Fæstemø min?“
20. „Saa lider Ingerlil, Fæstemø din:
Idag hun drikker Bryllup med Fæstemands sin.““
21. „I syv Aar laa jeg syg under Ø:
Det var saa ilde, jeg kund’ ikke døe.
22. Skam saa faae de Bølger blaa,
At de ikke sloge mit Skib saa smaa.“
23. „Ti stille, Herr Lovmand! Hvi vil du døe?
Du finder endnu stolt Ingerlil Mø.““
24. „Og laan mig nu Graagangeren din,
Saa giver jeg dig goden Snekke min!“
25. Herr Lovmand han kom dog ikke før,
End der brændte Blus for Brudehus-Dør.

¹⁾ Ark 3: en stor Kiste.

26. Herr Lovmand sprang ind og var ei seen:
„Stat Tord her ude, det dig til Meen!“
27. Herr Lovmand lukte den Dør saa brat:
„I sige Herr Tord saa mangen Godnat!“

28. Jeg giver Herr Tord kjær Søster min,
Med brunen Mjød og klaren Viin.
29. Tolv Tønder Mjød og tolv Tønder Most,
Jeg giver Herr Tord til Bryllupskost!“

30. „Saa gjerne jeg lover hans Søster under Ø,
Som han nu vandt sig min Fæsteme.““
31. Der kom da Glæde for Sorrig igjen,
Da Hver førte selv sin Fæsteme hjem.

Andantino.

Nr. 17a. Far aa Dotter.

(Melodien fra Bergen.)

Solo.

1. „Hott æ' dæ fyr ein Gan-gar graa, — Maal-fri, mi Fru-val — Som kvaar Dag fyr di Dyn-ni staar?‘

mf

Tutti.

To-re-lil-le lig-ger aa lu-rar, ho lu-rar.

p

To-re-lil-le lig-ger aa lu-rar, ho lu-rar.

pp

2. „Aa dæ æ' inkje Gangar graa,
D' æ' mine Gjæsar¹⁾ blaa aa graa.“

3. „Æ' dine Gjæsar laga so²⁾
Mæ røde Gullbeisl aa Sadel paa?“

4. „D' æ' kje røde Gullbeisl aa Sadel paa,
D' æ' Gjæsanns Done, skrøyver³⁾ so.“

5. „Hot æ' dæ fyr eitt nytt Par Sko,
Som kvar Dag fyr di Sængji staar?“

6. „Aa dæ æ' inkje nytt Par Sko,
Men dæ æ' mine Toflar smaa.“

7. „Hot æ' dæ fyr eitt liti Kind⁴⁾,
Som kvar Dag græt i Bure din?“

8. „Aa dæ æ' inkje liti Kind,
Men dæ æ' Bragje, Hunden min.“

9. „Aa æ' so Bragje, Hunden din,
Mæ Silkjereiv⁵⁾ aa Linde⁶⁾ kring?“

10. „D' æ' 'kje Silkjereiv aa Linde kring,
D' æ' Bragjes Rova⁷⁾ ligg i Ring.“

11. „Fyrre tryter⁸⁾ dæ Vatn i Hav,
Fyrr dæ tryter Dotter Svar.

12. Men kjenn's du mæ dæ blontte Hovu,
Som heng uppi min Sadelsbogje⁹⁾?“

13. „Aa ja, aa ja, eg kjenne maa
D', eg aatte Aar hev sovi paa.

14. Krist give, dæ va' Ell¹⁰⁾ i Bure mitt,
Aa so min Faer derinna il“

15. „Gud forlaate deg, Dotter mi,
So vondt du ynskjer Faer din!“

16. „Eg ynskjer 'kje verre Faer min,
Hell han hev gjort mæ Dotter si.“

17. So sette ho Ell paa Linklæi¹¹⁾ smaa,
So mon ho seg inn i Bure gaa.

18. Naar hennes Bure meste brann,
Daa sprang hennes Faer paa villan Vann.

¹⁾ Gjæsar o: Gjæs. ²⁾ laga so o: saaledes beskafne. ³⁾ skrøyva o: see stort ud. ⁴⁾ Kind o: Barn. ⁵⁾ Reiv o: Svøb. ⁶⁾ Linde o: Svøbbaand. ⁷⁾ Rova o: Hale. ⁸⁾ tryter o: fattes. ⁹⁾ Sadelsbogje o: Sadelbue. ¹⁰⁾ Ell o: Ild. ¹¹⁾ Linklæi o: Linklæder.

Andantino.

Nr. 17b. Kvindelyst. *)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Bro - der spurg - te Sø - ster ad: — Tidt og man - ge Sin - de — „Vil du dig ei mand - gi - ve i - stad!).“

p — Tidt og man - ge Sin - de — *p*

Tutti.

Alt sør - ger hun for Hjer - te - kjæ - re sin.

p Alt sør - ger hun for Hjer - te - kjæ - re sin.

2.

„Nei, o nei, min Broder kjær!
Jeg ikke end voxen er.“

3.

„Hvi hør jeg da, baade fra og til,
Saa ofte, at du giftes vil?“

*) Af denne Text ere kun et Par Vers optagne, fordi dens øvrige Indhold findes i Nr. 17a.

!) istad o: snart.

Andantino.

Nr. 17 c. Kvindeliste.

Solo.

1. — Bro - der tal - te til Sø - ster sin: — Mal - - fred, min Fru - el — Og vil du ik - ke

Tutti.

gif - te dig? Men Tho - re - lil lig - ger og lu - rer.

Men Tho - re - lil lig - ger og lu - rer.

4.

„Man siger saa Meget til og fraa,
Det er en Daare, der Lid sætter paa“

5.

Naar Kvindfolk fattes Svar paastand,
I Vesterhav da fattes Vand.

Nr. 18. Herr Ole.

(Valders.)

Andante.

1. Han O - le tjen - te i Kon - gens Gaard, Der tjen - te han for Klæ - der og Fø - de; Saa

fik han et Brev i - fra Ro - sen - lund, Som si - ger, at hans Kjæ - re - ste var dø - de.

2. Herr Ole han træder for Kongens Bord,
Han gjorde al den Tjeneste, han kunde,
Saa bad han Kongen om at faae Lov
At reise udi Rosenlunden.

3. Og Kongen han giver Herr Ole til Svar:
„Det kan jeg nu slet ikke gjøre!
Men siig mig kun et eneste Ord:
Hvad har du udi Rosenlund at gjøre.“

4. „Tidend' er kommen paa denne Dag,
Hvorover mit Hjerte maa bløde;
Der er kommet et Brev ifra Rosenlund,
Som siger, at min Kjærest er døde!“

5. „Aa, kjære Herr Ole, du maa ei græde saa,
Det var da ikke mere, end en Kvinde,
Det kunde vel skikke sig saa i mit Land,
At du kund' faae den ypperste Grevinde.“

6. „Af alt Det, som Kongen kan have i sit Land,
Slet Intet jeg vil nu have;
Men jeg vil reise til Rosenlund,
Og følge min Kjæreste til Graven.“

7. „Og du er den troeste, jeg har i mit Land,
Af alle mine Grever og Baronere;
Og dig vil jeg give en duelig¹⁾ Skjænk
Af Hundrede norske Kroner.“

8. Herr Ole han sadler sin Ganger rød,
Den røde var saa fager og saa snilde;
Saa rider han over de nordiske Fjeld',
Saa hurtigt som Hinden den vilde.

9. Herr Ole han kom nu til Rosenlund,
Der bandt han sin Hest ved Stette²⁾;
Saa gik han strax i Ligstuen ind
Hvor Fruer og Jomfruer ham mødte.

10. Herr Ole han gaaser i Fruerstuen ind,
Han vred sine Hænder saa saare;
Og hvert et Sandkorn, som paa Gulvet laa,
Det væded han med sine Taarer.

11. Herr Ole han satte sig ned paa en Stol,
Ret ligesom han vilde sove;
Sin sorgfulde Sjæl befalede han Gud,
Og derpaa opgav han sin Aande.

12. Saa la'e de dem sammen i sorten Jord,
Kisten, var gjort udaf Marmor;
Der hvile de nu til Dommedag,
De sov' i hverandres Armé.

¹⁾ duelig = betydelig. ²⁾ Stette = Trappen.

Allegretto.

Nr. 19. Liti Kjersti som Stalldreng.

(Hviteseid i Øvre-Telemarken.)

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Li - ti Kjer - sti ho va' so vak - ker ei Møy, — Sa - de - li heil — Kun - gjens Son vil - le
2. So vi - ste ho seg 'kje an - na Raa, — Sa - de - li heil — Sel - de ho si

p *mf* — Sa - de - li heil —

Tutti.

fe hen - nar døy. Ut - i Bryn - jo so tor¹⁾ ho ei.
Kaa - pe blaa. Ut - i Bryn - jo so tor ho ei.

p Ut - i Bryn - jo so tor ho ei.

3. So selde ho si Kaape blaa,
Kaupte ho att²⁾ ein Gangare graa.

4. So let ho seg Karmannklæi³⁾ skjera,
Ho seje, ho vi' en Riddare vera.

5. So rei ho seg te Kungjens Gaar:
„Tar⁴⁾ du, Kungje, noken Stalldreng i Aar?“

6. „Slike smaa Drengjer likar eg best,
Eg tar ein Stalldreng, eg tar 'kje hass Hest.“

7. Peder, Kungjens Son, han svara derte:
„Hesten ska' stande paa Stallen mæ min.

8. Hesten ska' stande paa Stallen mæ min,
Sjav ska' 'en⁵⁾ sova mæ meg unde Lin⁶⁾.“

9. Dei aatte Aar leidde ho Hestann te Vann,
Dæ niende Aar daa blei ho mæ Baan.

10. Aa Peder han spurde Moderen - sin:
„Kann eg faa laane Steinstolen⁷⁾ din?“

11. „Ja, Steinstolen den kann du væl faa,
Men daa lyt⁸⁾ du vera Nærkjering⁹⁾ sjav.“

12. So kom der Bo¹⁰⁾ i Kungjens Gaar:
„Din Stalldreng hev fengji so vent eitt Baan.“

13. „No hev eg vøri Kungje i tredive Aar,
Men aller hev min Stalldreng fødd Baan før no.“

14. Aa Peder han falt fe Kungjen paa Knæ:
„Aa kjære min Faer, du gjeve 'kon tel¹¹⁾“

15. Liti Kjersti ho falt fe Kungjen paa Knæ:
„Aa kjære Kungje, du gjeve 'kon tel“

16. Han tok ein Gullring av sin Fing:
„Den ska' du hava fe Freskheten¹²⁾ din.

17. Tak no liti Kjersti aa set 'a paa ditt Fang,
Gjev 'a Gullkrona aa Droningnavn!“

¹⁾ tor o: tør. ²⁾ att o: igjen. ³⁾ Karmannklæi o: Mandsklæder. ⁴⁾ tar o: behøver. ⁵⁾ 'en o: han (Stalldrengen). ⁶⁾ Lin o: Linned (Lagen). ⁷⁾ Steinstolen o: Steenstolen; rimeligvis en Forvanskning af Steenstuen (s. den tilsvarende Vise hos Nyerup og Rahbek, IV, S. 116). ⁸⁾ lyt o: maa. ⁹⁾ Nærkjering o: Jordemoder. ¹⁰⁾ Bo o: Bud. ¹¹⁾ du gjeve 'kon te o: du tilgive os. ¹²⁾ Freskhet o: Raskhed (Friskhed).

Nr. 20. Den fangne Ridder.

(Hallingdal i Christiania Stift.)

Moderato.

1. Der lig - ger et Slot i Ø - ster - ri - ge, Det er saa vel staf - fe - ret Med Sølv og med det
2. Der - in - de lig - ger en Her - re stor, Alt paa sit Liv hart fan - gen, Vel fem - ten Fav - ne

rø - de Guld, Med Mar - mor - ste - ne op - mu - ret.
un - der Jord, Blandt Or - me, Ed - der og Slan - ger.

8.
Hans Fader kom der selver hen,
Og monne til Taarnet gange:
„Ak, du min allerkjæreste Søn,
Hvor hart du ligger her fangen!“

4.
„Ak Fader kjær, ak Fader, hør,
Jeg ligger saa hart her fangen,
Vel femten Favne under Jord,
Blandt Orme og blandt Slanger!“

5.
Og Faderen gaaer for Kongen selv,
Begjær' at løse den Fange:
„Ti Tusind Gylden jeg give vil,
Maa han den Død undgange.“

6.
„Ti Tusind Gylden kan ei forslaae
Den Herre for at benaaede;
Han bær en Guld kjæd' om Halsen sin,
Den monne hans Liv forraade.“

7.
„Bær han en Guld kjæd' om Halsen sin,
Den haver han ikke stjaalet;
Den hannem foræred' en Jomfru fiin,
Som han haver sig trolovet.“

8.
De tog den Fange udaf det Taarn,
Og gav hannem Sacramente,
Han raabte til Gud i Himlens Thron':
„Min Død maa jeg nu vente!“

9.

De førte hannem til Galgen hen,
Paa Stigen mon han opstige,
Og da bad han den Mestermænd,
At han skulde noget bie.

10.

„Jeg giver dig ikke længere Tid,
Det skal du nu befinde;
Du giv mig hid et Klæde hvid,
Din' Øine vil jeg forbinde.“

11.

„Ak nei, bind ei min' Øine klar',
Lad mig først Himlen anskue,
Hvor jeg skal see Gud aabenbar;
Did staaer mit Sind og Hue.“

12.

Hans Fader da paa Pladsen kom,
Han saae den ynkelig' Skjæbne:
„Min kjære Søn, min Søn saa from,
Din Død skal jeg vist hævn!“

13.

„Ak nei, allerkjæreste Fader min!
Min Død ei hævner saa fage,
Saa lider min Sjæl slet ingen Nød;
Uskyldig jeg taget af Dage.“

14.

Jeg ei for Livet græmmer mig,
Ei heller for Verdens Ære,
Men for min Jomfru dyderig;
Hun sukker og græder saa saare.“

15.

Da kom der paa den tredje Dag,
En Engel af Himten neder;
Han bad, de skulde det Lig nedta'e,
Eller vilde han Staden lægg' øde.

16.

Derefter kom en stor Krigshær,
Som saa hans Død monne hævnne,
Og nederhug Alle og Enhver,
Saa Krop og Hud maatte revne.

17.

Hvo denne Vise har gjort i Løn,
Det maae nu Alle vel vide,
Det haver gjort en Jomfru skjøn
Til Wien i Østerrige.“

Nr. 21.

Andantino.

(Visemelodie fra Gudbrandsdalen.)

The musical score for Nr. 21 is presented in two systems. The first system begins with a piano (p) dynamic marking and features a melody in the right hand with eighth-note patterns and a bass line with chords and eighth notes. The second system continues the piece, ending with a pianissimo (pp) dynamic marking. The score is written in a minor key with one flat and a common time signature.

Nr. 22. Harald var Kung Halfdans Son.

Andantino.

1. Harald var Kung Halfdans Son, Jagt ut af Fa'-ren sinn; Han kom til Ri-ket som eitt Baan, Fo - stra op af Finn.

mf *f*

Den Ti, has Far i Rand-Sjö fell, Var han fært til Dov-ra-Fjell, Him til Far has Ri - ka, Fri - a til fa-gre Pi - - ka.

mf *poco rit.*

2.

Men saa svarte de, at han
Inkje fria maatte,
Före det heile Norges Land
Han som Kungje aatte. ¹⁾

Derfor svor han denne Ei,
At hans Haar skuld' Ingjen grei²⁾,
Skiegg inkje klippa bliva,
För han sig Kung kund' skriva.

3.

Norges Kungje da forsann
Tri Aar førte Kria,
För han kunde bli den Mann,
At han torde fria....^{*}

¹⁾ aatte o: eiede. ²⁾ greia o: rede.

^{*}) Istedetfor det Manglende af 3die Vers kunne de 4 Linier gjentages til sidste Halvdeel af Melodien.

Nr. 23. Frederikshald.

Moderato.

Solo.

1. Der boer en Jom-fru i det - te Land Paa søn - dre Kant her i Nor - den,
Hun fin - des i en be - røm - me - lig Stand, Og me - get navn - kun - dig er vor - den.

Tutti.

Det ha - ver man vel hørt, Kong Fred-rik han el - sker hen - de.

Det ha - ver man vel hørt, Kong Fred-rik han el - sker hen - de.

2.

Den Jomfru har allentid været saa snild,
Og holdet Tjenere mange,
Som hendes Kong Frederik haver tilstill't
Med en Kammertjener, der ei er bange.
Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

8.

Den Kammertjener er af Kong Frederik befal't
At have-den Jomfru i Gjemme,
At naar han er borte, ei Nogen med Gevalt
Skulde hendes Ære beskæmme.
Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

4.

Den Kammertjener er af en god Conduit,
Han Jomfruen vil gjerne forsvare,
For hendes Skyld han og altid frit
Vil sætte sit Liv udi Fare.
Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

5.

Den Jomfru hun er af en smuk Qvalitet,
Er høi og skikk'lig tykfalden,
Hendes Kammertjener er og meget discret;
Den Jomfru hedder skjøen Halden.
Det haver man vel hørt, Kong Fredrik bær Sorgen for hende.

Andantino.

Nr. 24. Sømandens Farvel.

1. Det var en Søn - dags Mor - gen, Den fjor - ten - de Dag ud - i Mai, Mens So - len skin - ne - de dei - lig. Vi
Prinds Carl han let - ted' An - ker, Af Pors - mouth sei - le - de da,

skulde ad Lis - sa - bon gaae; De Bjer - ge og Da - le var klæd - te Af Fruer og Jom - fru - er smaa.

2.

Iblandt dem var en Pige
I sine blomstrende Aar,
Hun fældte, tør jeg sige,
Saa mangan modig Taar
For sin allerkjæreste Ven,
Som hun med Smerte maa see
At reise fra hende hen;
Det gjorde hende Hjertevee.

3.

Paa Afsked hun ei tænkte
Fra sin Allerkjæreste,
Før da han kom og sagde:
Farvel, min Yndigste!
Du seer, hvor Skibet ligger
Nu ganske kant og klar,
At slaee for Land og Riger
Og Den, som Kronen bær.

Moderato.**Nr. 25. „Jeg lagde mig saa silde.“***(Vaage i Gudbrandsdalen.)**Solo.*

1. Jeg lag - de mig saa sil - de og seent om en Kveld, Jeg vid - ste af slet in - gen Kvi - de; Da kom der et
2. Jeg træk - te paa mig Ho - ser, jeg træk - te paa' mig Sko, De bed - ste, som jeg mon - ne ei - e; Jeg klæd - te

Tutti.
Bud i - fra Kjæ - re - sten min, Jeg skul - de til hen - de bort - ri - de. Tvun - get ha - ver El - sko - ven hen - de.
paa mig en Klæd - ning af ny, En Klæd - ning af bom - bøl - ske Fløiel. ¹⁾ Tvun - get ha - ver El - sko - ven hen - de.

3.
Saa gik jeg da mig udi Stalden ind
Og klappede graa Gangeren paa Bagen;
Jeg lagde paa hannem Sadlen af Søl
Og Bidalet, med Guld var beslagen.

4.
Saa red jeg mig fem stive Mile frem,
Mens Andre monne sødeligen søve;
Som jeg da kom til min Kjærestes Hjem,
Da medte jeg min kjæreste Svoger.

¹⁾ Formodentlig Silkefløiel, af bombyx o: Silketoi.

5.
Saa ganger jeg mig op i Heienloft,
Som jeg pleied van til at gjøre,
Der stander de Jomfruer alt udi Flok
Og klæde min Kjærest til Døde.

6.
Saa klapped jeg hende paa hvide Kind,
Som før var rosende røde:
Herre Gud bedre mig fattig Ungersvend!
Her finder jeg min Kjæreste døde.

7.
Hendes Hænder var hvide, hendes Fingre var smaa,
Hendes Øine var blaae som en Due,
Og Brystet havde hyn som hvide Svaneduun,
Og Munden som Sukkeret søde.

8.
Saa gik jeg mig ud paa grønne Eng,
Der hørte jeg de Klokker ringe;
Ikke Andet jeg vidste, ikke Andet jeg fornåm,
End mit Hjerte i Stykker mon springe.

Andantino.

Nr. 26. „Krist give, jeg var der.“

(Sillgjord.)

Solo.

1. Krist gi-ve, jeg var der, som So - len rin - der op, Og siden jeg var der, hun hvi - ler, Da

dolce

Tutti.

vil - de jeg le - de min Kjæ - re - ste op, Om det var fem - ten - tu - sind Mi - le. Om Som - me -

Om Som - me -

2.

Ved Porten der stander en fager Ungersvend,
Og siden han gaaer, der hun hviler;
Hun reiste sig op og hun lukte ham ind,
Og hun la'e ham ned ved sin Side.

3.

Saa laas de tilsammen den Nat saa lang,
Og de med hverandre mon tale,
Til Gjægen den galer i grønneste Lund,
Smaafuglene kviddre i Dalen.

ren, om Som - me - ren, naar al - le de Smaa - fug - le sjun - ge.

ren, om Som - me - ren, naar al - le de Smaa - fug - le sjun - ge.

4.

„Vaag op, vaag op, du fager Ungersvend!
Nu haver du sovet saa længe,
Nu Gjægen Jen galer i grønneste Lund,
Og Solen den skinner paa Enge.

5.

Og stig saa varligen udaf min Seng,
At ikke de Sporer skal klingre!
Og rid saa varligen udaf mit Hjem,
At ikke de Bidsler skal ringle!“

6.

Saa steg han saa varligen udaf den Seng;
Han lod ikke Sporerne klingre;
Saa red han saa dristelig udaf det Hjem,
Saa lod han vel Bidslerne ringle.

7.

Saa red han sig fem stive Mile frem
Alt over de nordiske Heder,
Der møder han Jomfruens Bredre syv,
De var baade stærke og vrede.

8.

„Velkommen, velkommen, du fager Ungersvend!
Hos Jomfruen haver du hvilet;
Nu skal du ei mere da komme derhen,
Imedens du er udi Live.

9.

Hvad enten vil du rømme eller vil du flye,
Eller du vil mandelig stride?
Eller du vil miste dit fager unge Liv
Og Jomfruens sødeste Hvile?“

10.

„Slet ikke vil jeg rømme, slet ikke vil jeg flye.
Men jeg vil vel mandelig stride;
Og ikke vil jeg miste mit fager unge Liv
Og Jomfruens sødeste Hvile.““

11.

De sloges i Dage, de sloges i to,
Og tredie Dagen til Kvelde,
Men da maatte Kjæmperne rømme ifraa,
Og Jomfruen vandt han med Vælde.

Nr. 27 a. Frierbesøget.

(Rommerikisk Dialekt.)

Andante.

Allegro.

1. Je seer dei ut for Glug-gen¹⁾, Kjær sø - te Ven - nen min! I Kveld je gløym-te naa Kubben²⁾ aa vel-te,
Je kjen-ner-dei paa Skug-gen, Du slep-per in - te inn! Je mei-ner, du er baa-e vil aa ga-len, Som

in - te kann høy-re, at Styg-gen³⁾ er hi-me, Kjær sø - te Ven - nen min! Su - ril, su - ril, su - ril, su - ril, lei.

2. Aa Riva ligg paa Take,
Kjær søte Vennen min!
Aa Styggen ligg naa vaken,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

3. Aa Jaan⁴⁾ han ligg i Enga,
Kjær søte Vennen min!
Aa Styggen han ligg i Senga,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

4. Ein⁵⁾ maa saa mykje laate⁶⁾,
Kjær søte Vennen min!
For Bona⁷⁾ inte ska' graate,
Aa kom saa inte inn!
I Kveld o. s. v.

(Manden spørger: „Kos sier du?“)

5. Imorra för Tuppen galer,
Kjær søte Vennen min!
Ligg Styggen ve Kvenna⁸⁾ aa maler,
Da kan du sleppe inn!
I Kveld je gløymte naa Kubben aa velte,

Je meiner, du er baae vil aa galen,
Som inte kann høyre, at Styggen er hime.
Hau, hau, Styggen er hime!
Suril, suril, suril,
suril, lei.

¹⁾ Gluggen o: et Lufthul, en liden Aabning paa Vægen, med eller uden Skodde. ²⁾ Kubben o: en Træblok, der, væltet for Døren, skulde tilkjendegive Elskeren, at han ikke maatte komme ind. ³⁾ Styggen o: den Stygge. ⁴⁾ Jaan o: Leen. ⁵⁾ Ein o: En (man). ⁶⁾ laate o: syngte. ⁷⁾ Bona o: Barnet. ⁸⁾ Kvenna o: Kværnen.

Nr. 27 b. Frierbesøget.

(Fra Hallingdalen.)

Allegretto.

1. Aa gaa du deg te Fjau - se¹⁾, — Ves-le Sö-ten min! —
Dær stander de Mjölök i ei Au - se²⁾. — Duslepp in-kje inn! I Kveld eg glöymte naa Øx-a aa Sta-ven - Eg mei-ner den Gu-ten sø'

bin-nan-de ga-lin, Som in-kje kann höyre, at Far sø' hei-me, By, by, — at Far sø' hei-mel—Ves-le Sö-ten min!

2.
Aa gaa du deg te Stabursvegg³⁾,
— Vesle Söten min! —
Dær stander de Flesk i ei Panne. —
Du slepp inkje inn!
I Kveld eg glöymte o. s. v.

(Manden taler: „Ko seier du, Kjering?“)

3.
Eg finn pas saa mykje aa laate,
— Vesle Söten min! —
For Baane inkje ska graate.
Du slepp inkje inn!
I Kveld eg glöymte o. s. v.

¹⁾ Fjause o: Fæhuset, Stalden. ²⁾ Anse o: en Skaal med Skaft, til at see med eller drikke af. ³⁾ Stabursvegg o: Stolpebodsvæg.

Allegretto.

Nr. 27 c. Frierbesøget.

(Fra Østlandet.)

1. Aa Ljaa-en lig-ger i En - ga, Ves - le Ven - nen min!
 Aa Styggen lig-ger i Sen - ga, Kom no in - te inn! I Ef - ta gløymde eg Øx - a aa Stubben - Eg meiner, den Mann ø'

p *mf*

bi-ster aa ga-len, Som in - te kan høyr-re, at Far ø' hei - mel Bi, bi—Ves - le Ven - nen min.

pp

2.
 Gakk no deg burt i Fjöse,
 Vesle Vennen min!
 Der stend ei Potte mæ Flöte —
 Kom saa inte inn!
 I Efta gløymde eg o. s. v.

(Manden reiser sig op i Sengen og spørger: „Haa sier du“?)

3.
 Eg maa saa mykje laate,
 Vesle Vennen min!
 At inte Baane ska' graate.
 Kom naa inte inn!
 I Efta gløymde eg o. s. v.

Andante.

Nr. 28. Friarguten.

Den si - ste Laur - dags - kvel - len eg skol - de sta¹⁾ aa fri, Eg rei - ste in - kje heim - att²⁾, för

Klok - ko ho va' ti. Men daa me kom paa Vei - a, daa möt - te me gott Lag; Dei spel - te aa dei

dan - sa, te da va' ly - sa Dag.

¹⁾ sta o: afsted. ²⁾ heimatt o: hjem igjen.

Andante con moto.

Nr. 29. Friargangen.

1. Hin Ef - ta¹⁾ eg skul - le te Se - ter - li²⁾, Te Gjen - ta mi, Eg tyk - tes, de

va' naa vel paa de Ti Aa ut aa fri. Den Ve - gen va' lang, eg

gjik aa eg datt³⁾, Eg kom in - te dit för langt paa Natt.

¹⁾ Efta o: Eftermiddag; Aften. ²⁾ Seterli o: Sæterbakken. ³⁾ datt o: faldt (drat).

2.

Hu va daa saa lei, hu svara meg: „Nei!
 Du faar inte meg!“
 Um eg ska gaa kor Lurdagskveld,
 Eg hava ska deg!
 „Aa tig du bar' still, du faar meg int' lell“),
 Um du naa gaar kor Lurdagskveld!“

3.

Den næste Lurdagskveldn maatte eg ut
 Aa gaa igjen,
 Aa daa eg kom te Sæterli,
 Te Gjenta mi,
 Eg la meg litt ne, te Sola den rann,
 Daa maatte eg atte i Vegen fram.

1) lell o: alligevel. 2) kvite o: hvide. 3) Snjog o: Sne.

4.

„Eg skulle vel følgja deg litt ut paa Veg,
 For du va' hos meg;
 Aa vil du naa gjera, som eg seier deg,
 Saa ska du faa meg.
 Gak heim te a Mor mæ höffige Or,
 Saa faar du meg baae mæ Seng aa mæ Bor!“

5.

Saa drog eg naa paa meg dei Hosunne kvite²⁾,
 Ja kvite som Snjog³⁾,
 Aa derte den Vesten aa Graatrøya ny
 Mæ Syllknappar i.
 Saa laup eg asta, eg tala full bra;†
 Dæ vara int' lenge, för eg fekk Ja.

Andante.

Nr. 30.

p
 Je veet ei li - ta Gjen - ta.....

Nr. 31. Frieriet.

(Fra Hallingdalen.)

Allegretto.

Guten. Gjenta.

Go Kveld ut - i Hau - se, Go Kveld ut - i Fjau - se! Gud sig - ne naa deg, Fjell-bu - sø - ten min!) Gjen. Aa du vil in - kje
Gut. Dem²⁾ vi - sa meg dit, Aa dem vi - sa meg hit, Eg sku faa deg te Æg - te - ko - na mi. Gut. Nei, eg vil in - kje

ha' meg en - daa! Aa du vil in - kje ha' meg en - daa! For den Ti eg var i mitt syt - tan - de Aar, Saa
ha - va deg daa! Nei, eg vil in - kje ha - va deg daa! Go Nat ut - i Hau - se, Go Nat ut - i Fjau - se! Gj. Gud

1ste Gang. 2den Gang.

gjöym - te eg meg un - de La - e og Laav' Mæ Gu - tom i Løynd.³⁾ - sø - ten min!
sig - ne naa deg, Fjell - bu

(Hermed gaar Gutten til sit Hjem, hvor Moderen spørger ham:)

¹⁾ Fjellbusøten min o: min kjære Fjeldbo. ²⁾ dem o: de. ³⁾ Mæ Gutom i Løynd o: Med Knøene ilen.

Moderen. **Guten.**

Ko Svar fekk du der? Dú sø-te So-nen min! Ho sva-ra meg dæ: At den Ti ho var i sitt syt - tan-de Aar, Saa gjöym-te ho seg un-de La' - e og Laav' Mæ

Moderen.

Gu-tom i Löynd. Aa, du kun-na ha te-kji ho en-daa! Aa, du kun-na ha te-kji ho en-daa! My-kje

(Moderen vedbliver talende:)

nett æ' a¹⁾ ho, My-kje lett æ' a ho, My-kje
kaut²⁾ æ' a ho, My-kje staut³⁾ æ' a ho, Mo deg en - daa!

For den Ti eg sat paa min Brurebenk, daa saa eg femten af mine Menn, foruten den gamle, graa Gubben, Faeren din, som du væl veit, go'e Sonen min!

¹⁾ a o: dog. ²⁾ kaut o: stolt. ³⁾ staut o: kjæk.

Andante con moto.

Nr. 32. Stev fra Vegaardsheien.*)

1. Aa O - la, O - la! min ei - en On - ge! Kvi la du paa meg den Sorj saa ton - ge? Eg tenk - te al - dri, du brydd' deg

om Aa nar - re meg, som du saag va' ong, Aa nar - re meg, som du saag va' ong.

2.

Aa mange Taar paa mit Kinn ha ronne,
Eg tenkte Vete¹⁾ de hade spronge,
Aa eg ha graate saa mange Taar,
: Som der sæ' Dagar i tusind Aar.:

3.

Aa mangen Gaang ha eg sete sukka²⁾,
Aa mangen Gaang ha eg Taarer turka,
Aa mangen Gaang ha eg tenkt mæ meg:
: Va' eg saa rik, at eg aatte deg!:

4.

Eg gløymer aldri den siste Gaanga,
Eg sto vi Bore, sjöl rekk han Hanna,
Eg saa en Gute, han va' saa fin,
: Eg tyst de mørkna för Solas Skin.:

5.

Ja Kjærligheta ho kan bedrøve,
Gud bære den, der ska faa a prøve!³⁾
Ja Kjærligheta ho sæ' saa heit,
: Ho smerter saarar⁴⁾ ell Noken veit.:

*) Stev (Islandsk: stef) er egentligt et tilbagevendende Omkvæd, saaledes som det forekommer i de nordiske Kæmpeviser; men bruges som Navn for en Art Improvisation, der er meget almindelig i flere Fjeldbygder i Norge. Herom Mere i Anmærkningerne. — Vegaardsheien er Annex til Gjerrestad, omtrent 6 Miil Sydvest for Skien.

¹⁾ Vete o: Forstanden. ²⁾ sete sukka o: siddet (og) sukket. ³⁾ faa a prøve o: faae den at prøve. ⁴⁾ saarar o: mere, dybere; saar o: smertelig.

Nr. 33. Stev fra Telemarken.

Andante.

1. Nær eg vi' sit - ja ein - stas¹⁾ aa kve - a, Daa ten - kjer dei, at dæ sæ' av Gle - a;
2. Den snaa - le⁴⁾ Gu - ten eg al - ler gløy - mer, Um Nat - ti ligg eg og um 'en drøy - mer,

Dei ser 'kje Au - ga - it²⁾, som sæ' vaatt, Aa Hjar - ta sprek - kjer mest sundt³⁾ av Graat, Aa Hjar - ta
Um Da - gen jam - vel⁵⁾ han ger meg Mein⁶⁾, For Brin - ga ligg no - kot tungt som Stein, For Brin - ga

sprek - kjer mest sundt av Graat.
ligg no - kot tungt som Stein.

¹⁾ einstas o: etsted. ²⁾ Dei ser 'kje Augait o: De seer ikke Øiet. ³⁾ sprekkjer mest sundt o: brister næsten istykker (isønder). ⁴⁾ snaale o: raske. ⁵⁾ jamvel o: endogsaa.
⁶⁾ Mein o: Meen, Sorg.

Moderato.

Nr. 34. Stev fra Øvre-Telemarken.

1. Aa vi' du ha - va meg te aa kve - a, De sko' eg gje - ra mæ stør - ste Gle - a, Aa eg sko'

p *cresc.*

kve - a saa vent fe deg, At du sko' gløy - me deg sjav¹⁾ aa meg, At du sko' gløy - me deg sjav aa meg.

p

2.

Den snaale²⁾ Guten eg kann 'kje gløyme,
 Han vi' eg onde³⁾ mit Hjarte gjøyme;⁴⁾
 Du tenkjer væl, at eg hev 'en⁵⁾ gløymt,
 [: Men eg hev 'n⁶⁾ saart⁷⁾ i mit Hjarte gjøymt. :]

3.

So hev dæ vore, so sko' dæ vera,
 Dei snaale Gutann sko' Prisen bera,
 So hev dæ vore, so sko' dæ bli
 [: Snaalare Greic te leng dæ li. ⁸⁾ :]

4.

Ja Daniel Bjørge, den fine Karen,
 Han æ' den venast i Sellgjorsdalen;
 I Bondeklæ' æ' 'en rar aa sjaa,
 [: Men fær 'kje Bonde fe Far sin gaa. ⁹⁾ :]

¹⁾ sjav o: selv. ²⁾ snaal o: snild, driftig. ³⁾ onde o: under. ⁴⁾ gjøyme o: gjemme. ⁵⁾ 'en o: ham. ⁶⁾ hev 'n (hæv ein) ð: har ham. ⁷⁾ saart o: smt. ⁸⁾ Snildere (skjønnere) Forhold, jo længere det varer. ⁹⁾ Men han faaer ei Lov til at gaae som Bonde for sin Fader.

5.

Gu bære meg fe min Gutann vene,
 Han æ' bli skriven te Kungjen tene.¹⁾
 Gu bære meg fe min Gutann grei,²⁾
 |: Eg ser ein inkje paa Jori mei.³⁾ |:

6.

Aa Mor aa Far dei vi' meg menke⁴⁾,
 Eg maa 'kje taka den, som eg tenkte;
 Aa maa 'kje taka den, eg vi' ha,
 |: So bli dæ sjellar,⁵⁾ dei ser meg gla. |:

¹⁾ te Kungjen tene o: til at tjene Kongen. ²⁾ grei o: god, brav. ³⁾ paa Jori mei o: paa Jorden mere. ⁴⁾ menke o: formene, nægte. ⁵⁾ sjellar o: sjelden.

Andantino.

Nr. 35. Stev.*)

(Melodien fra Sjøstrand i Sogn.)

1. Guten: Aa vi' du væ-re mi ei - a Gjen - te, Saa ska' du hol - le deg staut aa plen - te¹⁾; Aa vi' du væ - re mitt ei - e

Gull, Saa ska' du ti - e, naar eg blir full, Saa ska' du ti - e, naar eg blir full.

2.

Gjenten: Eg vi 'kje være di eia Gjente,
 Eg vi 'kje holle meg staut aa plente;
 Eg vi 'kje være ditt eie Gull,
 |: Eg vi 'kje tie, naar du blir full. |:

3.

Du tar 'kje nødig gaa her aa dra deg²⁾,
 Du tar 'kje tenke, at eg vi ha deg,
 Du tar 'kje komme te meg aa fri,
 |: För eg vi' ha meg Ein, som æ' rik. |:

4.

Guten: Du tar 'kje nødig staa der aa sneie³⁾,
 För de eg gjeng mæ mi Væmmels Trøye,
 För Væmmel æ' no saa go för meg,
 |: Som Silkeføyel kan vær' för deg. |:

*) Texten til ovenstaaende Stev er, ligesom til Nr. 32, fra Vegaardsheien. — ¹⁾ staut aa plente o: net og undseelig. ²⁾ dra deg o: gjøre dig lækker. ³⁾ sneie o: spotte, være knibak.

Allegro moderato.

Nr. 36. „Aa kjöre Vatn aa kjöre Ve.“

1. Aa kjö-re Vatn aa kjö-re Ve, Aa kjö-re Tömmer o-ver Hei-a,
Aa kjö-re hva, dom kjö-re vi', Je kjö-rer Gjen-ta mi ei-a. De rö-de Ro-ser aa de Öi-ne blaa, De

p

vak-kre Gjen-ter hol-der je ut-aa, Helst naar je faar Den, je vi' ha, Saa er de' Mor-ro aa le-va.

mf

*) Eller:

De rö-de Ro-ser aa de Öi-ne blaa, De vakkre Gjen-ter hol-der je ut-aa o.s.v.

2. Je var paa Bakken aa var lidt fuld,
Men der je aldrig skal komme;
Der stal di fra me en Tobakrull
Aa fire Skilling af mi Lomme.
De røde Roser aa de Öine blaa,
De vakkre Gjenter holder je utaa,
Helst naar je faar Den, je vi' ha,
Saa er de' Morro aa leva.

8. Aa Gud velsigne hu Gamlemor,
Som gaar paa Golve aa stuller ¹⁾,
Hu tar ifra me det tomme Glas
Aa sætter aat me det fulde.

¹⁾ stuller o: syltør.

De røde Roser aa de Öine blaa,
De vakkre Gjenter holder je utaa,
Helst naar je faar Den, je vi' ha,
Saa er de' Morro aa leva.

4. Aa kjöre hva, dom kjöre vil,
Je kjörer Kjærringa mi eia;
Hu er saa god, hu er saa snill,
Je kan vist aldrig bli lei a.

De røde Roser aa de Öine blaa,
Mi eia Kjærring holder je utaa.
Naa har je faat Den, je vil ha',
Naa er de' morrosamt aa leva.

Allegretto.

Nr. 37. Brydlaupe aat hu Siri.¹⁾

(Fra Søndhordland i Bergens Stift.)

1. Höyr du, Si-ri, Dot-ter mil Peer i Li²⁾ vi' ti deg fri Ut - i des-se Da - ga, Ut - i des-se Da - ga;
Kan din Hug te haa-nom staa, Saa vi' eg, du han ska' faa Ti din Æg-te - ma - ka, Ti din Æg-te - ma - ka.

2. „Skam so gjere, höyr meg no,
Um han va eingang so go,
|: Ja so go, so tie; :|
Kva sku daa forhöjja me,
At eg tok eit Stykke Tre
|: Aa la ve mi Sie?³⁾ :|

3. Aa du stakkars vetla Vett!⁴⁾
Aa du snakka so ein Gjikk;
|: Snak daa ei taa Vegje! :|
Aa du tala so ei Gjeit,
Ly daa den, so bære veit,
|: Höyr, kva eg deg seje! :|

10. Daa Brurgomen da forsto,
Blei han inkje mykje go,
|: Men sett' i aa skrika: :|
Eg, so va' saa gamal Mann,
Skulde ei ha' bær' Forstand?
|: Eg sku' tek' mi Lika. :|

4. Han ha' baate Hus aa Gar,
Laangt meir helle du sjölv har,
|: Koppar. Kar aa Gryta; :|
Han ha' baate Faar aa Fe,
Han kann væl forsyrgja de,
|: So du sleppe syta⁴⁾. :|

5. Tæke du no denne Mann,
Han lev' inkje lenge han;
|: Sio kan du taka: |
Deg saa ung aa snill ein Gut,
So du deg vil velja ut
|: Ti din Ægtemaka. :|

11. Bruro svara Brurgomen so:
Skulde du di Lika faa,
|: Kunn' du skrepp' taa Lykko.¹⁰⁾ :|
Darmæ blei han so forsint¹¹⁾,
At han vilde flyg' i Flint,
|: Spente, sparkte, skraalte. :|

6. „Dette va' da besta Or,
Eg ha' haurt utaa mi Mor
|: Adle mine Daga. :|
La han komma, naar han vi',
Eg ska' svara ja derti',
|: Mannen vi' eg hava.“ :|

7. Mannen kom, aa han fekk ja,
Alting va' baa' væl aa bra,
|: Brydlaup blei tillaga; :|
Bruro va baa' ung aa snill,
Bært⁵⁾ hu sat saa suur aa ill⁶⁾
|: Adle Brydlaupsdaga. :|

8. Brurgomen tala ti si Brur:
Kjæra mi Brur! du æ' saa suur,
|: Ret so du va' bedröva; :|
Detta æ' vaar Brydlaupsdag,
Halt deg lysteg i vaart Lag,
|: So da kunne höva!⁷⁾ :|

9. Bruro svara ikkj' eit Or,
Men hu reiste seg fraa Bor,
|: Sett' seg bort aat Skiva⁸⁾. :|
Dar dei unge Gutar va',
Totte⁹⁾ hu va' mykje bra,
|: Tio te fordriva. :|

12. Brydlaupsdaga dei va' tre,
Sio so for kvar ti se,
|: Kvar paa sine Vegja. :|
Kor da sio mæ dei gjekk,
Aa kva Ende da so fekk,
|: Kann eg inkje seja. :|

¹⁾ Siri's Bryllup. ²⁾ Li er Navnet paa en Gaard. ³⁾ vetla Vett o: ringe Vid. ⁴⁾ syta o: serje. ⁵⁾ bært o: kun. ⁶⁾ ill o: vranten. ⁷⁾ höva o: passe sig. ⁸⁾ Skiva o: Disken. ⁹⁾ totte o: syntes. ¹⁰⁾ skreppa taa Lykko o: prale af Lykke. ¹¹⁾ forsint o: vred.

Andante.

Nr. 38. Ifjor aa iaar.

1. I - fjor gjætt¹) e Gjei - ten ti dju - pa - ste Da - lom, I - aar maa e gaa mæ en Vaak²) kring i Ga - rom³); I -

fjor gjætt e Gjei - ten ti dju - pa - ste Da - lom, I - aar maa e gaa mæ en Vaak kring i Ga - rom.

2.

: Ifjor fekk e dansa, mæ⁴) Fela ho laata,
Iaar maa e vogga, nær Baane de graata. :|

3.

: Ifjor va' e sytten Aar, daa ville Alle ha me,
Iaar æ' e atten, da læss dom inte ajaa me. :|

4.

: Aa fir'⁵) inte taa me, dæ kann hend' de dæ samma,
Du veit int', kor snart at Ulykka kann ramma. :|

5.

: Aa aldri naa meir ska' e tru nokon Karmann,
Nei om han saa sto uti Vatn upp und' Armann. :|

¹) gjæta o: vogte. ²) Vaak o: Barn. ³) Garom o: Gaardene. ⁴) mæ o: mens. ⁵) fir o: lee.

Andante.**Nr. 39. „Du, som ene var min Trøst.“** (*Modum, i Nærheden af Christiania.*)

Du, som e - ne var min Trøst, Som har hvi - let ved mit Bryst, Hvor kun - de du dog saa - re mig saa

haardt? Du, i hvis Øi - ne, kla - re, blaa, Saa man - gen Gang med Fryd jeg saae, Fra mig har du nu vendt dit Hjer - te bort!

Nr. 40.**Andante.***(Melodien til en gammel Sang.)*

sempre p

Moderato.

Nr. 41. Guten aa Gjenta.

Guten. 1. Naar Gjen-ta bæ-re blir fem-ten Aar, Har a¹⁾ Nyk-ker; Har a Nyk-ker; Men blir a tju-ge aa Fri-er faar, Gjõra sig lek-ker, Gjõra sig lek-ker. Men gaar a o-gift i ti Aar te, Saa

maa du tru me, du ska faa se, Ho sam-tyk-ker, Ho sam-tyk-ker.

Gjenta.
 2. Saa højt en Onkar paa tjuge Aar
 |: Setter Kraasen, :|
 Ta²⁾ beste Gjenta, i Bygda gaar,
 |: Jammen blaas 'en.³⁾ :|
 Men naar han ti Gange „Nei“ har faat,
 Saa maa du tru me, han er 'kje |: braat
 Saa fjaasen⁴⁾. :|

Guten.
 3. Naar Enka mister sin fyste Mann,
 |: Kan a graate; :|
 Ja, som ho reint var ifra Forstand,
 |: Kan a laate. :|
 Men kom dær bare en Frier da,
 De blei 'nte⁵⁾ lenge, fær ho sa ja,
 |: Paa en Maate. :|

Gjenta.
 4. En Enkemann, som ve Grava staar,
 |: Maa vi æra; :|
 For Brura hass⁶⁾ sytten, atten Aar
 |: Ska jo væra. :|
 Han maa ha Moro ei lita Stõnn⁷⁾,
 Om saa han sju Alens lange Hõnn
 |: Skulle bæra. :|

Guten.
 5. Dær gaar om Kvintfolk saa mangt et Svell
 |: Te de Vonne⁸⁾; :|
 Men hver en Ongkar se gifter lell⁹⁾
 |: Naar han kunne. :|
 Om Kjærringa er naa lit sint aa sêrj¹⁰⁾,
 Gaar inte Or inn te Bein aa Mærj¹¹⁾,
 |: Har je funni. :|

Gjenta.
 6. Om Karfolk¹²⁾ alt inte talas kann
 |: Te de Beste; :|
 Men hver ei Gjente se lell en Mann
 |: Ville feste. :|
 Om han iblant er forsint aa vill¹³⁾,
 Saa tenker Gjenta: han er vel snill
 |: For de mesta. :|

Guten.
 7. Je gjerne ville me gjifte naa;
 |: Vi du ha me? :|
 Vær inte rædd, je ska ikje slaa'
 |: Eller dra' de. :|
 Engang imellem je griner¹⁴⁾ vel,
 Men al mi Ti ska je stendi lell
 |: Holl' uta de. :|

Gjenta.
 8. Aa ja, je spaar, je ska ha en Mann,
 |: Som hver anna. :|
 Naar slik en Frier se byr, blir han
 |: Inte vanna¹⁵⁾. :|
 Lit Knubbor¹⁶⁾ kann je iblant vel gjj',
 Men al mi Ti ska je væra bli; —
 Hær er Hanna!

¹⁾ a o: hun. ²⁾ ta o: ad. ³⁾ jammen blaas 'en o: saavist blæser han. ⁴⁾ braat saa fjaasen o: slet saa mundkaad. ⁵⁾ de blei 'nte o: det varede ikke. ⁶⁾ hass o: hans.
⁷⁾ Stõnn o: Stund. ⁸⁾ et Svell te de Vonne o: en Snak (Tale) til det Onde. ⁹⁾ lell o: alligevel. ¹⁰⁾ sint aa sêrj o: vred og arrig. ¹¹⁾ Gaas ikke Ord ind til Been og Marv.
¹²⁾ Karfolk o: Karlefolk. ¹³⁾ forsint aa vill o: opbragt og heftig. ¹⁴⁾ griner o: gnaver, brummer. ¹⁵⁾ vanna o: vraget. ¹⁶⁾ Knubbor o: knubbede Ord.

Andantino.

Nr. 42. „Aldri fagnar' Syn eg saa.“

1. Al - dri fag - rar' Syn eg saa, Enn dæ fy - ste So - la rann, Sau-en²⁾ bræ-ka, Pur-ka grein³⁾, Tro-sten ga-pa⁴⁾,
Skod-da¹⁾ o - ver En - ga laa, Aa - sen sto som i ein Brand.

p

So - la skjein. Gu-ten, som naa laa paa Hjellen, Sov en-naa aa tok i Fang.

2.
Aa eg ropte: Siri! Peer! —
Peer han svara: Eg sæ' naa her.
Aa eg sade: Peer, du maa
Aldri meer paa Hjellen gaa.
Peer han svara: Aa Gud naa'!
Hur ska eg daa Kvinnfolk faa?

¹⁾ 2det Vers uden Gjentakelse. ²⁾ Skodda o: Taage. ³⁾ Sauen o: Faaret. ⁴⁾ Purka grein o: Soen gryntede. ⁵⁾ Trosten gaa o: Drosselen sang (det svenske gaa o: skrige).

Moderato.

Nr. 43. „Den Ti e va' liten.“

(Valders.)

Den Ti e va' li - ten, e in - kje kun-na gaa, E leik - tō me mæ Gjen - to, so Kat - ta mæ Straa; No tyn - gjist min

p

Fot, no graa - na mit Haar, Dæ fæl-lō me so tungt et - te Gjen - to o gaa.

Allegretto.

Nr. 44. Gjæter-Livet.

(Hallingdalen.)

1. Nær Mai - daa-gaa lok - kje, Aa So - la skjinn so vart¹⁾ aa vent, Daa Gjentunn ut - i Flok - kje²⁾ Lyt pyn - te se so pent. Dei

stun - de ut fraa Huus aa Gar, Mæ Fe aa Gjeit aa Sau³⁾ dei drar, Dökk Hug te Fjöl - lo stend.

2.

Me lyt⁴⁾ au ut aa gjæte,
De gjeng mæ Lust aa Leik i Li,
Nær Sola tæk te sprette⁵⁾
Den beste Summar-Ti.
E færug⁶⁾ uppe vara maa,
Aat Skog aa Fjöllo lyt e daa
Mæ Ku aa Sauidn⁷⁾ gaa.

3.

E lokkje dei aat Skogji,
Aa kvar ei Ku æ' Maale vant⁸⁾,
Dei hev no samre Hugji⁹⁾
Aa följi aat kvar Kant.
Dei sigle kringom slett aa bratt¹⁰⁾,
Te Kvello lyt e ta dei att
Aa drive heim te Natt.

4.

So snøgt¹¹⁾ dæ li aat Meddaag,
E Fena¹²⁾ lokkje i ein Trupp,
Me rop te Hunde Fedogg,
Aa gjeng paa Fjöllo upp.
Dær kann me Kjyri ðviajaa,
Kor Sauidn aa kor Gjeitunn gaa,
Aa gløttug bli me daa.

5.

Me ðvi Klippunn stire¹³⁾,
Ein Flokk taa spræke Reino gjeng¹⁴⁾;
Aa adle mine Kjyri
Aa Smaatfe gjeng ikring.
Febikkja¹⁵⁾ flyg aa leitar upp
Den heile Buskap¹⁶⁾ Trupp i Trupp
'Ti Tustedalæ jup.¹⁷⁾

¹⁾ vart o: varmt. ²⁾ uti Flokkje o: flokkeviis; — idet Pigerne nemlig paa længere Ture, f. Ex. til en langt bortliggende Kirke, ofte medtage deres Pynt, som de da iføre sig paa et fælleds Forsamlingssted. ³⁾ Sau o: Faar. ⁴⁾ me lyt o: jeg maa. ⁵⁾ sprette o: skinne. ⁶⁾ færug o: færdig, paa Færde. ⁷⁾ Sauidn o: Faarene. ⁸⁾ Og hver en Ko er Mælet vant (kjender min Stemme). ⁹⁾ samre Hugje o: samme Hu (Tanke). ¹⁰⁾ De løbe omkring paa det Flade og det Steile. ¹¹⁾ snøgt o: snart. ¹²⁾ Fena o: Kvæget. ¹³⁾ stire o: stirrer. ¹⁴⁾ Der gaar en Flok af vilde Bøener. ¹⁵⁾ Febikkja o: Hyrdehunden. ¹⁶⁾ Buskap o: Hjord. ¹⁷⁾ I den dybe Tustedal.

6.

Me setja us paa Fjöllo,
 Jo Havor Gjætesvenn aa e,
 E blæs i Luur aa trölle¹⁾,
 Saa Kjyri kjem aat me.
 Aa Guten slær Munnharpun sin,
 Han spelar vent paa Flóitun fin,
 Aa e sjung Visun min.

7.

Om Kvello rop e Rullen²⁾,
 Aa kalla kvar ei Kú mæ Namn,
 Mæ Tralling aa mæ Hullen:³⁾
 Kjøm no, Botlykke, fram!
 Kjøm Leikeros, Gullstjerne fin,
 Kjøm Dokkerose, Kjæla min,
 Kjøm, Bjöllku Kvitelin!

8.

Kjøm, trippe Fe aa Savi,
 No lyt me ratt⁴⁾ te Sætra inn;
 Kjøm, Kjyri heile Kjaue⁵⁾,
 Sjaa, Sola laage skjín!⁶⁾
 Nær e fær Mjólk i Köppun min,
 So legg e me aa svoer inn,
 Tess⁷⁾ Daag paa Fjöllo skjín.

¹⁾ trölle o: traller. ²⁾ Rullen o: den hele Flok (?). ³⁾ Tralling aa Hullen o: Trallen og Syngen. ⁴⁾ ratt o: hurtigt. ⁵⁾ Kjaue o: et Antal af tyve Stykker. ⁶⁾ See, Solen skinner lavt. ⁷⁾ tess o: indtil.

Moderate.

Nr. 45. Den Narrede.

1. Aa eg ser paa deg, Aa du ser paa meg, Aa eg ser paa deg, Aa du ser paa meg; Aa hei, aa hei, aa
 2. I - fjor sa' du dæ, Du in - tje vil - le ha' meg; I-aar kom du at - te Aa hjer - te - leg ba' meg; Aa hei, aa hei, aa

hil - dran - de deg¹⁾, Ko' il - le du ha' no nar - ra meg!
 hil - dran - de deg, Ko' il - le du ha' no nar - ra meg!

¹⁾ hildrande deg o: fortryllende Du.

Andante con moto.

Nr. 46. Avskje mæ Hövringen.*)

1. Sjaa So - le paa A - na - ri - pigg! Naa gaar ho dit, som ho om Not - te ligg, Men fyst ho me Aa Stein aa
Bu - dei - a skvat - tar fraa sitt Sell²⁾: „Men mon - tru Ku - e kjöm naa taa se sjöl?³⁾ Hu - ru - li - lu, li - hu - li -

Tre Aa Al - le te for - gyl - le lyt¹⁾. Bjöl - lunn dumt bak - om Hau - gom to - na⁵⁾; Klun - ken rart att i Ber - gom
hul! Mi sø - te Ku Æ' grumast stött.⁴⁾

jo - ma⁶⁾, Bek - kjen sil - lar⁷⁾ som Taa - rer stilt⁸⁾ - E æ' hu - gilt.⁹⁾

*) Hövringen er en Sæter i Vaage Præstegjeld i Gudbrandsdalen. — Anaripigg (s. 1ste Vers), en Fjeldtinde, som kan sees fra denne Sæter i Vest.

1) forgylle lyt o: maa forfylde. 2) Hyrdepigen (Sæterpigen) titter ud fra sit Sæterhuus. 3) taa se sjöl o: af sig selv. 4) grumast stött o: fortræffeligst. 5) Bjældeerne klinge dumpt bag Heien. 6) Klangen gjenlyder selsomt i Bjergene. 7) sillar o: risler. 8) stilt o: stille. 9) hugilt o: urolig i Sindet, bekymret.

2.

Ko reint forundeleg au lell¹⁾
 Mitt Hjerta hoppar upp i meg i Kveld!
 Ko rart dæ æ',
 Naar Fjelli tæk
 Sin Avskje mæ
 Sin kjære Gut!
 Paa Hövrings vakre Sæterstul²⁾
 Idag vist siste Gaanguen helt me Jul.
 Dæ hende fleir,
 At alder meir
 Döm saag sitt Reir³⁾,
 Naar döm flaug ut.
 Alder Gjentunn saa vakkert hulla⁴⁾,
 Berg-Jom, Bekkjenn aa Bjöllunn sulla!
 Dette spaar me vist einkvort Illt⁵⁾,
 E æ' hugilt.

3.

Ska' her i Vær' e inkje faa
 Ho Mari, som e held saa mykjy.'taa?
 Men kvarför saa
 Skull' eg daa faa
 Mitt Auga paa
 Min Kjaraste?
 Ho va' fornem, men inkje grum,
 Den fyste Gjenta, som e dröymde um:
 Idag ho sa'
 Saa mykjy bra,
 Mæ Graat me ha
 Aa hugse⁶⁾ se.
 Ja, du gjere me blaut i Sinne,
 Naar alt anna glett utur Minne.
 Men aa faa de — dæ slepp e snilt⁷⁾;
 E æ' hugilt.

4.

Sjaa Den, som kjöm i Snörlivs-Kjoll!
 Aa skin paa ho, du vakre raue Soll!
 Aa kjære Fjell,
 Skikk Kue lell
 Heimatt i Kveld!
 Saa slepp ho gaa.
 Aa Hangar⁸⁾, gjer dökk⁹⁾ höge no,
 Saa Gjenta mi si Ku fraa dökk kann sjaa!
 Aa Berg-Jom tig
 Ei lito Ri¹⁰⁾,
 Lat Bjölla si
 Ho höyre faa!
 Kjære Dalar, dökk me maa gjöyme!
 Kanskje tor ho si Sorg daa glöyme.
 Imbert! naa maa du graate stilt!
 Ho æ' hugilt.

5.

Han Imbert vi' ho gjenne sjaa;
 Men Bekkjer smaa renn stritt fraa Augom blaa.
 Ho sakte si¹¹⁾:
 „E einsle bli'
 Nok all mi Ti,
 For Ven' min strauk¹²⁾!
 Han, som i Være för va' min,
 Han, som va' stö¹³⁾ som Stein aa lett som Vind,
 Han æ' e naa
 Au huga paa.
 E tenkte faa
 'En, men e rauk¹⁴⁾.
 Han va' lentug¹⁵⁾ — eg höyrd 'en laate,
 Naa e einsle maa gaa aa graate.
 Treff 'en hær — dæ e slepp nok snilt!
 E æ' hugilt.“

6.

Aa Sole ne bak Tindom datt¹⁶⁾,
 Aa Sjennunn glytte fram aa Maanen spratt¹⁷⁾,
 Naa vart dæ Kveld;
 Far væl, far væl,
 Du gamle Fjell,
 Eg elska mest!
 Din Blome¹⁸⁾ Imbert alder naar!
 E stegalaus¹⁹⁾ te Himmels inkje gaar.
 Kor ber dæ te²⁰⁾,
 Saa tver du æ'!
 Slikt negte me,
 Du sjöl veit best.
 Marit veit nok eit anna Stelle,
 Meire grepa²¹⁾, enn Hövrings Fjelle,
 Dær oss kvorkjen²²⁾ ska' vera skilt,
 Hell bli hugilt.

¹⁾ au lell o: ogsaa alligevel (dog). ²⁾ Sæterstul o: Sæterplads. ³⁾ Reir o: Bede. ⁴⁾ hulla (= sulla) o: nynnede. ⁵⁾ einkvort Illt o: noget Ondt. ⁶⁾ hugse o: huske. ⁷⁾ dæ slepp e snilt o: det slipper jeg nok for, det gaar jeg vist Glip af. ⁸⁾ Hangar o: Høie. ⁹⁾ dökk o: Eder. (bet. ogsaa I). ¹⁰⁾ Ri o: Stund. ¹¹⁾ Ho sakte si' (sejer) o: Hun sagtens siger. ¹²⁾ strauk o: løb bort. ¹³⁾ stö o: fast. ¹⁴⁾ rauk o: tabte, gik Glip af [ham]. ¹⁵⁾ lentug o: spegefuld, munter. ¹⁶⁾ datt o: gled (egentl. faldt). ¹⁷⁾ Og Stjerneerne tittede frem og Maanen kom op. ¹⁸⁾ Blome o: Blomst. ¹⁹⁾ stegalaus o: uden Stige. „Gange stegalaus te Himmels“ siges om det Umulige. ²⁰⁾ Hvor gaar det til. ²¹⁾ grepa o: fortrinlig. ²²⁾ oss kvorkjen o: vi hverken.

Nr. 47. Kjölstoguten.

Allegretto.

1. Je teen - te paa Kjöl - sta i - fjor Mæ my - e Sorj aa Møj - e; Je sæt - te mi Liit te Gud, Aa
Titt syn - tes je Nø - a va' stor, Men je maat - te la me nøj - e.

in - gen an - nen Man: Te Vaa - ren je slep - per vel ut I - fraa den slem - me Fan.

2.
Aa Alle saa sier døm de¹⁾:
Paa Kjölsta æ' vont aa væra;
Lengste Dagen den røkker²⁾ inte te,
Støtt om Kvellen maa vi færa.
Vi somler³⁾ te langt ut paa Nat;
— Ja æ' inte Fan te Man? —
Aa enda saa legger døm te:
Atte Kjærringa æ' værre, enn han.

3.
Om Maaran saa flyer 'n op,
Aa river paa se Broka⁴⁾,
Derette saa tar 'n en Sup
Aa gleiner⁵⁾ bort paa Klokka:
„Kjære Guter, staa naa op!
Naa æ' Klokka mot di tre,
Stell naa alla - Gampa ihop⁶⁾,
Aa sea saa høgger di Vel!

4.
Dæmmæ⁷⁾ ryker Kjærringa op
Aa kaster paa se Stakken⁸⁾,
Deretter saa tar a 'n Rok
Aa sleng se neer paa Krakken⁹⁾:
„Kjære Gjenter, staa naa op!
Naa æ' Klokka slii¹⁰⁾ tre,
Kok fyst Villinga, aus a saa op¹¹⁾;
Aa sia saa steller di Fe?

5.
Aa naa æ' je saa indeli gla,
Naa har je tent ut Aare,
Manga Tak ska naa Kjölstan¹²⁾ ha,
For han dro me saa fiitti i Haare.
Je Beina ret ofte tok fat,
Nær som Nøa den blei me for stor;
Aller kommer je te Kjölstan att,
Nei, naa vil je bli him' hos a Mor!

¹⁾ døm de o: de det. ²⁾ røkker o: strækker. ³⁾ somler o: tumler, færdes. ⁴⁾ Broka o: Buxerne. ⁵⁾ gleiner o: gloer. ⁶⁾ Sørg nu for alle Øgene (Gampa). ⁷⁾ dæmmæ o: dermed, derpaa. ⁸⁾ Stakken o: Skjærtet. ⁹⁾ Krakken o: en trebenet Stol uden Byg. ¹⁰⁾ slii o: slaaet. ¹¹⁾ Kog først Vællingen, es den saa op. ¹²⁾ Kjölstan o: Kjølstamanden.

Andante.

Nr. 48. Guris Sang.

(Vaage.)

Allegretto.

Nr. 49.

(Mel. til en „Bryllupsvisse“ fra Læsje.*)

*) Læsje (Læssø) i Nordre-Gudbrandsdalen.

Nr. 50. Bonden i Brydlaupsgaren.

(Indledende Tale.)

(Søndhordlandsk Dialekt.)

Kors meg! no ha eg vore te alt ifraa eg vart fødde, aa æ' no öve tvo aa treti Aar gamadle, men aller saag eg slika Furer¹⁾ aa slika Pirnamenter²⁾ so uti Prestegaren sjaa 'an Herr Kristen i Soknedalen, ei heile Horg aa store Ly³⁾ Bykarar aa Stasmöyar⁴⁾, daa ein Prest — eg trur han heite Herr Anders Peerson Heyberg, aa dei seje, han æ' Sokneprest langt opp i Fjedlbygdanne vest i Austlande, eg tenkje, da heite Venjom høgt opp i Telamarko — mæ mykjen Domenering aa enndaa meira Trebulering⁵⁾ drakk Brydlaup mæ den vetla⁶⁾, forknötta⁷⁾ Gjento uti Prestegaren, Dotter aat Herr Kristen i Soknedalen, Soffi Kristensdotter Heyberg. Men daa maa du tru, at den Dagjen, so va' den aatte aa tjugende Juli, eit Tusind sjau Hondra aa treti Aar, daa va' da rett, som all Væro⁸⁾ va' i eit Kalvskinn aa heile Prestegaren krok i kvart Holte⁹⁾ mæ kyrkjeklædde Herrefolk aa utstafera Tauser, so vena so utstraala¹⁰⁾ Krambudokker aa utmaala Marihøner¹¹⁾.

¹⁾ Furer : forunderlige Ting. ²⁾ Pirnamenter, Optøier (?). I Hallagers „Norsk Ordsamling“, S. XXIII, anføres Parlament som brugeligt blandt Bønderne i Betydning af Oprør, Skjelmestykker, og antages for en mulig Forvanskning af Parlament. ³⁾ ei heile Horg aa store Ly : et healt Slæng og stor Familie. ⁴⁾ Stasmöyar : Damer. ⁵⁾ Domenering aa Trebulering : Støi og Allarm (a. Hallager, ovenanf. St.) ⁶⁾ vetla : lille. ⁷⁾ forknötta : nette. ⁸⁾ Væro : Verden. ⁹⁾ krok i kvart Holte : krøb i hvert Krat; en Talemaade, der betyder, at der var Bevægelse allevegne. ¹⁰⁾ utstraala : udpyntede. ¹¹⁾ Marihøner : Sommerfugle.

Allegro.

Nr. 50a. Bonden i Brydlaupsgaren.

1. I ry - kan - des U - ver aa fy - kan - de Vind I Fjo - ren eg bau - ta¹⁾ för eg kom hær - inn, Aa Sjø - en han
Men rett so eg va no ein Mo - le²⁾ i - fraa, Saa haur' eg da ljo - na³⁾ aa don - dra i Skraa, Da brast so ein

sto i ei Rø - ra;
Dott⁴⁾ for mit Öy - ra.

2. Eg strika paa Segle, eg sprang upp paa Land,
Aa laupte paa Skogjen da snyggast, eg vant,
Eg tenkte, at Svensken va' næra.
I Örslo⁵⁾ eg traava⁶⁾ aa vist' ingjen Vei,
Te meira eg laupte, te verra da blei,
Eg ropte aa skreik paa vor Herra!
3. Aa rett te mi Lykka kor Örslen eg var,
Saa datt⁷⁾ eg utöve⁸⁾ Presten sin Gar,
Men kors meg! kor blei eg forbina⁹⁾!
Der haur' eg aa saag eg so opsa eit Rusk¹⁰⁾
Eg lyte fortelja kvar Taav aa kvar Tusk¹¹⁾,
Saa mykje eg heve i Minne.

4. Da fösta eg mötte, da va' rett ei Taus,
Va' maala aa flingsa¹²⁾, men Hove sat laust¹³⁾,
Aa Stakkjen¹⁴⁾ va' brei so ein Laave¹⁵⁾;
So kom der ei Horg¹⁶⁾, baae skratla aa lo,
Va' stasa so Futen¹⁷⁾ i syllspende Sko,
Aa adle va' mjöla i Hove.

5. Dei dreiv inn i Stovo, men atte sto eg,
Eg ondras paa detta aa tenkte mæ meg:
Tru¹⁸⁾ hær æ' Utakrivels' paa Garen?
Daa blei eg so fælen¹⁹⁾, eg skolv so ei Mær,
Eg tenkte, no fær du paa Axlo Gjevær,
So stand du so Fuglen i Snaren.

6. Eg svartna so Joro, eg datt ner i Kne,
So kom der ei Kjering, hu spraaka meg te,
Hu helsa aa nikka mæ Hove;
Hu spore, om eg vilde drikke ein Gaang,
Eg letta paa Huo, i Öyra da saang,
Saa flakka²⁰⁾ eg inn uti Stovo.

7. Der haur' eg aa saag eg so opsa ein Stas,
Dei aat aa dei drukke mæ stor Trebelas²¹⁾
Ti Brydlaup Herr Kristen han gjore
Te Dotter si Soffi, hu fekk no ein Prest;
Eg glana²²⁾ kring Stovo, da eg kunde best,
Sjaa Bruro hu sat opp mæ Bore.

8. Hu sat no aa littra aa glittra so Glas
Taa Kraakesyll-Snore²³⁾ aa Krambuestas,
Gullbore aa Fronser kring Stakkjen;
Aa Tröyo va' krota²⁴⁾, hu Kruna ei bar,
Syllbalte va' borte, bærhovda hu var,
Aa Haare va' mjöla i Nakkjen.

9. Paa Bore sto Retter mæ Suppa aa Sill,
Aa store Kjötlaare, deronde laag Ell²⁵⁾,
Paa Fate der laag no ei Höna!
Aa mitte paa Bore sto Krimskrams mæ Syll,
Der attmæ²⁶⁾ sto Kruser aa Koppar mæ Öl,
Ja Blomar aa Brakjebær²⁷⁾ gröna.

10. Der sto Havrekaka, va strödde mæ Mjöl,
Aa Dravle²⁸⁾ aa Mylja²⁹⁾ laag der paa ei Fjöl³⁰⁾
Aa smaaskorne Kveitebrø-Stompar.
I Krusebrot³¹⁾ laag der baa Krydder aa Salt,
I Dongjer³²⁾ laag Graasei³³⁾, so tjuk so han valt³⁴⁾,
Aa fyllte Kamshove³⁵⁾ aa Klompar.

11. Aa runt omkring Bore sto Bonkar mæ Graut³⁶⁾,
Den laag uti Dongjer, han va' intje blaut;
Mæ kvar Borrisk³⁷⁾ laag der ei Tripsa³⁸⁾.
All Maten va' krydda mæ Græs aa mæ Blom,
Te Smör aa Bykaka³⁹⁾ va' der intje Rom;
Eg saag ikkje helle ei Lepsa.⁴⁰⁾

1) bauta o: krydsede. 2) Mole o: et lidet Stykke. 3) ljoa o: larme. 4) Dott o: Told, Spunds. 5) Örslo o: Forvirring. 6) traava o: travede. 7) datt o: faldt. 8) utöve i o: udover i. 9) forbina o: forundret. 10) opsa eit Rusk o: en overdreven Allarm. 11) k. T. aa k. Tusk o: hver Smule. 12) flingsa o: pyntet. 13) Hove sat laust o: Hovedet sad løst; (de efter gammel Skik med Krone smykkede Brude kunde nemlig vanskelig bevæge Hovedet). 14) Stakkjen o: Skjærtet. 15) Laave o: Lade (Ladeder). 16) Horg o: Hob, Mængde af Menneker. 17) Futen o: Fogeden. 18) tru o: mon. 19) fælen o: bange. 20) flakka o: gik. 21) Trebelas o: Allarm. 22) glana o: gloede. 23) Kraakesyll-Snore o: Glimmer-Snore. 24) krota o: udstafferet. 25) Ell o: Ild (formodentlig et Fyrfad med Gløder i, hvorpaa Stegen var sat, for at holdes varm). 26) attmæ o: tillige. 27) Brakjebær o: Enebær. 28) Dravle o: ostet Mælk (opsat Mælk). 29) Mylja o: en Ret, tillavet af Fladbrød og Fedt. 30) Fjöl o: en Fjæl, et Bræt. 31) Krusebrot o: Potteskaar. 32) Dongjer o: Dynger. 33) Graasei, et Slags Fisk. 34) valt o: væltede ud. 35) Kams o: Boller, som laves af Fiskelever og Meel; Kamshove o: Fiskehoveder, der stoppes med saadanne Boller og koges tilsammen med disse. 36) Grant o: Grød. 37) Borrisk o: Tallerken. 38) Tripsa o: Serviette. 39) Bykaka o: Kage fra Byen (Kjøbstaden). 40) Lepsa o: et Slags fint Fladbrød

Allegretto.

Nr. 50b. Bonden i Brydlaupsgaren.

(Mel. fra Østerodd.)

1. I ry - kan - des U - ver aa fy - kan - de Vind I Fjo - ren eg bau - ta för eg kom hær - inn, Aa Sjö - en han
Men ret saa eg va' no ein Mo - le i - fraa, Saa haur' eg da ljo - na aa don - dra i Skraa, Da brast so ein

sto i ei Rø - ra;
Dott for mit Öy - ra!

12. Men daa maa du veta, Bykaren han sleit
Paa Kjötlaar aa Skinka, i Stompen han beit,
Aa store Glas Öl dei utdrukka.
Der drakk dei eit Slag, da va' likaso Blo,
Dei kasta deri ein Klomp Salt helle tvo,
Dei auste da utur ei Krukka.
13. Aa ret so dei sat upp mæ Bore aa sleit,
Daa haur' eg eit Læt so ei aalette¹⁾ Gjeit,
Da bræka aa knorra aa bura²⁾;
Eg tor intje seia, da let so for stygt,
Daa kjæm der ein Vilttysk aa strauk paa ei Lykt³⁾,
Aa are paa Felene skura.

14. Aa somme dei bles uti Kjeppar aa Staang⁴⁾,
Ein aat paa ei Pylsa⁵⁾, va' tri Alen laang,
Han beit uti Pylso aa hikka;
Eg trur nok den Pylso va' mænjale⁶⁾ heit,
Ti Fingrane likra⁷⁾ saa titt, so han beit,
Aa Augene sto so ei Briikka.
15. Dei drakk aa dei helsa aa snakte paa Rysk⁸⁾;
Dei gjevla⁹⁾ mæ Kjeften so stygt so ein Tysk;
Dæ va' nok om Pylso dei trætta.
Men sistpaa saa blei eg baa svulten aa tör,
Saa kom der ei Kjerring igjønnoom ei Dör,
Paa Kruso aa Kanno hu letta.
16. Hu bau meg aa drikka ei Krukka mæ Blo,
Eg kyste paa Haando, eg skolv der eg sto,
Aa tok imot Krukko aa takka.
Saa drakk eg ur Krukka kvar einaste Taar,
Daa blei eg saa moten, eg greidde¹⁰⁾ mit Haar,
Aa innor aat Bore eg flakka.
17. Der skjenkte dei meg ei Potta mæ Mjø,
Aa rakte derte ein Borrisk mæ Brø,
Men Brøe da stak eg i Barmen.
Aa ret so dei sat i den fagraste Leik,
Daa reiste dei adle fraa Bore aa skreik,
Aa fata kvarare i Armen.

18. Eg tyktes, dei vilde baa bitast aa slaast,
Dei brækte rett likeso Smalen¹¹⁾ i Frost,
Kvarare¹²⁾ i Augene ramsla¹³⁾.
Daa kjæm der saa Maange, so sleit aa bar ut,
Dei laupte i Tommel baa Tauser aa Gut,
All Maten taa Bore dei kramsla¹⁴⁾.
19. Daa detta va' maka aa Golve va' reitt,
Saa dansa Bykaren mæ Tausene greitt,
Men Bruro hu sat so ein Krana¹⁵⁾.
Dei Stadsmøyar hoppa baa knötna aa kjekk¹⁶⁾,
Da va' so dei vore forgylt paa kvar Flekk,
Aa glimra aav all deira Buna¹⁷⁾.
20. Daa dei hadde dansa den Natto saa laang,
So tok eg mi Hua aa flakka min Gaang,
Daa blei der eit Rusk¹⁸⁾ uti Stovo;
Kvar Bykar han nappa ei Gjenta mæ seg,
Aa Presten tok Bruro, men Ingjen tok meg,
Dei trippa so snygt inn aat Kovo¹⁹⁾.
21. Daa detta va' sluta, so drog eg min Vei,
Eg kund' intje lengere skjõna paa dei²⁰⁾,
Ti Tausene vilde meg lokka;
So gav dei meg Drikke, so gav dei meg Mat,
Korøve eg blei rett so hjerteleg kvat²¹⁾,
So monne eg heimatte flakka.

¹⁾ aalette o: sribet langsad Ryggen. ²⁾ bura o: bøge, brøle. ³⁾ Lykt. Det er ikke godt at sige, hvad det er for et Instrument, som lignes med en Lygte. ⁴⁾ Ved „Kjeppar aa Staang“ maa vel menes Fleiter og Clarinetter. ⁵⁾ Ved „Pylsa“ forståes en, rigtignok ikke tre Alen lang, med Skind overtrukken Zinke, et nu af Brug gaaet Instrument (s. L. N. Berge „Den første Prøve for Begyndere ndi Instrumental-Kunsten“, Christiansand 1782, S. 53 og 55). ⁶⁾ mænjale o: forførdelig, overmaade. ⁷⁾ likra o: skjælvede, rørte sig. ⁸⁾ Rysk o: Russisk. ⁹⁾ gjevla o: vrængede. ¹⁰⁾ greidde o: redte, strøg tilbage. ¹¹⁾ Smalen o: Faaret. ¹²⁾ Kvarare o: hverandre. ¹³⁾ ramsla o: ragede. ¹⁴⁾ kramsla o: gramsede, rev. ¹⁵⁾ Krana o: egentlig den Krone, Bruden bærer paa Hovedet, men siges ogsaa om stille, sørbare Fruentimmer (s. Hallagers „Norsk Ordsamling“, S. 167). ¹⁶⁾ knötna aa kjekk o: nette og raske. ¹⁷⁾ Buna o: pragtfuld Klædedragt. ¹⁸⁾ Rusk o: Støi og Forvirring. ¹⁹⁾ Kaavo o: Kammeret. ²⁰⁾ skjõna paa dei o: forståes mig paa dem. ²¹⁾ kvat o: glæde, munter.

Nr. 51. „Fjeldbyggen agter paa Tiden.“

(Thronhjem.)

Andantino.

1. Fjeld - byg - gen¹⁾ ag - ter paa Ti - den, Om Vin - tren, naar Da - gen er li - den, Ta'er han Öx' paa Nak - ken, i

Piu mosso.
Bak - ken Gaaer i dy - ben Sne Op til Læn - der - ne, Fin - der sig et Træ, Kro - get til at see;

Tempo 1mo
Hug - ger der - af Mei - e²⁾, som plei - e Bru - ges un - der Slæ - der paa Vei - e,

¹⁾ Fjeldbyggen o: Fjeldboen. ²⁾ Meie (Meier) o: Gjænger.

2. Bonden, som boer ind i Fjorde,
Deels haver herlige Jorde,
Eng og grønne Volde; blandt Knolde
Frugtbart Kornland,
Som vel nære kan
Rundelig sin Mand,
Ligger for eet Spand¹⁾,
Er dog god for tvende, ja trende,
Føder Kvæg og Faar uden Ende...

3. Halfri sit Smør skulde kjærne,
Rømmen²⁾ bortstjal hendes Terne,
Bar den bort til Drengen i Engen,
Som var hendes Ven;
Der foer Rømmen hen,
Saa gik til med den.
Halfri stod igjen,
Ovër saadan Kræsen, Dreng-Væsen
Stod som hun var slagen paa Næsen.

4. Siden, som det blev opdaget,
At hendes Tøs den har taget,
Blev den gode Kvinde ei ti'nde,
Seer sig om i Vraa,
Fandt en Kjæp der staae,
Djævels Huus der laa,
Banket Ryg og blaa
Fik den Tøs at bære, maatt' svære,
Aldrig mere utro at være.

¹⁾ Spand o: Maalet for en vis Strækning Land, saa stort, at det kan dyrkes med eet Spand (Spænd) Heste. ²⁾ Rømmen o: Fløden.

Yder Dags.

Allegretto.

Nr. 52. „Lensmannen hadd' ei graaskjimla Mær.“

(Thronhjelm.)

Musical score for Nr. 52, 'Lensmannen hadd' ei graaskjimla Mær.' The score is in 3/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system starts with a dynamic marking of *mf*. The melody is primarily in the right hand, with a supporting bass line in the left hand. The second system continues the piece, ending with a final cadence.

Moderato.

Nr. 53.

Musical score for Nr. 53, 'Aa Fan-te-guten gjik sig i grönnende Lund...'. The score is in 2/4 time and G major. It features a vocal line with lyrics and a piano accompaniment. The lyrics are: "Aa Fan-te-guten gjik sig i grönnende Lund...". The score includes dynamic markings of *p* and *mf*. The piano part provides a rhythmic and harmonic accompaniment for the vocal line.

Allegretto.

Nr. 54 a. Sæterreise.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

1. Mar-kje grø-nas, Snjogen braa-na¹⁾, Fjel bli bært aa Lau-ve sprett²⁾, Alt, som li-ve, byr-ja kreke⁴⁾, Bjønnekjæm taa Hi-e⁵⁾ fram,
Mu-ri-ny-kjyl³⁾ staar 'ti Da-lom, Ku-e se fæ e-ta mett; Ut-ur Fjō-se⁶⁾ spring for-nōg-de Ku aa Kalv aa Sau⁷⁾ aa Lam.

Allegretto.

Nr. 54 b. Sæterreise.

(Mel. fra Orkedalen.)

1. Mar-kje grø-nas, Snjogen braa-na¹⁾, Fjel bli bært aa Lau-ve sprett²⁾, Alt, som li-ve, byr-ja kre-ke⁴⁾, Bjønnekjæm taa Hi-e⁵⁾ fram,
Mu-ri-ny-kjyl³⁾ staar 'ti Da-lom, Ku-e se fæ e-ta mett; Ut-ur Fjō-se⁶⁾ spring for-nōg-de Ku aa Kalv aa Sau⁷⁾ aa Lam.

2.

Aille⁸⁾ Fugle læ se høyre, Tiur sit paa Furukvist,
Kvar, som kjenne att sin Maakaa, syng mæ Hogna⁹⁾: Tak for sist!
Blande Saang 'ti Fjelle joma¹⁰⁾, Gauk aa Røy aa Jerp aa Trost
Kappas um, kem best kann rope Glæe ut for sluta Frost.

3.

Sole skjinn paa Akerreinom¹¹⁾, Telan¹²⁾ retnaa borte æ',
Ølen æ' 'ti Være komin¹³⁾, Plog aa Horv lyt laagaas¹⁴⁾ te;
Guten vele um Hafellen¹⁵⁾, Engjen ska aa rōjas¹⁶⁾ naa,
Dæ betye for Budeia¹⁷⁾: Bōling¹⁸⁾ ska te Sæters gaa.

¹⁾ braana o: smelter, tær. ²⁾ Lauve sprett o: Løvet spirer frem. ³⁾ Murinykjyl o: Marie-Nøglebaand (en Blomst). ⁴⁾ byrja kreke o: begynner at krybe. ⁵⁾ taa Hie o: af Vinterleiet. ⁶⁾ Fjōse o: Fæhuset, Stalden. ⁷⁾ Sau o: Faar. ⁸⁾ Aille o: alle. ⁹⁾ Hogna o: Glæde. ¹⁰⁾ joma o: gjenlyder. ¹¹⁾ Akerreinom o: Agerrenerne. ¹²⁾ Telan o: Frosten, Kulden i Jorden. ¹³⁾ Varmen er i Luften kommen. ¹⁴⁾ lyt laagaas o: maa tillaves, bringes i Orden. ¹⁵⁾ vele um Hafellen o: efterseer Gjerdet. ¹⁶⁾ rōjas o: ryddes. ¹⁷⁾ Budeia o: Hyrdpigen. ¹⁸⁾ Bōling o: Hjorden.

Nr. 54c. Sæterreise.

Andantino.

1. Mar - kje grø - nas, Snjo - gen braa - na, Fjel bli bært aa Lau - ve sprett, Alt, som li - ve, byr - ja kre - ke, Bjøn - nen kjæm taa
Mu - ri - ny - kjyl staa 'ti Da - lom, Ku - e se fæ e - ta mett;

p e semp. leg. *mf*

Hi - e fram, Ut - ur Fjød - se spring for - nøg - de Ku aa Kalv aa Sau aa Lam.

p

4.
Komme Fæna¹⁾, kom me følgje, kom Gulldrople, kom Spelin!²⁾
Kyra, Kelve! dök³⁾ e føre vil 'ti Sæterkvee⁴⁾ inn;
Uta Fare ska os leva, Busvein⁵⁾ hel os fri for Bjønn,
Kva han inkje haanom frykta, frykta han Budeias Hönn⁶⁾.

6.
Mjök aa Rjume⁹⁾, Smör aa Kjuke¹⁰⁾, Ost aa kva, som forkunt¹¹⁾ æ',
Mysu¹²⁾, slikt aa anna meire vist os her aafellun¹³⁾ fæ;
Saa ska os¹⁴⁾ i Sommaar leva, tess da Snjogen bli for sleim,
Dæmæ venda os aat Bygden, fer mæ Smör aa Böling heim.

5.
Feite Grase ska dök eta, drikke klaare Kjella te,
Kvar ein Dag ska Gjestbo vera, Mat ska naa aat dökre Kne;
Dök for Vinters Frost aa Kelle, Svelt⁷⁾ aa Hunger Rett⁸⁾ ska faa;
Ingor Hulder bære Kryttur hell som dök ska sia haa.

©. Storm.

¹⁾ Fæna o: Faar og Geder. ²⁾ Gulldrople (den Guldspraglete) og Spelin ere Navne paa Creaturene. ³⁾ dök o: Eder. ⁴⁾ Kve o: Fold, Vænge, indhegnet Malkeplads. ⁵⁾ Busvein o: Røgteren. ⁶⁾ Hönn o: Horn. ⁷⁾ Svelt o: Sult. ⁸⁾ Rett o: Gjengjæld. ⁹⁾ Rjume eller Rømme o: tyk Fløde. ¹⁰⁾ Kjuke o: den første Ost, som tages af Vallen. ¹¹⁾ forkunt o: lækkert. ¹²⁾ Mysu o: Valle. ¹³⁾ aafellun o: overflødigen. ¹⁴⁾ os o: vi.

Nr. 55 a. Heimreise fraa Sæteren.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

Andantino.

1. Os ha gjort, kva gje - ras skul - le, y - sta Ost aa kjin - na Smør, Kork - je⁴⁾ fins dæ mei - re Fø - e
Naa staa att aa kløv - ja¹⁾ Öy - kjom²⁾, set - ja Laar³⁾ for Sæ - ter - dör.

hær for Hei - e⁵⁾ hell for Krist; Gla æ' os, os slep aat Byg - den, mei - re gla æ' Ku - e vist.

2.

Farvæl Kve, som ofte gjore blautast Blomsterseng 'pum⁶⁾ me,
Nær e trött ve Høgsdags-Løyte⁷⁾ jöp⁸⁾ aa sløngde me paa de;
Farvæl Sæl⁹⁾, mi kjære Stugu, som saa mangt mitt Arbei saag;
Montru du aa merkte naagaa, nær Stakallen¹⁰⁾ sjaa meg laag?

3.

Farvæl Mork, som Fænan gnaagaa¹¹⁾, der e gjætte¹²⁾ mangein Gaang;
Farvæl Skog, som ofte joma taa min Lur aa Stut¹³⁾ aa Saang!
Farvæl Hulder, som dær budde! flöt naa du 'ti Sæle inn;
Vinters Ti æ' ilt aa liggje ute baa for Vær aa Vind.

4.

Kom naa Alt, 'ti Sætre finnas, kom aa følg aat Bygden ne,
Heile Jore æ' naa røjugt¹⁴⁾, kvart eit Straa høyr Fænan te;
Skond dök', Folkje venta heime, Buførslefsa¹⁵⁾ vil döm haa.
Hær æ' intje meire gjera; Folk aa Fæna, læt os gaa!

E. Storm.

¹⁾ Kløvja o: lægge Kløvsadelen paa (beleese). ²⁾ Öykjom o: Øgene. ³⁾ Laar o: Laas. ⁴⁾ Korkje o: hverken. ⁵⁾ Heie o: Hedning; hvorved maa forstaaes Bjergtrolden (Jutulen) og Troidkvinden (Hulderen). ⁶⁾ 'pum (upp um) o: op om. ⁷⁾ Høgsdags-Løyte o: Middags-Stunden. ⁸⁾ jöp o: løb. ⁹⁾ Sæl o: et lille Huus for Hyrderne paa Fjeldmarken, hvor ogsaa Melken gjemmes. ¹⁰⁾ Stakallen o: Gutten min, Kjæresten. ¹¹⁾ gnaagaa o: gnavede. ¹²⁾ gjætte o: vogtede ¹³⁾ Stut o: Bukkehorn. ¹⁴⁾ røjugt o: afhæstet. ¹⁵⁾ Bufær o: Kreaturenes Hjemkomst fra Fjeldmarken; Lefsa eller Lepsa o: blødbagt Fladbred. Buførslefsa betyder her Høstgilde.

Andantino.

Nr. 55b. Heimreise fraa Sæteren.

1. Os ha gjort, kva gje-ras skul-le, y - sta Ost aa kjin-na Smør, Kork-je fins dæ mei-re Fö - e hær for Hei - e hell for Krist;
 Naa staa att aa klöv-ja Öy-kjom, set-ja Laar for Sæ-ter - dör. Gla æ' os, os slep aat Bygden, mei-re gla æ' Ku - e vist.

p *mf*

Allegretto.

Nr. 56.

(Mel. fra Holmestrand.)

leggiero

Allegretto.

Nr. 57. Skogmöte hass Torjer Skjelle.

(Nordre-Gudbrandsdalens Dialekt.)

1. Stus-le¹⁾ Sondags Kvelden ingaang för me va', Leitt va' dæ hei-me le - va;
Ty-tin-gen²⁾ va' gjor³⁾, aat Skogen strauk e sta⁴⁾, Næverskrukka⁵⁾ tok 'ti Ne - va. Knapt e kom-min va' 'ti Ulv-hus - da - len traang,

För e byr-ja höy-re⁶⁾ No-go der, som saang; Maa-le tyk-tes me, Dæ e kjen-tes ve, Akt paa det-ta laut⁷⁾ e gje - va.

2.

Best⁸⁾ e gjönnom Kjörrom⁹⁾ titta fram aa saag,
Minst vontes¹⁰⁾ henna raakaa¹¹⁾;
Saa va' dæ ho Kari, som 'ti Grase laag,
Kva um sin kjære Kjaakaa¹²⁾.
Förkja¹³⁾ trudde ho va' eismöl¹⁴⁾ aa 'ti Fre,
Utur Kjeften rann, kva Hjerta sa ho te;
Dæ, e höyrte hær
Taa mi Gjente kjær,
Bære me hell Tyting smaakaa.

3.

Gjönnom Dalen rann ei litol Finne¹⁵⁾ fort,
Fjell sto paa kvar si Sie;
Fyrunn¹⁶⁾ va' taa Gras aa gule Blome gjort,
Hegg aa Older¹⁷⁾ dekte Lie¹⁸⁾.
Högre up va' vuxe Furu, Björk aa Graan,
Graane gaamul va', ha baae Skjegg aa Maan¹⁹⁾,
Vigga ogofor²⁰⁾
'Ti stöttvurug²¹⁾ Vaar
Nödde stigand Skog aa bie.

¹⁾ Stusle o: eensom, kjedelig. ²⁾ Tyting o: Tyltebær. ³⁾ gjor o: moden. ⁴⁾ ad Skoven strøg jeg afsted. ⁵⁾ Næverskrukka o: en liden 'Kurv af Birkebark. ⁶⁾ byrja höyre o: begyndte at høre. ⁷⁾ laut o: maatte; (laute eller lyte o: maae). ⁸⁾ best o: just som. ⁹⁾ Kjörrom o: Buskene. ¹⁰⁾ vontes o: ventede. ¹¹⁾ raakaa o: træffe. ¹²⁾ Kjaakaa o: Kjæreste (egentl. Kjæve). ¹³⁾ Förkja o: Pigen. ¹⁴⁾ eismöl o: alene. ¹⁵⁾ litol Finne o: liden Finne. Finna er en Elv i Vaage i Gudbrandsdalen; men staaer her for Elv i Almindelighed. ¹⁶⁾ Fyrunn o: Bredderne af Bækken. ¹⁷⁾ Hegg aa Older o: Hæg og Ell (to Træsarter). ¹⁸⁾ Lie o: skovbevøxt Fjeldside. ¹⁹⁾ Maan o: Man. ²⁰⁾ Vigga ogofor o: Fjeldmarken ovenfor. Vigga, den øverste skovløse Deel af Heifjeldene. ²¹⁾ 'Ti stöttvurug o: i stedsevarende.

4.

Framve Elve sto ein gaamal Syljukall¹⁾,
 'Ti Skuggjin kvilte Gjenta.
 Jutul²⁾ planta 'om for kvar, som dær vart all³⁾,
 Mest for han ho Kari venta.
 Han 'ti hennes Saang fekk Rett⁴⁾ for slik ei Gjær⁵⁾,
 Kem, som høyre ho, æ' stött aa rae sæl⁶⁾:
 Nær ho kvedja vil,
 Fuglen sjöl ti still,
 Strie Foss sitt Laupand lenta⁷⁾.

5.

Intje nok, mi Karil tenkte e ve me,
 Gjentunn ditt Maal misunne;
 Sjölv Jutul faafengt herma ette de⁸⁾,
 Önskje, han de likne kunne.
 Meire va' dæ, Fisken fjölg⁹⁾ 'ti Vatne sto,
 Kjönu¹⁰⁾ övst 'ti Brone¹¹⁾ lysta høyre ho:
 Gjekk dæ mæ döm saa,
 Kan föll gjetas paa,
 Kaa e ha taa Saangen funne.

6.

Uta för se sjöl mitt Sinn ti Laagaa brann,
 Knaft e mit Öyre trudde;
 Bloe snöggar, hell dæ plæga, 'ti me rann¹²⁾,
 Okjent Glæe 'ti me budde.
 Kroppen bebra, Hjerta pikka Slag i Slag,
 Alder ha dæ livt hell venta slik ein Dag,
 Intje sjöl e veit,
 Kaales Kjærleheit
 Upp aa ne paa Vete snudde.

7.

Vakkre Dall saa kva ho, vakkrar va' du vist,
 Hö' du 'en Torgjer Skjelle!
 Nei, mi Karil skreik e, naa syng du imist¹³⁾,
 Sjölv du pryde dessa Fjelle.
 Maasaalendt aa röysaat vakkert æ' mæ de¹⁴⁾,
 'Ti din Arm æ Himil onde kvart eit Tre;
 Karil nær som du
 Intje fins saa tru,
 Dal æ' styg for me aa Alle.

8.

Förkja reint handfalle, reint förundra va',
 Kor skulle ho me vente?
 Knaft ho kunne blaase¹⁵⁾, for ho vart for gla.
 Daa ho me paa Maale kjente.
 Fystonde ho tok me föll for einkvart¹⁶⁾ Troll,
 For ein Nök, ein Jutul, som hær ha' Teholl¹⁷⁾:
 Sia truga¹⁸⁾ ho
 Me, som lægjand¹⁹⁾ sto:
 Fule Gut, e de ska mente²⁰⁾.

9.

Æ' dæ viar spørjand, kaales dæ gjekk te?
 Kaa skull' e eina²¹⁾ gjera?
 Onde saamaa Syljun slöngde e me ne,
 Tett ve Gjenta laut dæ vera.
 Rium te²²⁾ os kjystes, rium te os log,
 Takom fekk os föll aat einkvart anna Hog²³⁾:
 Kjæm dæ ofte paa,
 Dæ os raakaas saa,
 Kan e slike Daagaa bæra?

G. Storm.

¹⁾ Syljukall o: en Pilestamme. ²⁾ Jutul o: Bjergetrolden. ³⁾ all o: skrebelig, træt, mat. ⁴⁾ Rest o: Gjengjæld ⁵⁾ Gjær o: Gjærning. ⁶⁾ æ' stött aa rae sæl o: er stedæ og altid lykkelig. ⁷⁾ lenta o: sagtnær. ⁸⁾ forgjæves efterligner dig. ⁹⁾ fjölg o: hobevis, stimevis. ¹⁰⁾ Kjönu o: Kærne. ¹¹⁾ Brone o: Brynet, Brinken, den yderste Kant af Bjerget (det isl. brún); „Bjergets Bryn“ (gl. Bibelovers.). ¹²⁾ Mit Blod løb hurtigere, end det pleier. ¹³⁾ imist o: feil. ¹⁴⁾ De mosbegrøede og stenede Steder blive skjønne ved din Nærværelse. ¹⁵⁾ blaase o: aande. ¹⁶⁾ einkvart o: en eller anden. ¹⁷⁾ Teholl o: Tilhold. ¹⁸⁾ truga o: truede. ¹⁹⁾ lægjand o: leende. ²⁰⁾ mente o: huske. ²¹⁾ eina o: ene. ²²⁾ rium te o: af og til. ²³⁾ Stundom (takom) fik vi Lyst til noget Andet.

Allegro.

Nr. 58.

(Visemelodie fra Satersdalen i Christiania Stift.)

Nr. 59. Guten aa Gjenta paa Fjöhjellen.¹⁾

Andantino.

Guten. (Mel. til 1. 3. 5. 7. og 9. Vers.)

(Gudbrandsdalsk Dialekt; Mel. fra Sillgjord.)

1. Go Kvel, mi Ma - ril hær æ' e, Aa Tak for sei - na - ste La - - gje²⁾;
3. Du mins föll bær, hell e de si³⁾, Kva Gu - ten som-maa Ti taa - - laa⁴⁾;

semp. dolce e legato

¹⁾ Fjöhjellen o: Fæhusloftet. Hjellen, et Stænge over Kostalden, hvor Sæterpigerne ligge. ²⁾ seinaste Lagje o: sidste Lag (sidste Gang). ³⁾ Du mindes meget bedre, end jeg kan sige dig. ⁴⁾ Hvad Guten samme Tid talte.

1. For kvar ein Leik, e gjo.- re mæ de Ti La - - - gje¹⁾, For kvar ein
3. „Naa ska du ve - ra För - kja mi“, Han taa - - - la, „Naa ska du

1. Leik, e gjo - re mæ de Fraa Kvel-len te ljo - ste fram Da - - - gje.
3. ve - ra För - kja mi, O - framt de hi - ne vil baa - - - laa!²⁾

V. S.

5.

: Aa kem, som har ei slik. som du,
Fæ alder Hog te haa fleire. :|
Naa ha du gjeve me Hann aa Tru
For fleire;
Naa ha du gjeve me Hann aa Tru,
E ðnskje me intje meire.

7.

: Aa nei, naa bær dæ riktogt aav!
Naa høla³⁾ du for mykje; :|
Du gje me aaveleg te Lov⁴⁾
For mykje!
Du gje me rae⁵⁾ slikt eit Lov,
Som høva⁶⁾ de sjöl, me tykje.

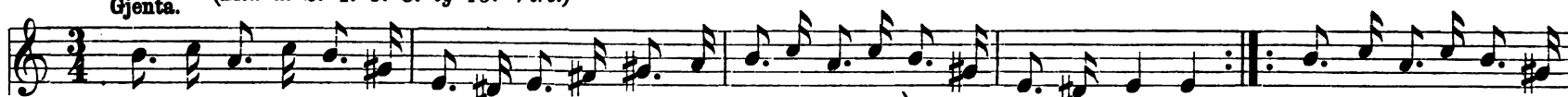
9.

: Vær intje rædd, e galin flyg'
Fraa de aat annor Förkje: :|
Mot de me tykjes vera stygg
Kvar Förkje;
Ho nöyas te aa vera stygg;
For Sol stött Stjennun mørkje⁷⁾.

¹⁾ ti Lagje o: i Laget (ved Gildet). ²⁾ Endskjendt de Andre ville gjere Støi (misunde dig). ³⁾ høla o: smigrer. ⁴⁾ aaveleg te Lov o: overfædig Roes. ⁵⁾ rae o: netop. ⁶⁾ høva o: passer sig for. ⁷⁾ Ho nöyas...mørkje o: Hun nødes til at være styg; for Solen maae Stjerneerne stedse mørkne.

Vivace.

Gjenta. (Mel. til 2. 4. 6. 8. og 10. Vers.)

2. { O - la! kva - for kom du ik - kje för paa Kvel - len? Lengje e paa de ha lig - ji ston - da;¹⁾ Mæ du ligg', saa sei me:
 { Knapt e bel - la haad de²⁾, Fros - nel on - de Fel - len³⁾. Au! du æ' saa va - lin, flöt de on - da!⁴⁾ Som i - fjor kom flugand⁵⁾,
 4. { Gjen - ne trur e, man - ge Gjen - to lik - te il - le, Dæ du si - a in - gor an - nor ak - ta⁶⁾, Al - der no - kon Ting ei
 { Dæ du sjaa me sta - na, döm nok ik - kje vil - le¹⁰⁾, Et - te de, min Gut, döm sjöl - ve trak - ta; Hell aa ve - ra eis - möl

2. { kjen - ne du den Gu - ten, Fölg - de me aat Sæ - le⁷⁾, la se upp paa Hjel - len, Aa se fi - ri Ot - tun ut att skon - da.⁸⁾
 { daa e læt ti Stu - ten⁹⁾,
 4. { Förk - je bæ - re smaakaa, Som mæ Truskap hi - nes O - mak¹¹⁾ veit aa spil - le, Nær döm et - te hom som gäl - ne jak - ta.
 { um ein vakker Kjaakaa,

6.

Æ' du væl fornögd mæ haa me te di Gjente,
 Tru me, e de intje mindre lika.
 Lengje för den Kvellen, som de aat me sendte¹²⁾,
 Vakkre Gut! paa de ho Mari snika¹³⁾:
 Desse friske Augo, dette gule Haare,
 Slik velvuxin Kropp aa slikt eit Kjöt paa Laare,
 Slik ein Gut saa staut¹⁴⁾, kvar Förkje, som homkjente,
 Kanskje vakkrast Huldre sjöl han gjikka.

8.

Alder æ' dæ mögle de for mykje rose,
 Sjaa de fins dæ Alt, som Gute pryge;
 Lykkjele æ' Förkja, du hell vær aa kjose¹⁵⁾,
 Ondras intje, um e æ' aabrye!¹⁶⁾
 Skulle slik ein Gut væl fins ti Andres Arme?
 Skulle du sjaa andre Förkjo taakaa Varme?
 Skulle du væl leike onde fremmon Rye?¹⁷⁾
 Daa e vist saag alder meire Ljose.¹⁸⁾

10.

Gje de bær' hit aa sov saa væl aa role,
 Armen min din kvite Krop let fagne!¹⁹⁾
 Tess os²⁰⁾ gjönom Ljoren²¹⁾, byrja skjimte Sole,
 Tess dæ Dagen byrja se aa tegne,
 Sov' os södt. Tak, vakkre Hulder! te aa sulle²²⁾;
 Du mæ sagte Leike os ti Sömn ska hulle²³⁾:
 Alder vekkjas os taa naagor fælin Tore²⁴⁾,
 Sist os ti ei Grevt skaa baee segne.

E. Storm.

¹⁾ ha ligji stonda o: har ligget og ventet. ²⁾ bella haad de o: havde holdt det ud. ³⁾ Fellen, et tilberedet Faareskind, der bruges istedetfor Overdyne.
⁴⁾ onda o: tilside. ⁵⁾ flugand o: flyvende. ⁶⁾ læt ti Stuten o: blæste i Bukkehornet. ⁷⁾ Sæle o: Sæterpigernes Bolig. ⁸⁾ Og skyndte sig bort igjen før Dag. ⁹⁾ At du siden ikke har havt Opmærksomhed for nogen Anden. ¹⁰⁾ At du staaer hos mig, de nok ikke ville [gjærne have]. ¹¹⁾ Omak o: Umage, Bestræbelser. ¹²⁾ Længe før den Aften, som sendte dig til mig. ¹³⁾ Havde Mari Öie paa dig. ¹⁴⁾ staut o: rask, smuk. ¹⁵⁾ kjose o: kyasse. ¹⁶⁾ aabrye o: skinsyg. ¹⁷⁾ Rye o: Sengetæppe. ¹⁸⁾ Da jeg vist saae aldrig mere Lyset. ¹⁹⁾ fagne o: omfavne. ²⁰⁾ tess os o: indtil vi. ²¹⁾ Ljoren, et Hul paa Taget, hvorigjennem Lysningen falder. ²²⁾ Tag, vakkre Hulder! til (begynd) at nynne. ²³⁾ hulle o: lulle. ²⁴⁾ Tore o: Torden.

Andantino.

Nr. 60 a. Paa Kongjins Föslodag.*)

(Nordhordlandsk Dialekt; Mel. fra Ringerige.)

(Mel. til 1. 2. 3. 5. Vers.)

1. Fb. No kom eg ta¹⁾ Fjel - la, dar rauk²⁾ Snjöv³⁾en lik-so Ha-va³⁾, Knap va' da paa Ski - no⁴⁾ me⁵⁾ had-de slop-pe fram; Begge. Ja Gud sig-ne
Hb. No kom eg ta Sjo - na⁶⁾, dar rauk lik-so ei Snjö-ka-va⁷⁾, Knap va' da mæ Baa - ten eg raakjaa⁸⁾ had-de Land.

Mo - ta⁹⁾, aa væl va' da me fans¹⁰⁾, Me i - dag vil drik - ka aa snu os i ein Dans. Me veit væl, du kjen-ne Prim-sta - ven.¹¹⁾

V. S.

2. Fb. Eg skout¹²⁾ to Par Rjupe, tri Par Orra¹³⁾ aa ein Hara,
So paa Vilt me intje tryte¹⁴⁾ ska idag.
Hb. Kokefisk eg drog mæ Kveitebadn¹⁵⁾, so rett va' rara,
Brosme, Tosk aa Laangja¹⁶⁾ gje me te vaart Lag.
Begge. Mæ ho tæk me Drikka? Jule æ no all¹⁷⁾,
Karra vaar aa Bolla æ baa tör aa kall;
Me fidna væl Rua for dæ enndaa.

3. Fb. Me ha trutt da, Folkje bært skul glæ's paa Föslodagjen
Aat han Kristian, han Kongiin vaar, han Far;
Men eg blei forbina¹⁸⁾, lo so eg fek Ilt¹⁹⁾ i Magjen,
Daa eg mæ i Furu blei ei Huldra var;
Ho va' fjelg²⁰⁾ aa pynte retso ho va' Brur,
Ho slog paa sit Laangspel Luri Luri Lur,
Aa hondrade Huldre dei dansa.

5. Hb. Du sku sætt ei Havfru, ho va' væl so fjelg so andra,
Ho mæ Taang aa Sjöskjæl fletta hadde Haar;
Ho forbau idag, eg intje lenger maatte vandra,
Men kos²¹⁾ drag' aat Landa, drikka meg ein Taar.
Fb. Aa mi Granna!²²⁾ sjung du meg den Havfru-Saang,
Hav aa Fjell ska baada lya paa eingaang,
At Havfrua retteleg spaadde.

*) Samtale mellem en Fjeldbonde (Fb.) og en Havbonde (Hb.), der mødtes paa Kongens Fødselsdag. **) Den tostemmige Udsætning gjælder naturligviis kun for 1ste og 2det Vers.

¹⁾ ta o: fra. ²⁾ rauk o: fæg, røg. ³⁾ likso Hava o: ligesom et Hav. ⁴⁾ Skino o: Skierne. ⁵⁾ me betyder baade jeg og vi. ⁶⁾ Sjona o: Søen. ⁷⁾ Snjökava o: Sneflager; Sne, der falder i tykke Sneflokker. ⁸⁾ raakjaa o: naact. ⁹⁾ Mota o: Mødet. ¹⁰⁾ me fans o: vi mødtes. ¹¹⁾ kjenne Primstavcn o: kjender Almanaken, veed, hvad Dag det er. Den norske Bondes Almanak bestaaer i en Træstav, omtrent halvanden Alen lang, der inddeles i en Sommerside, som gaar fra 14de April til 13de October og i en Vinterside — fra 14de October til 13de April. ¹²⁾ skout o: skjødt. ¹³⁾ Orra o: Urhøns. ¹⁴⁾ tryte o: mangle. ¹⁵⁾ Kveitebadn o: en lille Helleflynder (Badn o: Barn). ¹⁶⁾ Forskjellige Fiskearter. ¹⁷⁾ Julen er nu forbi. ¹⁸⁾ forbina o: forundret. ¹⁹⁾ Ilt o: Ondt. ²⁰⁾ fjelg o: vakker. ²¹⁾ kos o: bort. ²²⁾ Granna o: Nabo.

Allegretto.*(Mel. til 4. og 6. Vers.)*

4. Hb. Kva va' dæ ho saang? Fb. Høyr no paa ein-gaang: Lu - a, lu - a, Bodn¹⁾, My-kje, my-kje Kodn²⁾ Ska i Aar i Nor - gje

tri - vas! Dæ spaar eg paa Fol - kje - ven - nens Føs - lo - dag, Han ska glæ sit Ri - kje, brin - ge Alt i Lag,

Aa for Bod - ne - bodn³⁾ rett bli te ei Be - hag.

6.
Hb. Arva - Ætti maa
Dar gro Mose paa!
Kongjins Arva - Rett
Staa ti Væra dett!⁴⁾
Einvaldskongjin leve! leve!
Gud gje Fisk ta Hava, Hø aa Kodn ta Land,
Søll aa Jedn ta Fjella, Skoga aat vaar Strand,
Aa gje Beista⁵⁾ trivas, so trivs kvær ein Mann!

♩. Sturm.

¹⁾ Lua, lua, Bodn ☉: Lyt, lyt, Børn. ²⁾ Kodn (Konn, Koin) ☉: Korn. ³⁾ Bodnebodn ☉: Børnebørn. ⁴⁾ ti Væra dett (datt) ☉: til Verden falder. ⁵⁾ Beista ☉: Kvæget.

Allegretto.**Nr. 60b. *)***(Melodie fra Silljord.)*

*) Variant til 1ste Deel af Nr. 60a.

Nr. 61. **)**Andante.**

**) Er angivet at være en Melodie for Luren (?)

Moderato.

Nr. 62. Huldre aa 'en Elland.

(Gudbrandsdalsk Dialekt)

(Mel. til de første 7 Vers.)

1. Gu - ten va' trött, Som-maar-da-gen heit, In - tje aa faa Kvi-le tyk - tes 'om for leit, Klö - ve') va' tung,

sempre dolce

Öy-ken il - le sleit²), For 'om Brekka³) steig'ti Væ - - - re. Han'taa Sa-len ne My-su - fla - skunn⁴) la, Skonda se saa aat eit

2.

Ve ei litol Hø gjønnoom tuvaat Trut⁵)
 Spratt taa svarte Jore kallast Vatten ut,
 Skjirt, som dæ va' sila 'ti en Klut⁶);
 Guten Gampen⁷) sin hær slefte.⁸).
 Traet⁹) paa ein Sæta¹⁰) slöngde han se sjöl:
 Sætan va' brei aa flat som ei Fjöl¹¹),
 Klungerbjörk tok onda brennandes Öl¹²),
 Skuggjin hass Auge tefte.¹³)

3.

Knaft sov 'en Elland (Guten heite saa),
 Vontes¹⁴) minst, kaa Flekk dæ va', han la se paa,
 För hær ei Hulder Fenan¹⁵) sin dreiv fraa
 Bakka, framve dær han kvilte.
 Handfalle¹⁶) Hulder saag 'om aa vart bleik:
 „Kaa æ' dæ, e ser?“ onderfull¹⁷) ho skreik,
 „Skulle væl ein Gut gjera Hulder veik¹⁸)?“
 Taarinn neom Vangom trilte.

¹) Klöve, Klövandelen med de to paa begge Sider af Hesten nedhængende Kurve. ²) Öyken ille sleit : Oget sled sig træet. ³) Brekka : Bakken. ⁴) Mysuflaskunn : Mysflaskerne; Flaskerne med Mys, et Slags Drik af Valle. ⁵) Ved en lille Høi gjennem tuet Mund (gjennem en Aabning mellem Tuerne). ⁶) Klart, som det var siet i en Klud. ⁷) Gampen : gammel Heet. ⁸) slefte : slæbte. ⁹) traet : strax. ¹⁰) Sæta : Høstak. ¹¹) Fjöl : Fjæl, Bræt. ¹²) Klungerbirken tog af for den brændende Hede. ¹³) tefte : dækkede. ¹⁴) vontes : formodede. ¹⁵) Fenan : Kreaturer (især Faar og Geder). ¹⁶) handfalle : forvirret. ¹⁷) onderfull : forundret. ¹⁸) veik : veg, blød, svag.

vak-kert Le-go - sta¹⁾, Sta-e högt²⁾ aa tjukt aa blomstrat Grase va'; In-gor Dy-ne smaaka bæ - re. Fjel - la.

volti ed attacca subito ♩

4.

„Statt, Fenan, still sakte onn du me
Sjaa³⁾ dæ vakkraste, som æ' paa Jore te;
Bli, Kalva! bli staand hær 'ti Fre!
Rante⁴⁾ ikkje hell!⁵⁾ ho ropte.
Kalvann tagde⁶⁾, Fenan sto, aa Huldre saag
Upp aa ne paa Guten, som viaapen⁶⁾ laag,
Bloe 'ti ho tok te gjera greske Flaag⁷⁾,
Mæ ho ofjolg⁸⁾ sto aa kopte.⁹⁾

5.

Vø dæ föll ondrand? Uta' Fel saa væl
Skjölde alder se Natur fraa naakor Gjær¹⁰⁾;
Dalens Gjento fore ha den saamaa Fær¹¹⁾,
Alle Augo paa 'om gjyne.¹²⁾
Lokkand laag 'en; Trøya ho va' kasta 'taa,
Vinden skalkaat gusta¹³⁾, blaas 'om Skjurta fraa.
Lystogaste¹⁴⁾ Kropp, som Kar kunna haa,
Paa halvnaakne Gut se syne.¹⁵⁾

6.

Bloblanda Snjog 'ti Anlete staar¹⁶⁾,
Friskheit gjönnom lukte Augkvarme¹⁷⁾ gaar;
Onde Rauhuvun hekk¹⁸⁾ saa langt eit Haar,
Ikkje gular kann dæ vera;
Arme skaft te fangtaaks¹⁹⁾ sterke, vakkre Hend²⁰⁾,
Friske Laar aa Mjærme²¹⁾! grepa hæve²²⁾ Bein!
'Taa saa greske Gut meir um Senn hell ein²³⁾
Jore traatte²⁴⁾ ikkje bera.

7.

Huldre mæ snögg aa bebrandes Hann
Fletta brone Haar 'ti gullfingra Band
Aa taattom ikring vene Hugu vann²⁵⁾,
Vaska se ti klaare Kjella;
Atte for²⁶⁾ Guten sette ho se ne,
La tusindstrengte Langspel paa Kne,
Mæ Saang aa Leik ho saales tok te,
Saa ho trugde²⁷⁾ Jom taa Fjella.

¹⁾ Legosta o: Hvilested. ²⁾ Stae högt o: høitstaende. ³⁾ sakte onn du me sjaa o: sagtens kan du unde mig at see. ⁴⁾ rante o: brøl. ⁵⁾ tagde o: tav. ⁶⁾ viaapen o: udstrakt paa Ryggen. ⁷⁾ Blodet i hende tog til at gjere rask Flugt, løbe raskere. ⁸⁾ ofjolg o: upyntet (slg. 7de Vers). ⁹⁾ kopte o: betragtede [ham]. ¹⁰⁾ Vø dæ... Gjær o: Var det vel underligt? Naturen skilte eig aldrig saa vel og uden Feil fra nogen Gjærning. ¹¹⁾ Dalens Piger havde erfaret den samme Skjæbne. ¹²⁾ gjyne o: stirre. ¹³⁾ skalkaat gusta o: skalkagtig viftede. ¹⁴⁾ lystogaste o: lysteligste, smukkeste. ¹⁵⁾ se syne o: viste sig. ¹⁶⁾ Blodblandet Sne i Ansigtet staaer. ¹⁷⁾ Augkvarme o: Øienlaage. ¹⁸⁾ Under Rødhuen hang. ¹⁹⁾ fangtaaks o: tage i Favn. ²⁰⁾ Hend o: Hænder. ²¹⁾ Mjærme o: Hoffer. ²²⁾ grepa hæve o: prægtig tykke. ²³⁾ um Senn hell ein o: ad Gangen end een. ²⁴⁾ traatte o: formaar. ²⁵⁾ Fletta... vann o: Flettede sit brune Haar i (med) guldbroderede Baand og bandt det trindt omkring sit smukke Hoved. ²⁶⁾ atte for o: bagved. ²⁷⁾ trugde o: fremlokkede.

L'istesso tempo.

Huldre-Kve.

(Mel. til de sidste 3 Vers.)

8. „Statt upp! statt upp! sjaa at - ten - ne¹⁾! Høyr Sylvstren-gjinn kaa döm læt! Sjaa ei Hul - der, som du bren - ne²⁾, Som taa Lyst - na³⁾

aat de græt; Man - ge, veit e, paa de sni - ka⁴⁾, Lat me bli di Gjen - te! In - gor, som de bæ - re li - ka, Ha' du Bo aa ven - te.⁵⁾

9. * Ped. * 10. Ped. *

9.
 Vakkraste taa Dalens Gute!
 Legg di staute Hann 'ti mi.
 E vil hulle⁶⁾, leike, stute⁷⁾,
 E vil mora al di Ti;
 E vil aat min Elland laagaa⁸⁾
 Rjume⁹⁾, Smør aa Kjuke¹⁰⁾,
 Ofse ska' taa glae Daagaa
 Kappvis aat de struke.¹¹⁾

10.
 Os ska bu 'ti Sonsteinshella¹²⁾,
 — Bli du dærfør ikkje rædd! —
 Stugu mi æ' hole Fjella,
 Mæ Gull aa Sylv-Aaro klædd;
 Bekken fær forbi min Kaavaa¹³⁾,
 Russeln ska' os svæva¹⁴⁾;
 Dær ska' os 'ti Bjønnskjinn saavaa
 Næten ut saa hæva.¹⁵⁾

E. Storm.

¹⁾ sjaa attenne o: see tilbage. ²⁾ brenne o: sætter i Brand. ³⁾ Lystna o: Tilbøielighed. ⁴⁾ paa de snika o: have Øie paa dig. ⁵⁾ Ingor... vente o: Ingen, som lider dig bedre, har du Bud paa (Grund til) at vente. ⁶⁾ hulle o: synge (egentl. nynne). ⁷⁾ stute o: blæse paa Luur. ⁸⁾ laagaa o: tillave. ⁹⁾ Rjume o: Fløde. ¹⁰⁾ Kjuke o: den første Ost, som tages af Vallen. ¹¹⁾ Ofse... struke o: En Mangfoldighed af glade Dage skulle kappvis strømme ind paa dig. ¹²⁾ Sonsteinshella, formodentlig Navnet paa en bekjendt frygtet Bjerghule. ¹³⁾ Kaavaa o: Kammer. ¹⁴⁾ Bækkens Rislen skal dysse os i Slummer. ¹⁵⁾ Nætterne igjennem saa godt.

Nr. 63. Langebergs Laatt'n

aat Langleike ell Langhörpun. *)

(Valders).

Andante.

sempre p

riten. e dim.

*) Langebergs Melodien for Langeleg eller Langharpen (s. Anmærkningerne).

Nr. 64 a. Alderdomin.

(Gudbrandsdalsk Dialekt.)

Andante.

1. Ga - mall Kal - len kom 'ti Stu - gu¹⁾, Snjog hekk kring fein - skal - la Hu - gu²⁾; Krykkja hjalp 'om sta aat Aa - rin³⁾,

U - tur Au - go pul - la⁴⁾ Taa - rin. Han taa rei - na Elg-skjins-brok Sylv - be - sli - ne Snus-honn tok⁵⁾,

Stab - bin⁶⁾ set - te han se paa, Byr - ja skjöl - vand kved - ja saa:

¹⁾ Gamle Karl (Mand) kom ind i Stuen. ²⁾ Sneen hang omkring hans skaldede Hoved. ³⁾ Aarin = Arnen. ⁴⁾ pulla = randt sagte, dryppede. ⁵⁾ Selvbeslagne Snus-horn (Snusstobaksdaase) tog. ⁶⁾ Stabbin, en af et heelt Stykke Træ udhuggen Stol.

Nr. 64 b. Alderdomin.

(Melodie fra Thronhjem.)

Andante.

1. Ga-mall Kal-len kom 'ti Stu-gu, Snjog hekk kringflein-skalla Hu-gu; Krykk-ja hjalp 'om sta aat Aa-rin, U-tur Au-go pul-la Taa-rin.

Han taa rei-na Elg - skjinsbrok Sylv-be-sli-ne Snus - honn tok, Stab - bin set - te han se paa, Byr-ja skjölvand kved-ja saa:

2. „Dauins Fyribo¹⁾ æ' komin,
Skröpleheit aa Alderdomin;
Avleivs, all aa reint aavraakaa²⁾,
Byrja Kroppen naa aa sjaakaa³⁾;
Onde Bör⁴⁾ taa maange Aar
Stolpenn⁵⁾ dirra, kor e gaar,
Huse regga trast ikoll⁶⁾,
Kroppen dett aa bli te Moll⁷⁾.

3. Hugu stött aat Dauin nikka,
Laagt⁸⁾ aa sakte Hjerta pikka,
Brotne Tenn 'ti Kjeften skrangla⁹⁾,
Armenn knaft aat Axlom hangla¹⁰⁾,
Som ein Skuggje gaar e hær,
Skodda fyri Augo fær¹¹⁾,
Skrukne Öyre tefte æ'¹²⁾,
Bære Jom dom höyre fæ.¹³⁾

4. Stött e gjere bære suttra¹⁴⁾,
Aa paa Alle grettin puttra¹⁵⁾,
Ille lyt e rae laate¹⁶⁾,
Ingjin handla me te Maate.
Æ' e eismöl¹⁷⁾, önskje e,
Dæ e Nokon hö ve me¹⁸⁾;
Kjem dæ Folk, e terrin¹⁹⁾ bli;
Alderdomin Ingjin li.

5. Annsam²⁰⁾ för me sjöl aa Andre,
Vi' e Teholl²¹⁾ snögt förandre;
Kjörkegaren paa me stonda²²⁾,
Mann' me Jaaen hit se skonda;²³⁾
Dumme Augo trykkjas hop²⁴⁾,
Budde²⁵⁾ Kropp legs 'ti ei Grop²⁶⁾;
Forkunt Markjen intje fæ²⁷⁾,
Bære Skjinn aa Bein dæ æ'.²⁸⁾

E. Storm.

¹⁾ Dødens Forbud ²⁾ Afsægs, gammel og aldeles skrøbelig. ³⁾ sjaaka o: ræve. ⁴⁾ Bör o: Byrde. ⁵⁾ Stolpenn o: Stolperne. ⁶⁾ Huset falder snart omkuld. ⁷⁾ Moll o: Muld. ⁸⁾ laagt o: svagt. ⁹⁾ Brodne Tænder i Munden klapper. ¹⁰⁾ Armene hænge knapt ved Axlerne. ¹¹⁾ Taage svæver for mine Øine. ¹²⁾ De skrumpne Øren ere lukkede. ¹³⁾ De faae blot en Gjenlyd (en svag Lyd) at høre. ¹⁴⁾ suttra o: klynke. ¹⁵⁾ Og paa Alle vranten pukker. ¹⁶⁾ Særgelig maa jeg stedse klage. ¹⁷⁾ eismöl o: ene. ¹⁸⁾ At jeg havde Nogen hos mig. ¹⁹⁾ terrin o: sær, treven. ²⁰⁾ annsam o: besværlig. ²¹⁾ Teholl o: Opholdssted, Bolig. ²²⁾ stonda o: venter. ²³⁾ Manden med Leen hid sig skynder. ²⁴⁾ De dunkle (brustne) Øine trykkes sammen. ²⁵⁾ budde o: afsjælede. ²⁶⁾ Grop o: Grøvt, Grav. ²⁷⁾ Ormen faaer intet Lækkert.

Andantino.

Nr. 65a. Sinclars Vise.

1. Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til Nor - rig hans Cours mon - ne stan - de; Blandt Gudbrands Klip - per han

fandt sin Grav, Der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

2.
Herr Sinclar drog over Bølgen blaa,
For svenske Penge at stride;
Hjælpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide.

8.
Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille;
En Havfru op af Vandet steg,
Hun spaaede Herr Sinclar ild.

4.
„Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage;
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Bet aldrig du kommer tilbage.“

5.
„Led er din Sang, du giftige Trolde,
Altidens du spaaer om Ulykker;
Fanger jeg dig engang i Vold,
Jeg lader dig hugge i Stykker!“

6.
Han seiled i Dage, han seiled i tre,
Med alt sit hyrede Følge;
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

7.
Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fjende;
Ham fulgte fjorten Hundrede Mand,
Som Alle havde Ondt i Sinde.

8.
De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Asmagt rørte ei dem,
De spotted den grædende Enke.

9.
Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjærnen af Landet iled.

10.
Baunen ¹⁾ lyste, og Budstikken ²⁾ løb
Fra Grande ³⁾ til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ei krøb,
Det maatte Herr Sinclar sande.

¹⁾ Baun (Boune, Brønde boune), et Fyr, som i Krigstider antændes paa Fjeldens. ²⁾ Budstikke (Bustikke), en Pind med indskaarne Mærker, eller med en omviklet Seddel, der sendes fra Gaard til Gaard for at sammenkalde Folk. ³⁾ Grande (Granne) = Nabo.

Energlooe e oon meto.

Nr. 65b. Sinclars Vise.

(Melodie fra Thronhjem.)

1. Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til Nor - rig hans Cours mon - ne stan - de; Blandt Gudbrands Klip - per han

fandt sin Grav, Der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

sempre f *ten.*

11.

„Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddings-Drog,
Som nu sit Blod vil spare.“

12.

De Bønder af Vaage, Lessø og Lom.
Med skarpe Øxer paa Nakke,
I Bredebøigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

13.

Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde;
Lougen skynder sig der forbi,
I den skal Fjenderne falde.

14.

Riflen hænger ei meer paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte;
Nekken opløfter sit vaade Skjæg
Og venter med Længsel sit Bytte.

15.

Det første Skud Herr Sinclar gjaldt;
Han brøled og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
„Gud fri os af denne Vaande!“

16.

„Frem, Bønder! frem, I norske Mænd!
Slaaer ned! slaaer ned for Fode!“
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig tilmode.

17.

Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms Blod, som her udfled,
De skotske Piger begræde.

18.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

19.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Vee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
Saa tidt hans Øine den skue.

Nr. 66. Sinclars Marsch.

(Vaage.)

Allegretto.

mf

p

f

cresc.

Nr. 67. Fa'ens Marsch.

(Telemarken.)

Allegretto.

mf

f

The first system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with eighth and sixteenth notes, including a triplet of eighth notes. The lower staff is in bass clef and provides a harmonic accompaniment with chords and moving lines. The key signature has two sharps (F# and C#), and the time signature is 2/4.

Nr. 68. Norsk Troldmusik. *)

Moderate.

The second system continues the piece. It begins with a piano (*p*) dynamic in the bass staff. The upper staff features a melodic line with a first ending bracket. The dynamic changes to mezzo-forte (*mf*) in the upper staff. The lower staff continues with a steady accompaniment.

The third system shows a change in dynamics. The upper staff has a forte (*f*) dynamic, while the lower staff has a piano (*p*) dynamic. The melodic line in the upper staff continues with eighth notes and rests.

The fourth system concludes the piece. It features a first ending bracket in the upper staff, leading to a final cadence. The lower staff provides a supporting accompaniment.

*) See herom i Anmærkningerne.

Andante.

Nr. 69 a. Ragnhild.

(Mel. fra Ringerige.)

1. En Kon-ge hersked i Ø-ster-dal, Hans Navn var Ha-gen den kjæk-ke; Han Stridsmænd havde for-u - den Tal, Hvis blot - te Syn kunde

skræk - ke. Men der - i - mod hav-de han al - len-stund En Dat-ter, som nævntes i Al - les Mund For Ragn-hild den Fav - re.

2. Knap femten Somm're forsvundne var'
I Ungdoms sorgløse Glæder,
Da Rygtet alt hendes Skjønhed bar
Til langt fraliggende Stæder.
At see hende reiste hver Konge-Søn;
Nu sloges og sukked hver Helt i Løn
For Ragnhild den favre.

3. Blandt Andre fandtes i Hagens Gaard
En Svend, som Guttorm mon hedde;
Mod Sværd han kunde sig gjøre haard,
Og Pile paa ham ei bede,
Hvert Træk i hans Ansigt bød: Nidding skjælv!
Og Guttorm, ja Tapperhed sukked' selv
For Ragnhild den favre.

4. Saa gled en Sommer, saa glede tre,
Og Rolf, en drabelig Kjæmpe,
Fra Rusland kommer, og truede
Kong Hagens Land med Ulempe,
Om han ikke strax ham sin Datter gav,
Da ellers hver Stridsmand nu fandt sin Grav
For Ragnhild den favre.

5. Kong Hagen holder med sine Mænd
Et Raad, hvad nu var at gjøre;
„Jeg har“, saa taler han, „mangen Svend,
Der Sværd og Vaaben kan føre;
Af Kjække jeg har vel en ti til tolv,
Men Ingen, der kan sig bestaae mod Rolf
For Ragnhild den favre.“

6. Da reiste Guttorm sig med en Hast
Fra Bordets hyndede Bænke,
Og sagde: „Kongel! Dit Ord staae fast!
Naar Du din Datter vil skjænke
Til Den, som at brydes med Rolf formaer,
Da strax i Kampen Guttorm gaaer
For Ragnhild den favre.“

7. Nu lynsnar' blinked de tunge Sværd,
Hvert Hug med Færdighed bødtes,
Og aldrig saaes en Ledingsfærd.
Hvor saadan Tapperhed mødtes;
De sloges en Time, de sloges fem,
Og Kjærlighed voxte i hver af dem
For Ragnhild den favre.

Andantino.

Nr. 69b. Ragnhild.

1. En Kon - ge her - sked i Ø - ster - dal, Hans Navn var Ha - gen den kjæk - ke; Men der - i - mod
Han Strids - mænd hav - de for - u - den Tal, Hvis blot - te Syn kun - de skræk - ke.

hav - de han al - len - stund En Dat - ter, som nævn - tes i Al - les Mund For Ragn - hild den Fav - re.

8. Omsider brækkes Hr. Guttorms Skjold,
Og han til Rolf monne raabe:
„En Ridder er du, saa gjæv og bold;
Jeg tør det visselig haabe,
Du kaster dit Skjold til en Side hen,
Og Kampen begynder paa frisk igjen
For Ragnhild den favre.“
9. „Jeg er en Riddersmand gjæv og bold,“
Forbittret Rolf ham nu svarer,
„Men aldrig brækkes mit eget Skjold,
Og Nidding aldrig jeg sparer,
Naar Vaaben af Rust monne gaae itu.
For meer end for Ære jeg fægter nu, —
For Ragnhild den favre.“
10. „Saa styrt da Nidding,“ var Guttorms Svar,
Og med fordoblede Kræfter
Han rasend' ind paa Hr. Rolf nu far',
Der ei blev munter derefter;
Thi Hjelmten blev knuset, Stigbeilen gled,
Og Rolf blev nu slaget af Hesten ned
For Ragnhild den favre.
11. „Jeg Livet skjænker dig“, saa oplod
I Hast Hr. Guttorm sin Stemme,
„Jeg ei udgyder en Faldens Blod,
Og vil dig lade fornemme,
At Guttorm er ædel, og overalt —
Jeg kan ikke dræbe den Mand, som faldt
For Ragnhild den favre.“
12. Nu flyver Guttorm til Ragnhild hen
Og synker i hendes Arme;
Hans matte Øine faae Glands igjen,
Hans Kind nu blusser af Varme,
Og venlig han favner den bedste Mø;
Han ønsker at leve, som vilde døe
For Ragnhild den favre.
13. Den blege Maane, Forelskedes Ven,
Beskinner spejklare Bølge,
Og Ragnhild vandrer til Glommen hen,
Hvor Ingen hende mon følge.
De Bølger i Floden løb' mindre snar,
Og Maanen ei glindsed' tilforn saa klar
For Ragnhild den favre.
14. Hr. Rolf mismodig ganger om,
At dræbe mange Slags Tanker,
Til Glommens Aabred han ogsaa kom,
Og der heel sorrigfuld vanker.
Nu møder han Ragnhild, og finder glad
Sin Elskov forvandlet til bittert Had
For Ragnhild den favre.
15. „Du aldrig bliver Guttorms Brud!“
Var Alt, den Nedrige talte;
Han Ragnhild greb og sig styrted' ud,
Hvor Strømmen Virvler malte.
Den graadige Bølge sit Skjød oplod,
Og sørgende Maanen bag Skyer stod
For Ragnhild den favre.
16. Da fandt en Fisker skjøn Ragnhilds Lig,
Og Hagen joded' sin Datter;
Tildede Guttorm nu græmmed' sig.
Al Dalens Spøg og al Latter
Blev standset ved en saa bedrøvelig Sag,
Og Glommen end hylar den Dag i Dag
For Ragnhild den favre.

Andantino.

Nr. 70. Sveinung aa Astri.

(Øvre-Telemarkisk Dialekt.)

Sveinung.

1. Den Ti du A - stri saa my - kje helt 'ta meg, Daa du saa bli - leg 'ti Fan - gje mitt!) laag;
Den Ti du gret kver-gaang, eg gjekk i - fraa deg, Daa du saa gla meg kvar Lur - dags-kveld saag:

Astri.

Daa va' eg Byg - dis den sæ - la - ste Gut, In - kje eg byt - ta mæ Prest el - le Fut.

Astri.

2. Den Ti du helt uta Astri aleine,
Daa inkje Svanaug va' venre fe deg;
Den Ti du va' no saa snegge paa Beine,
Daa du kvar Lurdagskveld ila te meg:
Inkje mæ Skrivarens Dotter ha' eg
Dengaangje bytta, sku' eg mista deg.

Sveinung.

3. Herette bare te Svanaug eg belar,
Ho, som æ' alti saa goskleg²⁾ aa bli,
Ho, som saa gjilskleg³⁾ paa Langleiken spelar,
Svanaug den vene ska' no vera mi:
Gjønne saa ville eg tvo Gaangur døy,
Naar eg kunn' glea mi venögde Møy.

Astri.

4. No held eg bare 'ta Thorgrim den flinke,
Eismall⁴⁾ eg vald' 'en blant Bedlarar feir'.
Sveinung, ja Sveinung! du tar no slettinkje
Tenkje, at eg kann faa Hug te deg meir:
Tri Gaangur maatte dei slaa meg ihel,
Naar eg bar' viste, at Thorgrim va' sæll!

Sveinung.

5. Men om eg no skulle Svanaug forlate,
Aa om eg kom ho 'kje meire ihug;
Aa om eg skulle te deg koma atte.
Om eg te Astri igjen sku' faa Hug:
Om eg no banna, at eg blei deg tru,
Astri, mi Astri! hot svara ,daa du?

Astri.

6. Venar held Soli, som glar⁵⁾ bakom Fjölle,
De æ' 'en Thorgrim, kann eg seja deg;
Aa du æ' argar held villaste Trollé,
Falsker held Skome paa Vatne mot meg:
Men eg æ' likvæl di trugnaste Møy:
Bare mæ deg vi' eg liva aa døy.

§. Hausou.

¹⁾ 'ti Fangje mitt o: i min Favn. ²⁾ goskleg (godslæg) o: godslig, venlig. ³⁾ gjilskleg o: fortræffelig. ⁴⁾ eismall o: alene. ⁵⁾ glar o: glider, gaaer ned.

Allegretto.

Nr. 71. Den velstaaendes Tenestgjentæ paa Eiker.¹⁾

(Eger Sogns Dialekt.)

1. De'rn-te grett for ræk - ti Kjær'st aa faa²⁾, Di! Kan jæ sjöl te han, jæ li - kær, gaa, Di? Sku' 'en in - te li - ke Mej, saa
2. Pok-kern ta' den Jö - ren Hoen i - fjor, Di! Jag - gu ten - ker jæ de, han holt Or, Di! Han i - fraa mej ren - te Te ei

op-klædd Pi - ke? Ær - li Gjen - te er jæ au en - no, si!
a - en Gjen - te; Men jæ er au li - ke smal i - aar, si.

3. Anne tok imot 'en færi gla³⁾, Di,
Skam faa henner! de var inte bra, Di;
Han flau ofte te mej,
For ha' Hvilnøyt me mej,
For te Nar han tenkte mej aa ha, si.
4. De var best aa b'gynne sjöl aa fri, Di,
Saa de kunne ei Forandring bli, Di;
Te en Mann jæ trenger,
For jæ vi'nte lenger
Gaa aa tene bort mi beste Ti, si.
5. Peer han seer mej ut saa kaut aa rar, Di,
Lell jæ no te overs for 'en har, Di;
Ja jæ vi'nte si' no',
Kan vel biæ enno;
Jon er heller ingen voxin Kar, Di.
6. Gu Kvel, Jens! jæ kommer naa te dei, Gut!
Tru de saales kunne sjikke sej. Gut,
At jæ kunne faa dej?
Ja du glaner paa mej,
Jæ kan træle trut⁴⁾ aa er'nte lej, Gut.
7. J' er'nte mye over tredve Aar, Gut,
Han er toent, som slik ei Gjente faar, Gut!
Lønnæ har jæ lagt op,
Aa naa har jæ sagt op,
For no vi' jæ være for mej sjöl, Gut.
8. Naa da, Jens! haa sier du te gott, Far!
Jæ ifjor kunn' au en aen faatt, Far.
Jæ kan kara, spinne,
Væve, sy aa binne,
Ofte har jæ sötti seint aa traatt, Far.
9. No Drakistæ mi er maalæ rau, Gut,
Ja du veit de vel, jæ er'nte snau⁵⁾, Gut!
Kjolær a' Skaasværken⁶⁾,
Læres-Bruresærken
Ligger neri Kistæ færi au, Gut!
10. Striebonken⁷⁾ aa litt Læret⁸⁾ me, Gut,
Har jæ verkæ sjöl aa laga te⁹⁾, Gut.
To Par Laken nye,
Ja ei Fillerye¹⁰⁾,
Aa ei Dynevar, som du sku' see, Gut!
11. Bi naa litt da, Jens! haar gaar'u hen, Gut?
Borte blei'n! No da! Nei se Den, Di!
Har di no seet værre?
Put! her er a flere,
Aa di kommer snart te mej igjen, Di.

§. Allm.

¹⁾ Den velhavende Tjenestepige paa Eger. ²⁾ Det er ikke saa let at faae en rigtig Kjæreste. ³⁾ færi (føli) gla o: overmaade (forfærdelig, følt) glad. ⁴⁾ træle trut o: arbeide (trølle) troligen. ⁵⁾ snau o: nøgen. ⁶⁾ Skaasværken o: Hvergarn. ⁷⁾ Striebonken o: Blaarlærred. ⁸⁾ Læret o: Hørlærred. ⁹⁾ laga te o: lavet til. ¹⁰⁾ Fillerye o: Sengetæppe af Lister.

Nr. 72. Frieras a Ongkar'n te Gjente.

*(Jarlsbergs Grevskaabs Dialekt.)***Allegretto.**

Ongkar'n. 1. Jæ sku au ha Løst t'aa gjif - te mej, sa'n, Naar jæ traf ei Gjen-te rek - ti grei¹⁾, sa'n; Slik ho

in - te vil - le Laa - te vont aa il - le, An - ten saa jæ drek - ker hel - ler ei, sa'n. Skjenk en Dram! sa'n, Faa mej

Skam! sa'n, Tar di man - ge sli - ke Gu - tær fram²⁾, sa'n.

¹⁾ grei s: skikkelig, god at komme til Rette med. ²⁾ Om de kan fremvise mange slige Gutter.

2.

Den, som jæ ska' ha', maa væra rar, sa'n,
 For jæ sjöl er en aparto Kar, sa'n;
 Ho skæ kunne gjöre,
 Haa ¹⁾ de kommer före,
 Aa saa tar jæ Ei, som Pæing har, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

3.

Sjöl ho stelle nor i Fjöse maa ²⁾, sa'n,
 Alting maa ho passe rekti paa, sa'n,
 Seint aa tilig tiau ³⁾,
 Svint aa let aa liau ⁴⁾
 Maa 'a stött ⁵⁾ som paa to Pinnær staa, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

4.

Ho maa inte væra lat aa dau ⁶⁾, sa'n,
 Alting skæ' ho komme væl ihau ⁷⁾, sa'n;
 Ute maa ho stræve,
 Inne sy aa væve,
 Rein aa vakker ækæ' ho væra au, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

5.

Om jæ drekker mej litt full iblant, sa'n,
 Maa ho inte sette Ugg ⁸⁾ mokant, sa'n,
 Men go Mat ha færi ⁹⁾,
 Helles blir de gæli,
 Jæ skæ' si dej, jæ er lekkert vant, sa'n.
 Skjenk en Dram! sa'n,
 Faa mej Skam! sa'n,
 Tar di mange slike Gutær fram, sa'n.

Derte mæ er'n en Skarvefant ¹⁰⁾, sa'n,
 Drekker, speller, aa er stött paa Kant ¹¹⁾, sa'n;
 Du faar slettes inte
 Noæ ærlig Gjente,

6.

Inte maa ho væra alt for gla, sa'n,
 Mellom Gutanne er'nte bra, sa'n;
 Henge Hennanne
 Aa glo paa Mennanne!
 Slikt et Flak ¹²⁾ jæ vi'nte veta 'ta, sa'n.
 Sjöl en Kar! sa'n,
 Mæ Gaar aa Mær ¹³⁾, sa'n;
 Inte gjifter jæ mej som et Nar, sa'n.

7.

Hör du Mari, jæ vi' fri te dej, sa'n,
 Dersom du vi' ha' en Kar som jæ, sa'n;
 Jæ har Kuer, Sauer,
 Gryter, Fat aa Trauer ¹⁴⁾,
 Du maa tru, jæ er'nte bare lei, sa'n.
 Jæ er'n Kar, sa'n,
 Bytter Mær ¹⁵⁾ sa'n,
 Derfor gjifter jæ mej som en Kar, sa'n.

8.

Gjente. Jami Huen er'n Kar i Kvell! ¹⁶⁾ sa'n,
 Men jæ vi' saa aldri ha' dej lei, sa'n;
 Du er grom t'aa klyte ¹⁷⁾,
 Aa kan rækti skryte,
 Men jæ blaaser a' dit heile Svell ¹⁸⁾ sa'n.
 Fy da Mass! sa'n,
 De er Fjas! sa'n,
 Gaa ifraa mej mæ dit Frieras, sa'n.

9.

Jæ vi' ingen Mærrabyttær ha! sa'n!
 Derte höller jæ mej litt for bra, sa'n.
 Jæ har hört paa dej,
 Ja du er rekti lei,
 Aa aldr' i Væra ¹⁹⁾ tore jæ dej ta, sa'n.
 Fy da Mass! sa'n,
 De er Fjas! sa'n,
 Gaa ifraa mej mæ dit Frieras, sa'n.

10.

Om du var saa kaut ²⁰⁾ som Peer Skjersant, sa'n.
 Fy da Mass! sa'n,
 De er Fjas! sa'n,
 Vek mæ dej aa mæ dit Frieras, sa'n.

Æns Allum.

¹⁾ haa o: hvad. ²⁾ Selv maa hun holde Orden i Stalden. ³⁾ tiau o: vel oplagt. ⁴⁾ Gesvindt og let og smidig. ⁵⁾ stött o: idelig. ⁶⁾ lat aa dau o: lad og død. ⁷⁾ ihau o: ihu. ⁸⁾ Ugg er vistnok en Sammentrækning af Ouge el. Auge o: Øie (Øiekast). Istedetfor „Ugg mokant“ synges ogsaa „Huus paa Kant“. ⁹⁾ færi o: færdig. ¹⁰⁾ et Flak o: en Flane. ¹¹⁾ Mær o: Hest. ¹²⁾ Trauer o: Truge. ¹³⁾ bytter Mær: bytter, handler med Heste. ¹⁴⁾ Ja, min Tro, er du [en rigtig] Kar! i Aften. ¹⁵⁾ klyte o: broute. ¹⁶⁾ Svell o: Snak. ¹⁷⁾ aldr' (aldri) i Væra o: aldrig i Verden. ¹⁸⁾ Skarvefant o: snavs Karl. ¹⁹⁾ stött paa Kant o: stedse beruset. ²⁰⁾ kaut o: stolt.

Nr. 73. Aagots Fjeldsang.

Moderato.

W. Chrenc.

1. So - la gjeng bak Aa - sen ne; Skug - gjin bli saa lan - gje. Naat - ti kjem snart at - te - ve,

sempre dolce

Te - kje meg 'ti Fang - je; Krytrenn¹⁾ ut - i Kvi - en²⁾ staar, Eg aat Sæ - ter - stu - li³⁾ gaar.

2.

Myrkt dæ æ' 'ti kvar ei Bygd,
 'Ti dei jupe Dale;
 Hær 'paa Fjell har Sola drygd⁴⁾
 Mæ aa gaa 'taa Gare⁵⁾,
 Tess eg kvile onde Tak;
 Morgo æ' ho tileg vak.

3.

Snøgg⁶⁾ eg æ' naa klar ikveld⁶⁾,
 So gjeng eg te Kvile,
 Søv saa roleg onde Feld¹⁾
 Tess i Morgo tile.
 Nær eg daa ha sovna inn,
 Drøymer eg om Guten min.

S. A. Sjerregaard.

¹⁾ Krytrenn ☉: Kreaturene. ²⁾ Kvien ☉: Folden. ³⁾ Sæterstuli ☉: Sæterboligen. ⁴⁾ drygd ☉: dvælet. ⁵⁾ Med at gaae ud af Gaarden (gaae bort). ⁶⁾ Hurtig er jeg nu færdig i Aften. ¹⁾ Feld, Tæppe af laadent Skind.

Andante.**Nr. 74. „Tiljeri, Tove.“^{*)}***(Ringerike.)*

Til - je-ri, To - vel Tolv Mann i Sko - ge, Tolv Mann vaare dei, Tolv Svær baare dei, Bu-hunden bunde dei¹⁾, Store Stuten

Piu lento.

stin-ge dei, Gjøste-guten dengje dei²⁾, Me vil de fø - re Laangt ut av Lan - de, Laangt ut av Lan - de.

f *pf* *p*

^{*)} See Anmærkningerne. ¹⁾ Fshunden (Hyrdehunden) bandt de. ²⁾ dengje dei o: dængede (slog) de.

Moderato.**Nr. 75.***(Ringerike.)*

I Valdris, i Valdris der laater dom i Stutehonn....^{**)}

^{**)} „I Valdres, i Valdres, der blæser de i Stutehorn.“ — Stutehorn er en lille, kort Luur, hvori man tuder (stutar).

Efter **L. M. Rindemann.**

Moderato.

Nr. 76. Huldre-Lok.*)

1. Sommer-løv og Sa-le¹⁾, Og Brandet-ryg og Sva-le²⁾, Og Lur-ve og Lar-ve³⁾, Og Lil-le - blaa. Rek-kje og Snek-kje⁴⁾,
 2. Gra-ne-høi og Gra-ve, Og Vin-de-let og La-ve, Og Lur-ve og Lar-ve, Og Spe-gel glat. Rek-kje og Snek-kje,

1. & 2. Skau-te⁵⁾ og Rau-te⁶⁾, Langtfram, Skin-fa-re, Sju-li-bran. Lu-lo, lu-lo-lo. Lu-lo lu-lo lu-lo

1. & 2. lu-lo lu-lo lu-lo.

*) En Lokkesang er en saadan, hvormed Hyrderne lokke eller kalde paa Kreaturene. Huldre-Lok er en Sang, hvormed Huldren — dette i den norske Folkepoesie saa ofte forekommende overnaturlige Væsen — sammenkalder sin Hjord, for hvilken hun har mange forunderlige Navne, som Visen indeholder. Ovenstaaende er fra Foldalen, paa Grændsen af Gudbrandsdalen og Østerdalen, ved Foden af Dovre. — ¹⁾ sale o: sveirygget. ²⁾ svale o: sortladen. ³⁾ lurvet og larvet bet. egentlig pjaltet; men lurvet er ogsaa stridhaaret. ⁴⁾ Rekkje og Snekkje er maaskee dannet af røkjen og snegg, der betyde hurtig, rask; eller maaskee er Rekkje at udlede af rekkja o: gaase flokkevis (br. om Kreaturene. ⁵⁾ Skaut o: et hvidt Klæde, som Bønderkonerne bære om Hovedet; ein skautet Stut o: en Stud, som har hvidt Hoved. ⁶⁾ rante o: brøle.

Nr. 77. „Vore Gjeiter gaar i Skogen.“

Allegretto.

Vaa - re Gjei - ter gaar i Sko - gen, gna - ge Baar - ken a Tre. Lat dei

sempre dolce e legato.

Detailed description: This system contains the first five measures of the piece. It features a vocal line in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The lyrics are written below the notes. The piano accompaniment consists of a right-hand part in treble clef and a left-hand part in bass clef, both in the same key and time signature. The piano part has a flowing, arpeggiated texture.

gna - ge, lat dei gna - ge; dø høy - re dei te. Gu gje Baar - ken va' i

Detailed description: This system contains the next five measures. The vocal line continues with the lyrics. The piano accompaniment maintains its arpeggiated pattern.

dei aa Smaa - kvi - stan - ne mæ.

Detailed description: This system contains the final three measures of the piece. The vocal line concludes with the lyrics. The piano accompaniment ends with a final chord. A double bar line is present at the end of the system.

Nr. 78. Kau fra Hallingdalen.*)

Poco allegretto.

La - la, Su - nev! La - la mej, la - la! A - le - a - lej, La - la te dej, Sva-ra du mej! Nej el - ler Ja,

Kort¹⁾ el - ler bra, Aat - te Dar i Dag - Han kommer vel i - sta.²⁾ La - la! La - la la - - la, la - - la

la - - la la - la! La - la la - la la - la la - la la - la! A. Aa skamme dig, Su-nev, du
B. Aa Tak ska du ha, for du

*) Kau er en Hyrdesang, hvormed man kalder eller „lokker“ Kreaturene; men bruges ogsaa om en Hyrdesang i Almindelighed. **) Naar den anden Pige ikke svarer, synges som ved A; naar hun svarer, som ved B. — ¹⁾ kort o: vranten. ²⁾ ista o: snart.

sva - ra mej, Aa Tak ska du ha, for du sva - ra mej! Den vak - kra - ste, ve - na - ste, Snil - la - ste, pe - na - ste Gu - ten Eg gji - va ska

sva - ra mej, Aa Tak ska du ha, for du sva - ra mej! Den styg - ga - ste, jø - ta - ste, Tur - vut - te, lur - vut - te Gu - ten Eg gji - va ska

dej. Aa dæ ska du ha, for du svar' ik - kje mej! La - la la - - la la - - la
 dej. Aa dæ ska du ha, for du sva - ra mej!

Til A. Til B. *Piu vivo.* *p*

la - la la - la la - la la - la la - la la - la

pf

Allegretto.**Nr. 79. Hjuringsvise.¹⁾***(Fra Østlandet.)*

Kel - la - bukk, Kel - la - blakk²⁾, Kel - la li - ten Ne - ve - tapp! Ro - sa, Dok - ka, Nyk - la, Sok - ka, Stor - spen - na, Spjau - til,

Fa - ger - leik, Spe - la - mann! burt i Fjøl - lo!

¹⁾ Hjuringsvise o: Hyrdevise. ²⁾ Kellablakk o: en lille Ged (Kid). Med disse som med de følgende Navne lokkes Kreaturene.

Andantino.**Nr. 80. Hjuringsvise.***(Nissedal i Øvre-Telemarken.)*

O - laf Thronson! O - laf Thronson! No slep - per eg Fe.¹⁾ Mø - ter du meg i Grin - de - vats - li - ann, Löyn deg²⁾ under

¹⁾ slepper eg Fe o: slipper jeg Kvæget ud. ²⁾ löyn deg o: skjul dig.

Bu - skar aa Tre! Tre - pe - li - te, Tre - pe - li - te! Der fin - ne du meg.

Andante.**Nr. 81. Lua-Laatt.*)***(Valders.)*

Høy - re du, Mann! Høy - re du, Mann! Klæ paa de Bro - ke, Ta Byr - sa fraa Kro - ke, O skjöt kvi - tö Fug - ladn,

p

Ped.

Skjöt in - kji me! Skjö - tö du me, Al - dör i Væ - ren de Lyk - kö ska skje.

*) Luur - Melodie.

Nr. 82. Valdervise.

Andante; ad libitum.

Allegretto.

Ku - saa - ta¹⁾, Ku - saa - ta, Ku - saa - ta, Ku - saa - ta! Ku - saa - ta! Ka - ri aa Ma - ril statt op naa,

Gaa i Fjøs, Tend i Jøs²⁾, Ku - a ha bo - ri svarten Kalv, Kalven han hei - ter Dag - ros. Lamma³⁾ Sau, kal - va⁴⁾ Ku, Kilja⁵⁾ Gjeit, grisa⁶⁾ Su

Ku - a hu ligg i My - ra⁷⁾. Hei Hal - vor - sen, Hal - vor Darsen, Dars Te - ringsen, Tering Brandsen, Brand Breier - sen, Breier So - ver - sen, So - ver

¹⁾ Kusaata, et Kjælens navn til Koen. ²⁾ Jøs o: Lys. ³⁾ lamma o: har læmmet. ⁴⁾ kalva o: har kælvet. ⁵⁾ kilja o: har kastet Kid. ⁶⁾ grisa o: har faret, faaet Grise. ⁷⁾ Myra o: Mosen; lav, fugtig Mark.

Piu lento.

Dar - sen, Dars Dun - der - sen, Dunder Ding - sen, Din - ge Ling - sen, som er Drom - lin - ge. Saa lok - kar me

Ku - a paa My - ra, Hur - ra, hur - ra, hur - ra! ut - i Skog; Hu æ' just my - kje paa den Fa - son¹⁾, Som

So - li - brand. I Val - ders, i Val - ders der æ' saa gott aa gjæ - te²⁾, Der tu - ta dom i Bok - ke - hodn; Kom,

dolce

V. S.

¹⁾ Fason o: Façon. ²⁾ gjæte o: vogte Kreaturene.

ten. *ad libitum.*

la - ter os lei - ke paa Val - ders - viis: *ff* Lo - - - - lu, kom, Ku - - a! Lo - -

ten. *f* *ff* *ad libitum.* *ff*

Ped. * *Ped.* *

lo - - - - lu, kom, Ku - a!

Ped.

Nr. 83. Luurløk hjem. *(Mel. fra Slidre i Valdres.)*

Andante; ad libitum.

1. *p* Høst - bru - ne Sæ - ter! Du fra din Gjæ - ter Stil - le Dig skil - le! Hul - dren skal flyt - te Ind i din Hyt - te Nu.

<p>2. Thorros og Terne,
Røde Guldsterne,
Lille Smaadille!
Ned imod Dalen!
Der synger Svalen End.</p> | <p>3. Borte i Uren
Svares med Luren:
Kom kun, Ja, kom kun!
Alt vil du finde
Bonet herinde, Du!</p> | <p>4. Thorros, naar Stien
Bratner ¹⁾ mod Lien,
Lokke Din Klokke,
Kling til hans Øre!
Han skal os høre Først!
<i>Jørgen Moe.</i></p> |
|---|--|--|
- ¹⁾ bratner = skraaner.

Nr. 84. „I Hallingdal.“

Moderato.

I Hal - ling - dal, i Hal - ling - dal der æ' saa gott aa gjæ - te, Der fel - ler in - ga Væ - te¹⁾, Der gje - ler

sempre dolce e legato

Detailed description: This system contains the first two staves of the musical score. The top staff is the vocal line in G major, 2/4 time, with lyrics. The bottom staff is the piano accompaniment, starting with a treble clef and a bass clef. The piano part features a steady eighth-note accompaniment in the right hand and a bass line with some chromaticism in the left hand.

Gau - ken²⁾, Der vex - er Lau - ken³⁾, Der syn - ger Su - lu - a⁴⁾ Høit up i Fu - ru - a⁵⁾, Der

ritenuto

ritenuto

mf

Detailed description: This system contains the second two staves. The vocal line continues with lyrics and includes a *ritenuto* marking. The piano accompaniment continues with a similar rhythmic pattern, ending with a *mf* dynamic marking.

dan - ser Du - a Med rø - de Gull - band om Lu - a!⁶⁾

Detailed description: This system contains the final two staves. The vocal line concludes with the lyrics and a double bar line. The piano accompaniment also concludes with a double bar line.

1) Væte ☉: Regn. 2) Gauken ☉: Gjøgen. 3) Lauken ☉: Løgen. 4) Sulua ☉: Svalen. 5) Furua ☉: Fyrren. 6) Lua ☉: Huen.

Andantino.

Nr. 85.

Tim, tim ta - la, Maa-ra ska vi fa - ra....

Andante doloso.

Nr. 86. Ein Langeleiklaat.

(Valders.)

sempre p

Nr. 87. Brureslaatt.*)

Allegretto.

Musical score for Nr. 87. Brureslaatt.*). The score is in 2/4 time and consists of two systems of two staves each. The first system includes a piano (*pf*) dynamic marking. The music features a melody in the upper voice and a bass line in the lower voice, with various articulations and phrasing marks.

*) Brudemarsch.

Nr. 88. Brureslaatt.

Moderato.

(Gudbrandsdalen.)

Musical score for Nr. 88. Brureslaatt. (Gudbrandsdalen.). The score is in 2/4 time and consists of two systems of two staves each. The first system includes a mezzo-forte (*mf*) dynamic marking and a fortissimo (*f*) dynamic marking. The music features a melody in the upper voice and a bass line in the lower voice, with various articulations and phrasing marks.

Nr. 89. Brureslaatt.*)

(Gol i Hallingdalen.)

Allegretto.

*) Spilles, naar Brudfølget kommer ind i Gaarden.

Moderato.

Nr. 90. Rundsang.

(Lister i Christianssands Stift.)

Saa tæ-ge mi naa¹⁾ Gla-se fat; God Taar, min Hjer-tans Ó - la!
Saa sul-le²⁾ mi den hei-le Nat, Inn - te opp-ren-ner — — So - la. Aa vi' du drik - ke, Saa æ' de væl, Aa

vi' du ik - kje, Saa raa deg sjel. God Taar, min Hjer-tans Ó - la! God Taar, min Hjer-tans Ó - la!

¹⁾ Saa tage vi nu. ²⁾ sulle o: syle. — Efter Verset tales Følgende mellem Sangeren og hans Sidemand: Ola! — Ka vilst du? — Eg vi' drikke. — Saa drikk daa! (Den Første drikker og siger derpaa): Ola! — Ka vilst du? — Eg heve drokkje (o: Jeg har drukkit!) — Kaa smakte de? — Kjenn aat (o: Smag paa det). — Derpaa gjentages Visen af den Tiltalte, der vender sig til sin anden Sidemand.

Andantino.

Nr. 91. Heimat-Laaten.*)

(Hallingdalen.)

*) Spilles til Afsted, naar Musikanterne drage bort fra Brudehuset efter endt Bryllupsfest.

Andante con moto.

Nr. 92. Baantull.**)

(Hjerdal i Øvre-Telemarken.)

Sæt - te deg paa Sul - la - krakk, Sul - la Baa - ni mi - ne,
Eg ska' sul - la Baa - ne mit, Saa de ska' in - te gri - ne. Skon - de deg, du Gjen - te, La in - te Baa - ne

ven - te, Hav paa Sok - ker, hav paa Sko, Gakk i Fjo - se aa mjøl - ke Ku, Gjiv saa Baa - ne Drik - ke.

**) Bornevise. Tulla betyder baade at spille og at synge.

Moderato.

Nr. 93. Baadn-Laatt.

(Valders.)

Bissam, bissam, Baad - ne, Gry-ta hæn-gö i Jöd - ne¹⁾, Ko-ka full taa Riumö-graut²⁾ Aat dæ ves - le Baad - ne.

pp e legato

Far'n han si - tö o har-pa Ködn³⁾, Mo-re ho blæ-sö i vak-kert Hödn⁴⁾, Syste ho si - tö o spin-nö Gull, Bro-ren gaar i Sko - ge,

Ja - ga öll-lö⁵⁾ vil-lö Dyr. Æ' han kvit, So kjöyr 'en hit, Æ' han graa, So lat' 'en gaa, Æ' 'en brun i Bo - ge⁶⁾, So lat' 'en gaa i Sko - ge.

¹⁾ Jödne : Jernet (Jernkrogen). ²⁾ Riumögraut : Flødegrød. ³⁾ harpa Ködn : harper, renser Korn. ⁴⁾ Höda : Horn. ⁵⁾ öllö : alle. ⁶⁾ Boge : Boven.

Allegro.**Nr. 94. Baadn-Laatt.**

Ves-le Gut-te-mon-ken Baa-ne, Saa li-ten som han var, Saa fekk han sej en Hest I-fra Hal-ling-dal Mæ Grim-mu aa

sempre pp

Sadl Aa mæ Bek-sel paa, Mæ Grim-mu aa Sadl Aa mæ Bek-sel paa.

Nr. 95. Baadn-Laatt.**Allegretto.**

Ves-le Pe-ter! rop-te Mamma, Stegt Fisk ut-i Pan-na? Aa Pan-na! Hej Spe-ke-sill Aa lidt aa drek-ke til, Aa hej, ly-stig paa Bei-na!

p

Andante.

Nr. 96. „I Olekjedn, i Olekinn.“^{*)}

(Valders.)

I O - le - kjedn, i O - le - kinn, Der tap-te e burt¹⁾ ves-le Gu-ten min, Der tap-te e burt ves-le Gu - ten min! Dæ

dolce

du-ra²⁾ i Kjedn, dæ ring-je i Kinn, Aa al-der finn e att³⁾ Gu-ten min, Aa al-der finn e att Gu - - ten min!

^{*)} Olekjedn er et Vand (Kjedn, Kjern) og Olekinn en Bjergakraaning (Kinn) i Nærheden af en Søter, som heder Ole, paa Fjeldene nordligst i Valders. — ¹⁾ Der borte tabte jeg. ²⁾ dura o: larmer, bruser. ³⁾ Og aldrig finder jeg igjen.

Andante.

Nr. 97. „Aa koke, mi Gryte.“

(Valders.)

Aa ko - ke, mi Gry - te, du veit mi Nø, Aa ko - ke mi Gry - te, du veit mi Nø; Han Far æ' bur - te, ho

p

Mor æ' dø, Han Far æ' bur - te, ho Mor æ' dø.

mf

Nr. 98. Slire-Klukkelaatten,

daa den eine var burtstölin.*)

Andantino.

(Valders.)

pp
Ma - kin, Ma - kin¹⁾, fin - ne de²⁾ i Mor - aas-Mör-ken³⁾; Kjuvadn⁴⁾ fin - ne de paa Ding - - lo⁵⁾.

*) Slidreklokkernes Lyd, da den ene var bortstjaalen. — ¹⁾ Makin : Magen. ²⁾ de : I. ³⁾ Mörken : Marken. ⁴⁾ Kjuvadn : Tyvene. ⁵⁾ Dinglo, Dativ af Dingladn : Dinglerne, et Sted i Valders.

Nr. 99. Tommes-Klukkelaatten.**)

Andantino.

(Valders.)

p
Tö - stein Lang - beit, Gju - ro Ljö - seng, Be - rit i Gla - bak - ke Laag paa ei Snö - fönn.¹⁾

***) Tommes, et Stednavn. — ¹⁾ Snöfönn : Snehob.

Nr. 100. Heggje-Klukkelaatten.***)

Andantino.

(Valders.)

p
Lang - ve - ga Bei - tadn, Seint ko - ma Sje - ladn¹⁾.
2den Gang: Sje - - - - ladn.

***) Heggje, et Stednavn. — ¹⁾ Langveisfra komme Beitarne, seent komme Sjelarne. Beitadn og Sjeladn, Indbyggere af et Par afsides liggende Gaarde i Valders.

Allegretto.**Nr. 101. Han Lage aa han Jo.*)**

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Han La - ge ten - te i Kon - gens Gaar - Som dæ va no Von¹⁾ - I tret - ten Maa - na aa der - te eit Aar. „Ten

— Som dæ va no Von —

Tutti.

trutt²⁾ no“, sa'n Jo. „Aa om dæ ska ko - ste meg rö - den Gull, eg følg - jer“, sa'n Jo.

„Aa om dæ ska ko - ste meg rö - den Gull, eg følg - jer“, sa'n Jo.

2.
Han Lage brygga aa blanda no Viin,
— Som dæ va no Von —
Aa ba saa alle Grannanne³⁾ sin'
Forutan han Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
følgjer“, sa'n Jo.

3.
Aa Jo han sala sin Gangar graa,
— Som dæ va no Von —
Aa reste saa dit, som Bröllope sto.
„No kjem eg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
følgjer“, sa'n Jo.

4.
Saa leide dei Brura paa Kyrkjegaar,
— Som dæ va no Von —
Mæ sølvstukne Klæa aa udsle⁴⁾ Haar.
„Du æ' lekker“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska koste meg röden Gull, eg
følgjer“, sa'n Jo.

*) Slg. m. „Danske Folke-Sange og Mel.“ Nr. 90.

1) Som det nu var at vente; Von 3: Forhaabning. 2) trutt 3: tro. 3) Granne 3: Nabo. 4) udsle 3: udslaet.

5.
Saa leidde dei Brura for Altre fram,
— Som dæ va no Von —
Hennes Skjønhet beundra baae Kvinne aa Mann.
„Tykk' I om ho?“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

6.
Han Lage kasta si Kape i Benk,
— Som dæ va no Von —
Aa bar saa fram aat dem kvar sin Skjenk.
„Skjenk meg mæ“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

7.
Dei dansa i Daga, dei dansa i to,
— Som dæ va no Von —
Aa inte vil Brura aat Sengja seg ho.¹⁾
„Sit oppe“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

8.
Dei dansa i Daga, dei dansa i tre,
— Som dæ va no Von —
Aa saa ville Brura aat Sengja seg te.
„Du bli tröt no“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

9.
Saa leidde dei Brura i Brurehuus,
— Som dæ va no Von —
Mæ tretten Sölvstakar aa tente Voxljus.
„Go Kvællom“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

10.
Saa satte dei Brura paa Sengjestok,
— Som dæ va no Von —
Aa klædde saa taa 'a²⁾ baa Sko aa Sok.
„Klæ taa meg mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

11.
Saa la dei Brura i Sengje ne;
— Som dæ va no Von —
Han Jo han la' seg saa vakkert breid ve.
„No ligg eg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

26.
Den fjære Gong de tehopes rei,
— Som dæ va no Von —
Saa slo Jo Lage dau³⁾ ne paa Stein.
„Du ligg stilt no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

12.
Dæ fyste Bu inn te Lage kom:
— Som dæ va no Von —
Der ligg en Annen hos Brura di.
„De æ' meg“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

13.
De andre Bu te Lage kom;
— Som dæ va no Von —
Saa monne han raune³⁾ aa bleikne i Kinn.
„Fæ du Vondt no?“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

14.
Han Lage banka paa blaamaala Dör:
— Som dæ va no Von —
Statt op, mi Brur, tak Laase ifraa!
„Hu sön no“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

15.
Han Lage pikka Tolkniv 'ti Bor:
— Som dæ va no Von —
Aa Herre Gu gi meg eit gott Taalmo!
„Ja meg mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

16.
Aa Lage fram over Bore sprang,
— Som dæ va no Von —
Saa Öl aa Mjö over Benken rann.
„Far i Makjel!“⁴⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

17.
I Vreia han Lage tok fat paa sit Svær:
— Som dæ va no Von —
No vi' eg rett hogga han Jo ihæl.
„Dæ æ' ovist dæ“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

18.
Han Jo tok han Lage aa kasta mot Vegg,
— Som dæ va no Von —
Saa Flugu aa Dyra færgjylte hans Skjegg.
„Ligg der du!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

27.
Fru Inger sto oppaa høien Sal,
Aa skratla aa lo:
„No ha eg int sett störrre Gama⁵⁾ ein Dag;
Han vant, han Herr Jo!“
„Aa om dæ ska o. s. v.

19.
Ska eg nöyas aa bie te Dagen bli ljus,
— Som dæ va no Von —
Saa lyt eg rett gaa op te Konningens Huus.
„Eg vi' mæ!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

20.
Allernaadigste Konning! utmjnkast eg beer,
— Som dæ va no Von —
Alt om aa legge en Klage her ner!
„Sej sant no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

21.
Dæ smerter meg meire, enn Dödspileskud,
— Som dæ va no Von —
At Jo har lagt hjaa mi unge Brur.
„Ja gjor' eg saa“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

22.
„Aa ette I Begge ha henne saa kjær,
— Som dæ va no Von —
Saa faar I takes mæ tveegga Svær.“
„Ha Tak no!“ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

23.
Den fyste Gong de tesammen rei,
— Som dæ va no Von —
Saa rei han Lage sin Hest i Kne.
„Statt op att“, sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

24.
Den annar Gong de tehopes for,
— Som dæ va no Von —
Ga Lage Jo eit drabeligt Saar.
„Du læs saa!“⁵⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

25.
Den treje Gong de tehopes rei,
— Som dæ va no Von —
Saa slo Jo Lage, saa Bloe rann.
„Tork taa deg!“⁶⁾ sa'n Jo.
„Aa om dæ ska o. s. v.

¹⁾ Og ikke vil Bruden gaae til Sengs. ²⁾ taa 'a o: af hende. ³⁾ raune o: rødme. ⁴⁾ Far i Makje o: Far i Mag. ⁵⁾ Du læs saa o: du lader kun saa. ⁶⁾ Tork taa deg o: tør dig af. ⁷⁾ dau o: ded. ⁸⁾ Gama o: Gammen, Leier.

Nr. 102. Truls mæ Baagan.

(Fra Hallingdalen.)

Allegretto.

1. Truls han tent' seg i Kon-gens Gaar I fem - ten Vin-tre, i fem - ten Vaar. „Gji meg Lön!“ sa 'n Truls mæ Baa - gan.

2. Inga Lön har du fortent,
Mi beste Gjebörse¹⁾ har du bortskjemt²⁾.
„Sier du dæ!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

3. Truls tok Kongen i Haar aa Skjegg,
Aa satte ham bort i den femtende Vegg.
„Sit du der!“ sa 'n Truls mæ Baagan

4. Kongen tok op saa lang ei Stang,
Ville jaga Truls utav sit Land.
„Fly fort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

5. Truls han la den breie Veggen fram,
Der mötte han en kjörandes Mann.
„Bi meg litt!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

6. Truls han op paa Vogna sto,
Den Kjör'ndes tor' inte si et Or.
„Kjör naa fort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

7. Saa gjik han Truls seg bort i et Huus,
Der sat tre Bønder aa drakk seg et Ruus.
„Drekk meg te!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

8. Ha vi fornöden aa drikke deg tel,
Du har 'nte ta't i³⁾ en enest Pæl.
„Inte dæ?“ sa 'n Truls mæ Baagan.

9. Truls tok i baade Mjö aa Vin,
Han ödde det op paa Bikkjer⁴⁾ aa Svin.
„Sup ut!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

10. Han Truls han drakk seg modig et Ruus,
Saa jagde han alle de Bønder ut.
„Fly bort!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

11. Den Ene han flaug bort over en Bekk,
Der tapte han ne sin Pengesekk.
„Slikt er mit!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

12. Bonden han graat, aa Truls han lo,
Bonden han sa: du har dæ te go'.
„Hæohæ!“ sa 'n Truls mæ Baagan.

¹⁾ Gjebörse o: Flitsbue. ²⁾ bortskjemt o: fordærvet. ³⁾ ta't i o: forlangt, spenderet. ⁴⁾ Bikkjer o: Huunde.

Nr. 103. Mass aa 'en Lasse.

(Hallingdalsk Dialekt.)

Moderato.

1. Han Mass aa'n Las - se dei gjin - go paa Raa Tryaa¹⁾ hei - le Da - ga te En - de, Koss - lein²⁾ dei skul - de

¹⁾ Tryaa o: tre. ²⁾ kosslein o: hvorledes.

(Tales):

Bjöd'n¹⁾ faa: (Me skjote 'n, sa'n Mass,
Aa taka Hue²⁾, sa'n Lass.) Seer du dæ, sa'n Mass te 'o Las - se.

2.

Aa Mass spendte Baagja upp for sit Kne
Tryaa heile Daga te Ende,
Saa skaut 'en Bjödnen, so han trilla ne.
(Jagu trilla'n, sa 'n Mass,
Kom tak 'en fat, sa 'n Lass.)
Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

5.

Han Mass aa 'n Lasse gjing te Hoslöse Huus
Tryaa heile Daga te Ende,
Aa der va' naa mykjy Leven aa Suus.
(Drikke no me! sa 'n Mass,
Te me sturte! sa 'n Lass.)
Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

8.

Han Mass sette Öltunna uppaa Bor
Tryaa heile Daga te Ende.
Saa slo 'n i Halsen kor einaste Dust:⁸⁾
(Sjöl Fan drakk, sa 'n Lass,
E va' tyst, sa 'n Mass.)
Seer du dæ sa 'n Mass te 'o Lasse.

3.

Han Mass drog Bjöd'n te Hoslöse Gar³⁾
Tryaa heile Daga te Ende.
Der sto ei Bikkje⁴⁾ me gapandes Kjaft.
(Vil 'o bite? sa 'n Mass,
Fan tru 'o, sa 'n Lass.)
Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

6.

Aa 'n Mass drog Bjöd'n paa Stugugolv
Tryaa heile Daga te Ende,
So alle Kvinnfolkji i Stugun skolv.
(Vart du rædd? sa 'n Mass,
Fan helde!⁵⁾ sa 'n Lass.)
Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

9.

Daa vart 'n Lasse so rei⁹⁾ so ein Tysk
Tryaa heile Daga te Ende,
Han sputta aa banna so han va' rysk:¹⁰⁾
(Du ska blöl! sa 'n Lass,
Faa du Fan! sa 'n Mass.)
Veit du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

4.

Aa Mass slo Kloe uti Bikkjas Skjinn
Tryaa heile Daga te Ende.
Aa rengte dæ ut, som för va' inn.
(Lat 'o döy! sa 'n Mass,
Jaggu nok! sa 'n Lass.)
Sije du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

7.

Aa 'n Mass aa 'n Lasse dei gjingo te Bors
Tryaa heile Daga te Ende,
So gripo dei ein Kurv⁶⁾, va' karali te Maals⁷⁾.
(Han se heit, sa 'n Mass,
Han se felt, sa 'n Lass.)
Seer du dæ, sa 'n Mass te 'o Lasse.

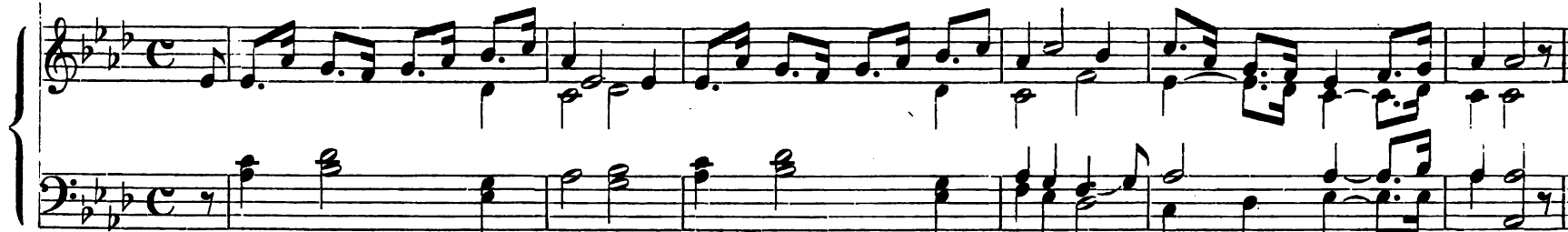
10.

Daa 'n Lasse trekte ut sin Tollekniv
Tryaa heile Daga te Ende,
Aa kjöyrde'n inn i Masses Liv.
(Au, au! sa 'n Mass,
Vart du döy? sa 'n Lass.)
Du ska döyel sa 'n Mass te 'o Lasse.

¹⁾ Bjödnen o: Bjørnen. ²⁾ Hue o: Huden. ³⁾ Gar o: Gaard. ⁴⁾ Bikkje o: Hund. ⁵⁾ Fan helde o: Fanden heller. ⁶⁾ Kurv o: Pølse. ⁷⁾ va' karali te Maals o: var umaadelig stor. ⁸⁾ kor einaste Dust o: hver eneste Taar (Smule). ⁹⁾ rei o: vred. ¹⁰⁾ rysk o: splittergal, „ruskande gal“; eg. russisk.

Andante e marcato.**Nr. 104. „Aa Tosten tal' te Staven sin.“***(Kragerø.)*

1. Aa Tosten tal'¹⁾ te Sta-ven sin, han Tosten: Aa mein' du I-sen bær me heim? sa' Tosten, I gnel... i gnel... i gnel-dran-de²⁾ Frosten.

2. Aa Staven tal' te Tosten saa: du Tosten!
Gakk ut paa Isen, saa fær du sjaa, du Tosten!
I gnel... i gnel... i gnel-drande Frosten.

3. Han Tosten ud paa Isen skrei³⁾, han Tosten!
Aa begge Beina unda glei paa Tosten,
I gnel... i gnel... i gnel-drande Frosten.

4. Aa Tosten sakk⁴⁾, aa Staven flaut taa Tosten,
Aa alt de Mjøl blei op i Graut for Tosten,
I gnel... i gnel... i gnel-drande Frosten.

5. Aa Kjærringa baad' knisa⁵⁾ aa lo a' Tosten;
„Aa Gu skje Lov, no fær je Ro for Tosten.“
I gnel... i gnel... i gnel-drande Frosten.

¹⁾ tal' (tala) o: talte. ²⁾ gnel-drande o: klingrende. ³⁾ skrei o: skred, gik. ⁴⁾ sakk o: sank. ⁵⁾ knisa o: fnisede.

Nr. 105. Kjell.**Moderato.**

Aa kjen-te du Kjell? Han bud-de i Da-len i-mel-lom to Fjell; Han had-de ei Kjæ-ring, haa kun-de væl

ho? Ho kun-de hor-ken læ-sa held skri-va, men skjen-de paa Kjell! Aa Kjell blei vill, Han satt' seg hos Kat-ta Den kva-ra-ste

Nat - ta Te Maa-nen gik op, Den ly - sti - ge Krop; Han tend-te paa Pi - pa aa tral - la aa sang: Den Nat - ta var lang.

Moderato.**Nr. 106. Ola Grumstulen.***(Sillgjord)*

1. O - la Grum-stu - len had - de saa lang ei Bru - fær; Den naa - de fra So - lum te Graa - ten hos

Blehr*). For i Maar-ra ska' O - la Grum-stu - len gjif - te se.

2.

: Ola Grumstulen hadde ei gammal graa Gjeit: :
 O kjære mi Karil gjør Pølse væl feit.
 For i Maarra ska' Ola Grumstulen gjifte se.

3.

: Ola Grumstulen hadde ei halv Skjeppe Malt; :
 O kjære mi Karil Du brygge naa Alt.
 For i Maarra ska' Ola Grumstulen gjifte se.

*) Solum, i Nærheden af Skien; — Graanten, et Fiskerleie, en Miils Vei fra Solum; — Blehr (udt. Blær), en Kjøbmand, der boede i Granten. Disse Vers ere et Brudstykke af en Spottevisé.

Andante con moto.

Nr. 107. Strile-Vise.*)

Saa rod-de me ut paa Sei - e - grun-den¹⁾, Aa dae va' Mor - go - nen ti - - le,
Saa kom han O - lav fraa Ka - ris - lun - den Aa la' - de Baa - ten for I - - le.²⁾ Saa dreiv eg ti han mæ

Fi - skje-staan-gjen, Saa han u - vi - ta³⁾ datt fram i Raangjen⁴⁾; Eg va' saa gla, Eg sat aa kva, Eg raad-de⁵⁾ Grun-den a -

lei - ne. Sud - di - li, sud - di - li, sud - di - li dej.

*) Striler kaldes Beboerne af Fiskerleierne i Bergens Stift. — ¹⁾ Sei-grunden o: det Sted, hvor Seien fiskes. ²⁾ Ile er en Steen, der benyttes som Anker. ³⁾ uvita o: bevidstløs, besvimet. ⁴⁾ Raangjen o: Stavnen. ⁵⁾ raadde o: raadde over, var Herre over.

Allegretto.**Nr. 108. Møllervisen.*)**

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. De va' tri Skalkar, som ma-ka Raa, Skro ro rompompei, Han hjøl-pe meg! For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro — Hos -

Skro ro rompompei, Han hjøl-pe meg! For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro.

Tutti.

se dei skul-le Myllardottri faa. De ru-skar i Ro, De tril-lar i Tro, For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro!

De ru-skar i Ro, De tril-lar i Tro, For en Trin-nan lig-ger i Tra-ra-ro!

2. Dei Tvo dei stoppa den Tree i ein Sekk,
So bar dei haanom te Myllarens Bekk.

3. Daa dei kom seg te Myllarens Dam,
Ute sto Myllaren, drukkjen va' han.

4. „Hot æ', du ber i Sekkjen din?“
„De æ' no Rug aa Kveite so fin.“

5. „Du seter no den i mi Dotters Seng,
For der æ' no Mysanne minste paa Gjeng.“

6. Daa de tok te stillast aa myrkast i Vraa,
Daa for den Sekkjen te kriupe aa gaa.

*) Slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 151.

Andantino.

Nr. 109a. Bonden aa Kraaka.*)

(Mel. fra Kragerø.)

1. Aa Bon-den han kjöyr-de i Ve - a - skog¹⁾ — Hei sing - lung sing - lung sing - lung lei — So höyr-de han

Kraa-ka i Lun - den gol. Hei sing - lung hei sing - lung lei.

2. Aa Bonden han tenkjer mæ sjave seg²⁾:
„Tru³⁾ den Kraaka kan drepa meg?“

3. Aa Bonden kom heim aa kjærde⁴⁾ seg:
„No meiner eg, Kraaka vi' drepa meg.“

4. Aa Kjeringji svara av sin Forstand:
„Kraaka drep ingjen kristen Mann.“

5. Bonden han spende sin Bogje fe Kne,
So skaut han den Kraaka, so ho datt ne.

6. So spende han for dei Folanne ni,
Kraaka ho sprengde alle di.

7. So spende han for dei Folanne tolv,
Saa kjöyrde han Kraaka paa Laavegolv.⁵⁾

8. So salta han Kjöte i Tunnur aa Kar,
De beste Stykkje forærde'n Far.⁶⁾

9. Av Hui gjore han tolv Par Sko,
De beste Pare forærde'n Mor.

10. Av Fitinne⁷⁾ gjore han tolv Par Reip,
Aa Klöanne ha' han te Mykjagreip.⁸⁾

11. Av Augunn gjore'n eit Vindaugeglas,
Mæ Vængjum tekte'n alle sine Tak.

12. Av Nebbe gjore'n ein Kyrkjebaat,
So han kunna sigle baa te aa ifraa.

13. Den som inkje Kraaka kan nytja so,
Han vere 'kje vær ei Kraake aa faa.

*) Slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 154 a. — ¹⁾ Veaskog o: Skov, hvorfra man faaer sit Brænde. ²⁾ mæ sjave seg o: ved sig selv. ³⁾ tru o: mon. ⁴⁾ kjærde o: klagede. ⁵⁾ Laavegolv o: Logulv. ⁶⁾ Far o: Præsten (?). ⁷⁾ av Fitinne, af Skindet paa Fødderne. ⁸⁾ Mykjagreip o: Møggreb.

Allegretto.

Nr. 109b. Bonden aa Kraaka.

Aa Mann' han skul-le te Skau-en en-gang, — Su-ti-ta-lu, ta-lo, ta-len-ta—Daa saag han ei

Kraa-ka, aa ho va no lang. Su - ti - ta - lu, ta - lo, ta - len - ta.

Nr. 110. „Saag du nokke Kjærringa mi.“

Moderato.

Saag du nok - ke Kjær - rin - ga mi¹⁾ Laangt up i Li - - a? Stutt Stakk²⁾,

svart Hat, Aa nok - - - ke li - - te laag - - halt³⁾.

¹⁾ Saae du noget til min Kone? ²⁾ stutt Stakk o: kort Skjert ³⁾ laaghalt o: halt (laag o: lav).

Nr. 111. En bagvendt Vise.

(Hallingdalen.)

Allegretto.

1. Aa al - dri æ' dæ ver - re te, Enn en for-ra-san-de¹⁾ Bon - de:
Bei - na up aa Hu - ve ne, Re - gje - rer verr' enn den Von - de²⁾. I Hal - ling - dal paa Tre-gaars-slet-ta, Der

bur en Mann, gjör Gott mæ surt Öl, Mæ røy - ka Kjøt, Mæ Priim³⁾, om han har dæ.

2.
Aa hadde eg meg eit Pannekaklass⁴⁾,
Derte got klingande Före,
Saa skull' eg reise te Hallingdal,
Aa spenne tolv Kjærringar före.
I Hallingdal o. s. v.

3.
Aa hadde eg meg ei Fingerbor⁵⁾ Malt,
Derte eit Nataskal⁶⁾ Humle,
Saa skull' eg brygge gott rusande Öl,
Ja femten Tønner fulle.
I Hallingdal o. s. v.

4.
Eg salta min Stövel aa smurte mitt Svær,
Aa bandt min Hest ve Sia,
Saa rei eg der, som Maanen gol,
Aa Gauken⁷⁾ han skjein uti Lia.
I Hallingdal o. s. v.

5.
Saa leidde eg meg den blinde Mann inn,
— Aa see, om dæ skull' kje likna⁸⁾ —
Den Blinde han dansa, den Dumme⁹⁾ han saang.
Den Fingerlaus¹⁰⁾ spela paa Fela¹¹⁾.
I Hallingdal o. s. v.

¹⁾ forrasande o: splittergal. ²⁾ den Vonde o: den Onde. ³⁾ Priim o: Ostevalen, sammenkogt til en smeragtig Masse. ⁴⁾ eit Pannekaklass o: et Læs Pandekager.
⁵⁾ Fingerbor o: Fingerbøl. ⁶⁾ Nataskal o: Nøddeskal. ⁷⁾ Gauken o: Gjegen. ⁸⁾ Og see, om det ikke skulde ligne Noget! ⁹⁾ den Dumme o: den Sturme. ¹⁰⁾ den Fingerlaus
o: den Fingerløse. ¹¹⁾ Fela o: Fiolinen.

Nr. 112. En bagvendt Vise.

Oen moto.

1. Aa Ræ-ven va' rau¹⁾, aa I-kodn va' snau²⁾, Dæ va' to Djur ut - i Sko - gen, Je laag aa je
Je saag to I-kodn, dem tam - de ein Bjönn, Dem vil - le nok ha 'en for Plo - gen;

datt³⁾, Je dröm - te om Nat, Je tykt - tes den Vi - sa va' bak - vent sat.

2.

Aa Laxen op i Furutop
Skulle bite smaa Lauv⁴⁾ utaa Greinar⁵⁾,
Aa Ikodn ne paa Havsens Bunn
Skulle bryte op alle Graasteinar.
Je laag o. s. v.

3.

Je sala⁶⁾ min Stövel, je beksla⁷⁾ mit Svær,
Aa saa bandt je Mærra⁸⁾ ve Sia,
Saa reste je ut te Kattemordsfær,
Skulle utstaa den farlige Kria⁹⁾.
Je laag o. s. v.

4.

Saa reste je ut te Vaterlandsbru¹⁰⁾,
Der sto to Messer aa presta,
Der bræka ein Klokke, der præka ei Ku,
Der grein¹¹⁾ tre raumaala¹²⁾ Hester.
Je laag o. s. v.

5.

Aa fram kom der en gammal blind Mann,
Skulle sjaa, ka Tia mon liä¹³⁾,
Aa skreik gjore Sola¹⁴⁾, aa Maanen han gol,
Aa Gauken han skjein bort i Lia¹⁵⁾.
Je laag o. s. v.

6.

Aa fram kom der ei graasala¹⁶⁾ Gjeit,
Var ahögg i alla fir' Beina¹⁷⁾,
Den skjikte dem¹⁸⁾ op til Dovrefjell,
Skulle jage bort alle Graabeina¹⁹⁾.
Je laag o. s. v.

¹⁾ rau o: rød. ²⁾ Ikodn va' snau o: Egernet var nøgen, skaldet. ³⁾ Jeg laa og jeg faldt. ⁴⁾ Lauv o: Løv. ⁵⁾ Greinar o: Grenene. ⁶⁾ sala o: sadlede. ⁷⁾ beksla o: bidslede, lagde Bidsel paa. ⁸⁾ Mærra o: Hesten. ⁹⁾ Kria o: Krigen. ¹⁰⁾ Vaterlandsbru, en Bro, som forbinder Christianias Forstæder Vaterland og Grønland. ¹¹⁾ grein o: grinte (green). ¹²⁾ raumaala o: rødmaledede. ¹³⁾ Skulde see, hvorledes Tiden mon lide. ¹⁴⁾ Og skreg gjorde Solen. ¹⁵⁾ Og Gjegen skinnede i Lien. ¹⁶⁾ graasala o: graasadlet (med graa Ryg). ¹⁷⁾ Var afhuggot i alle fire Been. ¹⁸⁾ Den skikkede de. ¹⁹⁾ Graabeina o: Ulvene.

Nr. 113. „Husk op i Ring.“

(Thronhjelm.)

Allegretto.

Husk op i Ring, O - la Gu - ten min! Snu deg om - kring, Sjuul - saa - ten min¹⁾! O - sten den va' mug - gen, Ka - ka den va' raa,

Kni - ven den va' ru - sten, Bei - te in - te paa. Haa, haa, haa! Veit du in - te Raa? Bry - na²⁾ paa Kni - ven, Skra - pa saa paa.

O, du æ' sna fa - ger aa saa fin! Va' du Al - ler - kjæ - re - sten min; Ma - kan fan - tes oil

ritard.

¹⁾ Sjuulsaaten min o: min søde Sigurd. ²⁾ bryne o: hvæsse.

Nr. 114a. „Kjærringa mæ Staven.“

(En Dands.)

Moderato.

Kjær - rin - ga mæ Sta - ven, Høgt op i Hak - ke - da - len, Aat - te Pot - ter Rø - m - me Fi - re Mer - ker¹⁾ Smør,

¹⁾ En Merk (Mark) o: et halvt Pund.

Saa kji - na¹⁾ Ka - ri, O - le had - de för. Kjær - rin - ga mæ Sta - ven.

¹⁾ kjina o: kjerne Smør.

Nr. 114b. „Kjærringa mæ Staven.“

Moderato.

(En Dands.)

(Kongsberg.)

Kjær - rin - ga mæ Sta - ven, Høgt op i Hak - ke - da - len, Aat - te Pot - ter Röm - me Fi - re Mer - ker Smør,

Saa kji - na Ka - ri, O - le had - de för. Kjær - rin - ga mæ Sta - ven.

Nr. 115.^{*)}

Allegro.

^{*)} Nogle meningsløse Ord, der ledsagede denne Melodie, ere her udeladte.

Nr. 116.*) Rabna-Brydlaup uti Kraakalund¹⁾.

(1 Sogns Dialekt.)

Oon moto.

1. Langt i Au-ster²⁾ i Kraa - ka - lund, Dar æ' so fa - ger ein By; Ad - la dei Djur i Væ - ri³⁾ æ',

8. Dei saankast dar - ut - - i. Bjöd - nen han æ' yp - pa - ste Kar ut - i Sko - gjen.

Hjasin¹⁸⁾ kom han byxande¹⁹⁾,
Datt²⁰⁾ han paa si Naasa;
Di han skunda seg uto Bakkje ne,
Han haure Ikodne²¹⁾ blaasa.
Ikodne blæs i Lurin uti Skogjen.

9. Orrin kura 'punde Björkjerot²²⁾,
Fadn ein vesal Makk²³⁾;
Dan so skjenkte han Brugomin,
Han fekk Guslæ²⁴⁾, go Takk.
Orrin han va' Kokkin uti Skogjen.

2. Bjödnen han sat uti Bakkje,
Aa maangt so munne han hugsa;⁴⁾
Ska' eg symja dan breie Fjor,
Vaat daa verte⁵⁾ mi Buxa.
Bjödnen viste seg ingjin Raa uti Skogjen.

4. Eg æ boen te Brydlaupsfær
Uti Rabna-Bur;
Rabnin ska' han Brugom vera,
Trano vera hans Brur.
Eg ska' vera Kjökeameistar i Skogjen.

6. Otrin smaug han i ein Vur¹²⁾,
Vart han var¹³⁾ ein Fisk,
Dan so skjenkte han Brugomin,
Da vart deira Ottebisk¹⁴⁾.
Otrin va' deira Fiskar uti Skogjen.

10. Ein feit Smörklakk bar Höno fram,
Ho va deira Kokkataus,
Dan laante ho mæ seg heima te;
Kjetto²⁵⁾ gav ei Mus.
Kjetto ho va' Dyraskyttar i Skogjen.

3. Sote⁶⁾ heve eg dan heila Nott
Mæ Graat aa idla Laat;
Söte Hallvar! læn' meg Skuto di,
Meg ber slett ingjen Baat.
Eg æ boen⁷⁾ te Brydlaupsgar uti Sko-
gjen.

5. Siasa⁸⁾ kom Ulvin laupande,
Spodde seg⁹⁾ so ei Piil:
Gjeva ville eg einkvart Gott¹⁰⁾,
Eg vure tvertöve ei Miil.
Di¹¹⁾ eg ska' vera Klokkar uti Sko-
gjen.

7. Kjötmeisi¹⁵⁾ kom ho fykande
Mæ ein vesal Mole¹⁶⁾ Kjöt;
Dan la' ho te Gjestebos,
Da smaka hadle¹⁷⁾ sött.
Kjötmeisi ho va' Tenestpika i Sko-
gjen.

11. Haukjen²⁶⁾ gav ein Kjukling,
Dan stal han so ein Tjov²⁷⁾.
Kraako svara: Stulin Kost
Heve me inkje behov.
Brugomin sa: os vantast²⁸⁾ Kost uti
Skogjen.

*) Sgl. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 110. — 1) Ravnebrylluppet i Kragelund. 2) langt i Auster o: langt Øster. 3) Væri o: Verden. 4) hugsa o: huske (betænke). 5) verte o: vorder. 6) sote o: siddet. 7) boen o: buden. 8) siasa o: siden. 9) spodde seg o: skyndte sig. 10) einkvart Gott o: noget Godt. 11) di o: thi. 12) Vur o: en Steendynge (?). 13) Han blev vaer. 14) Ottebisk o: Frokost. 15) Kjötmeisi o: Musvit. 16) ein vesal Mole o: et lidet Stykke. 17) hadle (for hardla) o: meget, særdeles. 18) Hjasin o: Haren. 19) byxande o: hoppende. 20) datt o: drattede, faldt. 21) Ikodne o: Egernet. 22) Urhanen hvilte opunder (uppunde) Birkerod. 23) Fandt en lille Orm. 24) Guslæ o: Guds Løn. 25) Kjetto o: Katten. 26) Haukjen o: Høgen. 27) so ein Tjov o: som en Tyv. 28) os vantast o: vi fattes, mangle.

12. Hanin gav ein Flatbröleiv ¹⁾,
Kom uto Stabbur ²⁾,
Spunka ³⁾, sparka, gjor' seg te,
Gol han Kuikukur!
Han va' deira Saangmeister uti Skogjen.
13. Sporvin skulle han Drikkja skaffa,
Da la dei hono paa ⁴⁾;
Fadn han seg eit Maltakodn ⁵⁾,
Dar gjore han Mungaatt ⁶⁾ paa.
Sporvin va' han Mungaatsmann ⁷⁾ uti Skogjen.
14. Ein Sötmjolk-Kjæs ⁸⁾ paa deira Fat,
Dan munne Svalo bringa,
Dan kjöpte ho 'ta' „ein Dank ju Mat ⁹⁾“;
Dei toko mæ, kvat dei finge.
Svalo ho va' Brurapika uti Skogjen.
15. Suggo ¹⁰⁾ gav eit Kamshove ¹¹⁾,
Komparatur ¹²⁾ aa Supa,
Havrasuppa aa Kidnekling ¹³⁾,
Skokedrykk aa Blanda ¹⁴⁾.
Dar va' baate Saup aa Syra ¹⁵⁾ i Skogjen.
16. Rævin gav ein Lepsakling ¹⁶⁾,
Levragraut aa Gumbe ¹⁷⁾,
Levrakaka, Kalvadans ¹⁸⁾,
Kjæse, Skyr aa Dravle ¹⁹⁾,
Rjömasodl ²⁰⁾ aa Mösebrym ²¹⁾ i Skogjen.
17. Krossbrö ²²⁾, Kabreta ²³⁾, söte Brö,
Da gjekk te Brydlaupsgar,
Rognakaka, Levrakling,
Kjæse. Ost aa Rav ²⁴⁾.
Da gav Gjeite, Borriskleikar ²⁵⁾ i
Skogjen.
18. Knöost ²⁶⁾, Tvbryggja ²⁷⁾ aa Brednevin,
Rauge, Dravle aa Graut,
Da gav Lerkjo Saangflugl;
Gaukjen gav eit Naut ²⁸⁾.
Gaukjen vara ²⁹⁾ maangjen Manni Skogjen.
19. Ulvin sto i Kyrkjjele,
Stöe seg paa sit Svær,
Ser han seg aat Strande ner
So fager ei Fuglafær ³⁰⁾;
Han ser Trano trinande i Skogjen.
20. Han ser Bruri trinande
Mæ si høge Bein;
Hegrin ³¹⁾ mæ sin laange Hals
Han æ' hedna Leiesvein ³²⁾.
Steindolpin ³³⁾ buldra paa Trummo i
Skogjen.
21. Dar vart mykje Glira ³⁴⁾,
Halvo meira Gamma;
Ulvin skulde han Klokkar vera,
Han kun' inkje ringje samma.
Ræven va' dan treskaste Kar i Skogjen.
22. Sauin ³⁵⁾ va' deira Förringsmann,
Kadla va' han te Prest,
Gjekk han seg i Kyrkjo inn,
Las so vakker ei Text.
No tok paa aa kveldast uti Skogjen.
23. No tok paa aa kveldast,
Dei kunn' inkje lenger bia;
Dei skunda seg te Brydlaupsgar,
Magjen bar paa aa svia ³⁶⁾.
Dar gjorest so ei Slufsing ³⁷⁾ uti Skogjen.
24. Hjasin uto si Dristegheit
Fekk han seg ein Brand ³⁸⁾,
Skaut han seg tri Stykkje av,
Dar ræast kvær ein Mann.
Han gjore so ei Fnysing uti Skogjen.
25. Brugomin tok si Brur mæ seg,
Sette seg i Högsæte;
Medlo hino Gjester
Yppist stor Skitlæta ³⁹⁾;
Da va' alt om Högheiti ⁴⁰⁾ uti Skogjen.
26. Sporvin sette seg Manna högat ⁴¹⁾,
Han tottist inkje vera liten;
Kjötmeisi böxte ⁴²⁾ ho hono næst,
Aa sette seg op i Brikje ⁴³⁾.
Gaasi ho va Klevekona ⁴⁴⁾ i Skogjen.
27. Skjori ⁴⁵⁾ skulle ho skjenkja
I mykjen Manne-Traang,
Ho kunne seg inkje paa Golve snu,
Di Vele ⁴⁶⁾ va' for langt.
No beit Mungaate kort paa ⁴⁷⁾ i Skogjen.
28. Uglo drog ut Taskhakjen ⁴⁸⁾,
Böxte ho öve Bore;
Hogga ville ho Kjötmeisi,
Kjötmeisi tok te Ore:
Di Skitlaat meg finst rett om i Skogjen ⁴⁹⁾.
29. Ulvin drikk uto Sölverskaal,
Slo han hedna mot Golv;
Inn so kom han Bamsebonde ⁵⁰⁾:
Eg trur, du raar deg sjölv.
Vor Herraste Fammen! ⁵¹⁾ halt meg
inkje i Skogjen.
30. Op sprang Sporvin lystug aa gla,
Dansa han mæ Mærri ⁵²⁾,
Tala te hedna: „Vara deg,
Eg böx' 'kje ⁵³⁾ din Hov forderva.“
Hjortin tuta i Bukkehodn uti Skogjen.
31. Inn kom Kraako hoppande
Mæ si svartta Hetta:
Sitje no adle heil' aa sæle,
Æ' de no adle mette?
Vilja de braatt hald op aa eta ⁵⁴⁾ i Skogjen.
32. Te svara Öрни, gamla Gomor ⁵⁵⁾,
I Brikje dar ho sat:
Os heve inkje skorta idag,
Kvorkje Drikk elde Mat;
Gus Læn have de, so te have lote i
Skogjen.
33. Bjödnen vart han rusande,
Kuka han i si Brok;
Sume dei hava da Lote paa seg ⁵⁶⁾,
Dei gruva, dei fær inkje nog.
Maatin ⁵⁷⁾ æ' da yppaste Gras i Skogjen.
34. Dar vart mykjen Elskogjen
Uti Rabnabur;
Rabnin tæke si Trana i Faang,
Ho vart hans venaste Brur.
No drog kvær Mand heim te Sino i
Skogjen.
35. Foro dei inkje væl danna Fær
Uti Rabnabur?
Gud late os fara evindeleg væl.
Skæe i ⁵⁸⁾ Brugom aa Brur,
Gud lat dei aldre Dagjen trivast i
Skogjen.

1) Flatbröleiv o: et heelt Fladbrød. 2) Stabbur o: Fadebuur. 3) spunka o: spankede. 4) Det paalagde de ham. 5) Fandt han sig et Korn Malt; Kodn (Koin, Konn) o: Korn. 6) Mungaatt o: tyndt Øl. 7) Mungaatsmann, den Mand, der staaer for Skjenken. 8) Sötmjolk-Kjæse o: Ost af sød Mælk. 9) — Herved forstaaes en Hollænder. 10) Suggo o: Soen. 11) s. Nr. 50, 10de Vers. 12) Komparatur ere Boller, lavede af Fiskerogn og Meel. 13) Kidnekling er Fladbrød med nykjernet Smær. 14) Skokedrykk, nybrygget Øl; „skaka upp“ o: see nybrygget Øl af Gjæringskarret i en Tønde eller Dunk. Blanda, en Drik af Vand og Valle. 15) Saup aa Syra o: Kjærnemælk og suur Valle. 16) Lepsakling o: blødbagt Fladbrød. 17) Gumbe, en Ret af sammenkogt sød Mælk. 18) Kalvadans, den af Koen, første Gang efterat den har kælvat, malkede Raamælk, der sammenkoges. 19) Skyr, suur Mælk; Dravle, Ostesmuler med Mælk paa. 20) Rjömasodl, en Ret af Fladbrød og Fløde. 21) Mösebrym, et Slags Sauce, som koges af Valle, blandet med lidt Meel. 22) Krossbrö o: Brød, bagt i Form af et Kors. 23) Kabreta, et Slags tynd Myseost, sammenkogt af Vallens Bundfald. 24) Rav, Finnerne af Hellefynderen. 25) Borriskleikar o: Tallerkenslikker. 26) Knöost o: Knapost. 27) Tvbryggja o: dobbelt (sterkt) Øl. 28) Naut o: et Nød, Kreatur. 29) vara o: varlede. 30) Fuglafær o: Fugleskare. 31) Hegrin o: Heiren. 32) Leiesvein o: Følgesvend. 33) Steindolpin o: Steenskvætten, Gjærdesamutten. 34) Glira o: Lystighed. 35) Sauin o: Faaret. 36) Maven begyndte at svie. 37) Der gjordes saadan en Støi; Slufsing er egentl. Pladsken i Vandet. 38) Brand o: Bue, Skydevaaben. 39) Mellem Gjæsterne (egentl. mellem de andre Gjæster) yppedes stort Klammeri. 40) Det var om Heiheden, Forrangen (at de stredte i Skoven). 41) Manna högat o: som høieste Mand. 42) böxte o: sprang. 43) Brikje, en kort Bænk ved Døren. 44) Klevekona o: den Kone, som besøger Madens Anretning (af Klove, Forraadskammer). 45) Skjori o: Skaden. 46) Vele o: Halen. 47) Nu lakked det ad Enden med Øllet. 48) Taskhakje, en Løpmekniv; brugt om Uglens Klo, som den skjuler i Fjædrene. 49) Jeg kan godt lide dine Optøier i Skoven (ironisk sagt). 50) Bamsebonde o: Bjørnen. 51) En Edsformular. 52) Mærri o: Hesten. 53) böx' 'kje (böxte inkje) o: jeg springer ikke. 54) Vil I strax holde op at søde. 55) Gomor o: Bedstemoder. 56) Somme have den Lyde ved sig. 57) Maatin o: Maadehold (her brugt ord:prograviis). 58) Skæe i o: Gid al Skade (Ulykke) ramme! — et almindeligt Mundheld i Egnen om Bergen.

Nr. 117 a. Tordyveln aa Flugaa.*)

(Telemarken.)

Poco allegretto.

1. Tor-dy-veln¹⁾ sit un - de Sto - gu - vegg, Pir-ram! Han byster sit Haar aa han kjember sit Skjegg. Pi-ri ex - tram, pi-ri
 2. Tor-dy-veln spar-kar, han æ' so kaat: Pir-ram! „Eg ak - tar no gjif - te meg i Aar. Pi-ri ex - tram, pi-ri

am - mei, du - ri dar - ram, du - ri - dam, pi - ri ex - tram, pir - ram.
 am - mei, du - ri dar - ram, du - ri - dam, pi - ri ex - tram, pir - ram.

3.

„Høyr du Myhankjen²⁾, min Frænde!
 Aa du ska' bera Bo te Kvende.“

7.

„Du helsar Flugaa mæ Olvorsor:
 Eg æ' den sterkast' paa denne Jor!“

11.

Her stend du, Flugaa, baa fager aa fin,
 Eg tikje⁷⁾, du æ' Tordyveln lik.“

4.

„Eg Bo ska' bera baa Aust aa Vest,
 Eg veit 'kje, hore din Hug stend best.““

8.

Myhankjen vaskar si kvite Haand,
 So flyge han seg te Flugoland.

12.

„Hoss kann eg vera Tordyveln lik?
 Fe han æ' fatik aa eg æ' rik.“

5.

„Du Bo ska' bera te Flugaa,
 Ho stende mest i min Huga.““³⁾

9.

Som han kom seg te Flugoland,
 Han Flugaa fann i eit Rjomespann.⁶⁾

13.

Naar eg site ve bra Manns Bor,
 So ligge Tordyveln i svarte Jor.

6.

„Men hosse⁴⁾ kan eg te Flugoland?
 Ho Flugaa æ' so belevand.““⁵⁾

10.

„Aa høyr du, Flugaa, eg talar te deg:
 Tordyveln agtast bele te deg.“

14.

Aa naar eg ete av Sylvefat,
 So rotar Tordyveln i Mottingsta.““⁸⁾

*) Slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“, Nr. 152. — 1) Tordyveln ɔ: Torbisten, Skarnbassen. 2) Myhankjen, et Slags Myg med lange Been. 3) Huga ɔ: Hu.
 4) hosse ɔ: hvorledes. 5) belevand ɔ: kræsen med Hensyn til Beilere; det gl. danske bedelvand (slg. „Danske Folke-Sange og Mel.“, S. 12, 25de Vers). 6) Rjomespann
 ɔ: Flødespand. 7) tikje ɔ: tykkes. 8) Mottingsta ɔ: Møddingsted.

15.

Myhankjen slo Fluga unde Kinn:
„De ska' du hava fe Kjæften din.“

17.

„Inkje i Aar, men eit anna Aar,
Naar alle Flugur hev fengji Maal.“³⁾

19.

Der va' stor Lyst uti Herrefær⁵⁾,
Myhankjen dansa, men ha 'kje Svær.

16.

Aa upp sprang Fluga, ho snipt' ein Graat¹⁾:
„Aa naar ska' daa 'kons²⁾ Bryllaup staa?“

18.

Aa der blei Brak uti Breste⁴⁾,
Daa han Tordyveln aa Fluga feste.

20.

Aa der blei Leven i Brureflok, k,
Tordyveln datt i ein Kjörholk.⁶⁾

¹⁾ snipte ein Graat o: brast ud i Graad. ²⁾ 'kons (okkons) o: vort. ³⁾ hev fengji Maal o: har faact Mæle. ⁴⁾ Brak uti Breste (en Talemaade) o: Brag og Larm.
⁵⁾ Der var stor Lystighed i Herreselskabet. ⁶⁾ Kjörholk (Tjörholk) Tjærekar.

Moderato.**Nr. 117 b. Kleggen aa Flugu.**

(Trondhjem.)

1. Kleg-gen¹⁾ taa - laa aat Flu - gu si' - Pi - rom! Eg ha tenkt te deg aa fri. Pi - ri at - ter i Pa - ri - om!

2. Flu - gu taa - laa aat Kleg-gen si' - Pi - rom! De va' best, du lot de bli. Pi - ri at - ter i Pa - ri - om!

Di aa Du aa Da - ri - om, kom Pi - rom!

Di aa Du aa Da - ri - om, kom Pi - rom!

¹⁾ Kleggen o: Bræmsen.

Nr. 118. Reven aa Bjönnen.

Allegretto.

1. Aa Re - ven han sto inn i Ho - lo aa grov, — Her li - er ut - i Nipp! sag - de Re - ven —
Steffa-Mau-re¹⁾ han fa - ta i Ro - va aa drog. — Fe Bon - den slengjer Vipp ut - i — — — — Ti - rum - tapp. Aa

Kranselin kom in - kje, för Ro - va slapp. Stef - fa - Mau - re mæ sin Ro - senskinn, Aa han vant Sej - er paa Kran - se - lin.

2.
Aa kjære Steffa-Maure, du bier meg ei Ti,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Te eg kan faa skifte ut Sælegaava mi.
Fe Bonden o. s. v.

3.
Aa Futen so gjeve eg no mi Hu,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han plagar²⁾ so gjønne aa fore, si Lu'³⁾.
Fe Bonden o. s. v.

4.
Aa Skrivaren gjeve eg no min Klo,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han skrive so gjønne eit Tjug' for Tvo.
Fe Bonden o. s. v.

5.
Aa Presten gjeve eg no mi Tunge,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Fe han maa so jamleg⁴⁾ for Olmugien⁵⁾ sjunge.
Fe Bonden o. s. v.

6.
Skjusskaffaren⁶⁾ gjeve eg no min Fot,
— Her lier uti Nipp, sagde Reven —
Han spring so maang ein Bakkje imot.
Fe Bonden o. s. v.

¹⁾ „Steffa-Maure skal være Benævnelser paa en vis Art Bjørn. Digtet vil, at man skal forestille sig Bjørnen angribe Ræven i sin Hule. Ræven bruger List for at udhale Tiden og oppebie Undsætning, som han venter af Koen, Kranselin. Men Koen er seen i Vendingen og maatte formodentlig anstille adskillige dybaindige Betragtninger, førend hun skred til at yde Hjælpen. Ræven maatte lade sin Hale i Stikken, og Koen maatte med Livet bøde for sin Daarskab og Forvoventhed, idet hun lod sig narre af den skalkagtige Ræv.“ (Landstads „Norske Folkeviser“, S. 687.) ²⁾ plagar o: pleier. ³⁾ Lu' (Lue) o: Hue. ⁴⁾ jamleg o: jævnlig. ⁵⁾ Olmugien o: Almuen, Menigheden. ⁶⁾ Skjusskaffaren o: Skysskafferen, Gjæstgiveren, der har den Forpligtelse, at „skydse“ (befordre) de Reisende, men som, da Kjøretøiet ofte er meget lille, maa løbe ved Siden af („Han spring so maang ein Bakkje imot“).

Allegretto.**Nr. 119. „Paa Tutla-Moen.“**

Musical score for Nr. 119, 'Paa Tutla-Moen.' in 6/8 time, key of D major. The score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line begins with the lyrics 'Paa Tut - la - Mo-en Der lap-per dei Sko-en, Der dand-ger dei friskt paa Næ - ver-so-len ¹⁾....'.

Paa Tut - la - Mo-en Der lap-per dei Sko-en, Der dand-ger dei friskt paa Næ - ver-so-len ¹⁾....

Piano accompaniment for Nr. 119, 'Paa Tutla-Moen.' in 6/8 time, key of D major. The accompaniment features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes in the right hand and a bass line in the left hand.

¹⁾ Næversolen ☉: Saaler af Næver (Birkebark).

Nr. 120—31. Hallingdandse.**Nr. 120.****Vivace.***(Silgjord.)*

Musical score for Nr. 120, 'Gam-le Hexa....' in 3/8 time, key of D major. The score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line begins with the lyrics 'Gam-le Hexa....'.

Gam-le Hexa....

Piano accompaniment for Nr. 120, 'Gam-le Hexa....' in 3/8 time, key of D major. The accompaniment features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes in the right hand and a bass line in the left hand.

Vivace.

Nr. 121.

(Silljord.)

Moderato.

Nr. 122.

(Telemarken.)

Nr. 123.

Allegro moderato.

Nr. 124.

Vivace.

(Modum.)

Vivace.**Nr. 125.***(Modum.)*

Musical score for Nr. 125, Vivace. (Modum.). The score is written for piano in 2/4 time, featuring a treble and bass clef. The key signature has two sharps (F# and C#). The piece consists of two systems of two staves each. The first system includes a repeat sign with first and second endings. The second system also includes a repeat sign with first and second endings.

Allegro moderato.**Nr. 126.***(Bergen.)*

Musical score for Nr. 126, Allegro moderato. (Bergen.). The score is written for piano in 2/4 time, featuring a treble and bass clef. The key signature has one flat (Bb). The piece consists of two systems of two staves each. The first system includes a repeat sign with first and second endings. The second system also includes a repeat sign with first and second endings.

Allegro moderato.**Nr. 127.**

Musical score for Nr. 127, Allegro moderato. The score is written for piano in 2/4 time, featuring a treble and bass clef. The key signature has two sharps (F# and C#). The piece consists of two systems of two staves each. The first system includes a repeat sign with first and second endings. The second system also includes a repeat sign with first and second endings.

Allegro moderato.**Nr. 128.****Allegro moderato.****Nr. 129.**

Allegro moderato.

Nr. 130.

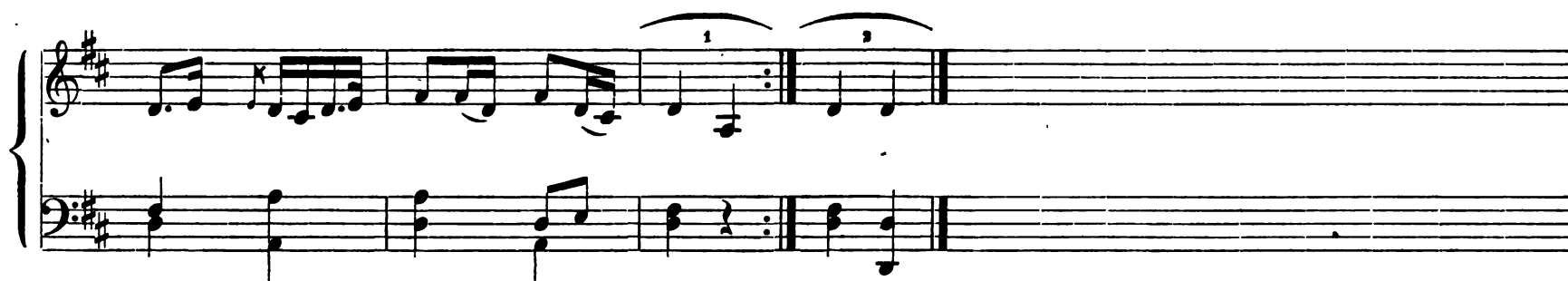
(Hallingdalen.)

Musical score for Nr. 130, Allegro moderato, (Hallingdalen.). The score is in 2/4 time and consists of five systems of piano accompaniment. The first system includes dynamics *p* and *cresc.*. The second system includes *f* and *p*. The third system includes *mf*. The fourth system includes *cresc.* and *f*. The score concludes with a double bar line.

Nr. 131.

Allegro moderato.

Musical score for Nr. 131, Allegro moderato. The score is in 2/4 time and consists of two systems of piano accompaniment. The first system includes a dynamic marking *f*. The score concludes with a double bar line.

Nr. 132—156. Springdandse.

Nr. 132.

Allegretto.

Nr. 133.

Musical score for Nr. 133, consisting of three systems of grand staff notation. Each system contains a treble and bass clef staff. The music is in 3/4 time and G major. The first system features a melodic line with eighth-note patterns and a bass line with chords and eighth notes. The second system includes first and second endings, marked with '1' and '2'. The third system concludes with a final cadence.

Nr. 134.

Musical score for Nr. 134, consisting of two systems of grand staff notation. Each system contains a treble and bass clef staff. The music is in 3/4 time and G major. The first system features a melodic line with eighth-note patterns and a bass line with chords and eighth notes. The second system includes a first ending marked 'Fine.' and a second ending marked 'Da capo.'.

Nr. 135.

First system of musical notation for Nr. 135. It consists of a grand staff with a treble clef on the upper staff and a bass clef on the lower staff. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 3/4. The upper staff contains a melodic line with eighth and sixteenth notes, including trills and triplets. The lower staff contains a bass line with eighth and sixteenth notes, starting with a piano (*p*) dynamic marking.

Second system of musical notation for Nr. 135. It continues the grand staff from the first system. The upper staff features a melodic line with a trill and a first ending bracket. The lower staff includes a forte (*f*) dynamic marking and a first ending bracket. The system concludes with a double bar line.

Third system of musical notation for Nr. 135. It continues the grand staff. The upper staff has a melodic line with triplets. The lower staff has a bass line with a piano (*p*) dynamic marking. The system concludes with a double bar line.

Nr. 136.

First system of musical notation for Nr. 136. It consists of a grand staff with a treble clef on the upper staff and a bass clef on the lower staff. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 3/4. The upper staff contains a melodic line with eighth and sixteenth notes, including a triplet. The lower staff contains a bass line with eighth and sixteenth notes.

Second system of musical notation for Nr. 136. It continues the grand staff from the first system. The upper staff has a melodic line with triplets. The lower staff has a bass line. The system concludes with a double bar line.

Nr. 137.

The first system of music for Nr. 137 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The piece begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The first system contains two measures of music, followed by a repeat sign. The second system contains two more measures of music, also followed by a repeat sign.

Nr. 138.

The second system of music for Nr. 138 consists of three systems of piano accompaniment. Each system has a treble clef upper staff and a bass clef lower staff. The key signature has two sharps (F# and C#) and the time signature is 3/4. The first system features a triplet of eighth notes in the treble staff and a triplet of eighth notes in the bass staff. The second system continues the piece with similar rhythmic patterns. The third system concludes the piece with a final cadence in both staves.

Nr. 139.

The first system of music for Nr. 139 consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of two flats and a 3/4 time signature. It contains a melodic line with eighth and sixteenth notes. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and moving bass lines. The second system also consists of two staves, continuing the melodic and harmonic material from the first system.

Nr. 140.

The first system of music for Nr. 140 consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp and a 3/4 time signature. It features a melodic line with eighth notes and triplets. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment. The second system continues the piece with similar melodic and harmonic structures.

Nr. 141.

Musical score for Nr. 141, consisting of two systems of piano accompaniment. The first system features a treble clef with a key signature of two flats and a 3/4 time signature. The melody is marked with a first ending bracket and a first ending sign. The bass clef part provides harmonic support with chords and single notes. The second system continues the piece with similar notation, including a second ending bracket and sign.

Nr. 142.

Musical score for Nr. 142, consisting of three systems of piano accompaniment. The first system is in a key signature of one sharp and 3/4 time, marked *mf*. The melody includes a triplet and a first ending bracket. The second system continues with a *p* dynamic marking and includes first and second ending brackets. The third system concludes the piece with a final cadence in both staves.

Nr. 143.

Musical score for Nr. 143, consisting of two systems of piano accompaniment. Each system has a treble and bass staff. The first system features a melodic line in the treble with eighth-note patterns and a bass line with chords and eighth notes. The second system continues the piece with similar rhythmic patterns and chordal accompaniment.

Nr. 144.

(Hedemarken i Christiania Stift.)

Musical score for Nr. 144, consisting of three systems of piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The first system includes dynamic markings *p* and *mf*. The second system features triplets and first finger accents. The third system includes dynamic markings *f* and *p*. The score concludes with a double bar line and repeat dots.

Nr. 145.

(Østerdalen.)

Musical score for Nr. 145, (Østerdalen.). The score is in 3/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system has two staves: the upper staff contains a melody with several triplet markings, and the lower staff contains a bass line. The second system also has two staves: the upper staff continues the melody and includes the instruction "Fine." above it, and the lower staff continues the bass line and includes the instruction "Da capo." below it.

Nr. 146.

(Bergen.)

Musical score for Nr. 146, (Bergen.). The score is in 3/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system has two staves: the upper staff contains a melody with a triplet marking and the dynamic marking "mf" below it, and the lower staff contains a bass line. The second system also has two staves: the upper staff continues the melody with first and second endings marked "1" and "2", and the lower staff continues the bass line with the dynamic marking "p" below it.

Nr. 147.

(Bergen.)

The first system of music for Nr. 147 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The melody in the upper staff features eighth and sixteenth notes with various ornaments and slurs. The bass line provides harmonic support with chords and moving lines.

The second system continues the piece. It includes first and second endings in the upper staff, marked with '1' and '2' above the notes. The bass line continues with its accompaniment.

The third system concludes the piece. It features first and second endings in the upper staff, marked with '1' and '2'. The bass line provides the final accompaniment.

Nr. 148.

(Sigdal i Christiania Stift.)

The first system of music for Nr. 148 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The melody in the upper staff features eighth and sixteenth notes with various ornaments and slurs. The bass line provides harmonic support with chords and moving lines.

The second system continues the piece. It includes first and second endings in the upper staff, marked with '1' and '2' above the notes. The bass line continues with its accompaniment.

Nr. 149.

First system of musical notation for Nr. 149. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The treble staff features a melodic line with several triplet markings (indicated by a '3' above a bracket) and various rhythmic patterns. The bass staff provides a harmonic accompaniment with sustained notes and some melodic movement.

Second system of musical notation for Nr. 149. It continues the two-staff format. The treble staff shows a continuation of the melodic line with repeat signs and dynamic markings. The bass staff continues the accompaniment, featuring some chordal textures and melodic fragments.

Third system of musical notation for Nr. 149. The treble staff concludes the piece with a final melodic phrase and a double bar line. The bass staff also concludes with a final chord and a double bar line. There are first and second endings marked with '1' and '2' above the notes.

Nr. 150.

(Hallingdalen.)

First system of musical notation for Nr. 150. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The treble staff features a melodic line with various rhythmic patterns and accents. The bass staff provides a harmonic accompaniment with sustained notes and some melodic movement.

Second system of musical notation for Nr. 150. It continues the two-staff format. The treble staff shows a continuation of the melodic line with repeat signs and dynamic markings. The bass staff continues the accompaniment, featuring some chordal textures and melodic fragments.

The first system consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a sequence of eighth and sixteenth notes, some beamed together. The lower staff is in bass clef and contains a sequence of quarter and eighth notes, with some rests.

Nr. 151.

(Hallingdalen.)

The second system consists of two staves. The upper staff is in treble clef, starting with a forte (*f*) dynamic and featuring eighth notes and some triplets. The lower staff is in bass clef, starting with a piano (*p*) dynamic and featuring quarter notes and rests.

The third system consists of two staves. The upper staff is in treble clef, featuring eighth notes and some triplets. The lower staff is in bass clef, featuring quarter notes and rests. A forte (*f*) dynamic marking is present in the lower staff.

The fourth system consists of two staves. The upper staff is in treble clef, featuring eighth notes and some triplets. The lower staff is in bass clef, featuring quarter notes and rests. A piano (*p*) dynamic marking is present in the lower staff.

Nr. 152.

(Hallingdalen.)

The fifth system consists of two staves. The upper staff is in treble clef and features eighth notes and some triplets. The lower staff is in bass clef and features quarter notes and rests. The key signature changes to two sharps (D major) in this system.

Nr. 153.

(Modum, nær ved Christiania.)

The first system of music for Nr. 153 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef, both in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The melody in the upper staff features several triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and is characterized by a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes. The bass line provides a steady accompaniment with a mix of quarter and eighth notes. The second system continues the piece, with the upper staff showing more complex rhythmic patterns and the lower staff maintaining a consistent harmonic support. The piece concludes with a double bar line.

Nr. 154.

(Modum.)

The first system of music for Nr. 154 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef, both in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The melody in the upper staff is highly rhythmic, featuring many triplet markings (indicated by a '3' above the notes) and a constant eighth-note pattern. The bass line is more melodic, with long horizontal lines and some chromatic movement. The second system continues the piece, with the upper staff showing further rhythmic complexity and the lower staff providing a solid harmonic foundation. The piece concludes with a double bar line.

Nr. 155.

The first system of music for Nr. 155 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The music begins with a forte (*f*) dynamic. The upper staff contains a melodic line with eighth and sixteenth notes, including a triplet of eighth notes. The lower staff provides a harmonic accompaniment with chords and single notes. A piano (*p*) dynamic marking appears in the second measure of the lower staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The second system of music for Nr. 155 continues the piece. It features two staves. The upper staff has a melodic line with eighth notes and some slurs. The lower staff has a bass line with chords and single notes. The dynamics are not explicitly marked in this system. The system ends with a double bar line and repeat dots.

The third system of music for Nr. 155 consists of two staves. The upper staff has a melodic line with eighth notes and slurs. The lower staff has a bass line with chords and single notes. The music starts with a forte (*f*) dynamic and includes a piano (*p*) dynamic marking in the second measure. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Nr. 156.

The first system of music for Nr. 156 consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The music begins with a melodic line in the upper staff and a bass line in the lower staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The second system of music for Nr. 156 consists of two staves. The upper staff has a melodic line with eighth notes and slurs. The lower staff has a bass line with chords and single notes. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Allegro.**Nr. 157. „En Feier.“**

Musical score for Nr. 157, 'En Feier.' in 2/4 time, key of D major. The score consists of two staves: a treble staff with a melody and a bass staff with accompaniment. The melody features eighth and sixteenth notes, with a repeat sign and first/second endings. The bass staff provides a steady accompaniment with chords and single notes.

Continuation of the musical score for Nr. 157, 'En Feier.' in 2/4 time, key of D major. It shows the continuation of the melody in the treble staff and the accompaniment in the bass staff, ending with a double bar line.

Allegretto.**Nr. 158. „Thronhjemmeren.“***Piu mosso.*

Musical score for Nr. 158, 'Thronhjemmeren.' in 3/4 time, key of B-flat major. The score consists of two staves: a treble staff with a melody and a bass staff with accompaniment. The melody includes a first ending and a second ending marked '2'. The tempo is marked 'Allegretto' and 'Piu mosso'. The bass staff features a simple accompaniment with chords and single notes.

Continuation of the musical score for Nr. 158, 'Thronhjemmeren.' in 3/4 time, key of B-flat major. It shows the continuation of the melody in the treble staff and the accompaniment in the bass staff.

Continuation of the musical score for Nr. 158, 'Thronhjemmeren.' in 3/4 time, key of B-flat major. It shows the continuation of the melody in the treble staff and the accompaniment in the bass staff, ending with a double bar line.

Allegro.**Nr. 159. „Vosserull.“*)**

Musical score for Nr. 159, "Vosserull." in 2/4 time, key of D major. The score consists of four systems of two staves each. The first system includes a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a 2/4 time signature. The melody is characterized by eighth-note patterns and trills. The accompaniment features a steady eighth-note bass line. The second system continues the piece with similar rhythmic patterns. The third system shows a change in the bass line, moving to a lower register. The fourth system concludes the piece with a final cadence.

*) En Dands fra Vossevangen.

Grazioso.**Nr. 160. Dands fra Bergen.**

Musical score for Nr. 160, "Dands fra Bergen." in 6/8 time, key of D major. The score consists of three systems of two staves each. The first system includes a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a 6/8 time signature. The melody is characterized by eighth-note patterns and trills. The accompaniment features a steady eighth-note bass line. The second system continues the piece with similar rhythmic patterns. The third system concludes the piece with a final cadence.

Nr. 161. En Jølstring. *)

Allegretto.

The first system of music is in 2/4 time and B-flat major. It features a treble and bass staff. The treble staff contains a melodic line with several triplet markings (indicated by a '3' above the notes). The bass staff provides a harmonic accompaniment with chords and single notes.

The second system continues the piece. It includes a key signature change to D major (two sharps) and a time signature change to 3/8. The treble staff has a melodic line with some slurs and accents. The bass staff continues with a steady accompaniment.

The third system is in D major and 3/8 time. It features a treble and bass staff. The treble staff has a melodic line with triplet markings. The bass staff has a steady accompaniment. The tempo marking *Piu mosso.* is placed above the treble staff.

The fourth system continues the piece in D major and 3/8 time. It features a treble and bass staff. The treble staff has a melodic line with triplet markings. The bass staff has a steady accompaniment.

*) En Dands fra Jølster i Bergens Stift.

ANMÆRKNINGER.

A. Melodiernes Kilder.

Nr. 1, 2, 3, 7, 9, 11, 19, 27 c, 46, 79, 80, 118 — af M. B. Landstads „Norske Folkeviser“, Christiania 1853. — Melodierne redigerede af L. M. Lindeman, men for en stor Deel samlede af Præstedatteren, Jfr. Olea Crøger (s. Landst. S. XIX).

Nr. 4, 101 — af L. D. Klüwers „Norske Mindesmærker“, Christiania 1828.

Nr. 5, 61, 62, 64 a, 127, 128, 137, 139, 140, 141, 143, 160 — af Labordes „Essai sur la Musique“, 4 Dele, Paris 1780.

Nr. 6, 12, 28, 29, 30, 32, 34, 45, 48, 49, 51, 53, 54 b, 60 a, 64 b, 65 b, 66, 67, 70, 74, 75, 77, 85, 87, 102, 104, 109 a, 110, 113, 114 a, 116, 117 a-b, 122, 156, 161 — af L. M. Lindemans „Norske Fjeldmelodier“ (for Pfte.), 2det Opl., Chra [1842].

Nr. 8, 13, 27 b, 31, 39, 42, 78, 91, 94, 95, 150, 151, 152, 158 — mundtlig ved den norske Billedhugger Middelthun, og Nr. 124, 125, 149, 153, 154, 157 — ved Samme, i Afskrifter, medbragte fra Norge; 1849—50.

Nr. 10, 58 — af „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, 5te Bind, Chra 1850.

Nr. 14, 16, 18, 20, 25, 26, 43, 52, 63, 69 a, 81, 86, 89, 92, 93, 130, 142, 144, 145, 146, 147, 148 — af L. M. Lindemans „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (for Pfte.), 1ste—6te Hefte (1ste Bind), Chra 1853—55, og 2det Bind, 7de—8de Hefte, Chra 1858.

Nr. 15, 33, 107 — skriftlig ved Candidat Hartvig Lassen i Christiania, 1851; Nr. 21, 35, 32, 88, 90, 109 b, 112 — skriftlig ved Samme, 1847; Nr. 96, 97, 98, 99, 100 — skriftlig ved Samme, 1860. Nr. 82 ogsaa skriftlig fra Fru Emma Dahl i Christiania, 1846.

Nr. 17 a, 126, 155, 159 — skriftlig ved Capelmusicus Polentz, medbragte fra Bergen 1849.

Nr. 17 b-c — af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5 Dele, udg. af Abrahamson, Nyerup og Rahbek, Kjøbh. 1812—14.

Nr. 22, 50 a, 54 a, 55 b, 60 b, 108 — skriftlig ved Professor F. P. J. Dahl, 1817; Nr. 40, 59, 106, 120, 121 — skriftlig ved Samme, 1841. Med Undtagelse af Nr. 22, 40 og 50 a, har Dahl medbragt de øvrige Melodier fra Norge 1817.

Nr. 23, 24 — af Nyerup og Rasmussens „Danske Viser fra 1550—1750“, 2 Dele, Kbh. 1821.

Nr. 27 a, 37, 41, 47, 50 b, 55 a, 71, 72, 73, 131, 132, 133, 134 — af P. T. Mallings „Sange, Folkeviser og Stev i Norske Almuedialekter“, Chra 1840, med en Indledning af Jørgen Moe. Melodierne samlede af L. M. Lindeman.

Nr. 36, 57 — almindelig bekendte Melodier; findes ogsaa i den Mallingske Samling.

Nr. 38, 105, 119 — af „Norske Viser og Stev i Folkesproget“, Chra 1848 (2den Udg. af den Mallingske Samling, ved P. A. Munch).

Nr. 44 — skriftlig ved Landskabsmaler Boesen, omtrent 1844.

Nr. 54 c, 69 b — mundtlig ved Guldsmedmester G. Wettergreen fra Skien, omtrent 1822.

Nr. 56 — skriftlig ved Musiklærer E. Hornemann, omtrent 1840.

Nr. 65 a — skriftlig, efter en Optegnelse af E. Storm, ved Auditeur P. E. Rasmussen, 1840.

Nr. 68 — af „Das unterirdische Klippen-Concert in Norwegen, aus glaubwürdigen Urkunden auf Begehren angezeigt, von Mattheson“, Hamburg 1740.

Nr. 76 — af P. C. Asbjørnsens „Norske Huldreeventyr og Folkesagn“, Chra 1845.

Nr. 88 — af „Den Constitutionelle“ for 1845, Nr. 257; ogsaa skriftlig fra Fru Emma Dahl i Christiania, 1846.

Nr. 84 — mundtlig ved Frøken Sine Wettergreen, 1847.

Nr. 103 — mundtlig, 1845.

Nr. 111 — efter et gammelt Haandskrift.

Nr. 114 b — mundtlig ved Malermester Ola Clausen fra Kongsberg, 1841.

Nr. 115 — mundtlig ved Student Chr. Bull, 1840.

Nr. 123, 129 — mig forespillede, omtrent 1840.

Nr. 135, 136, 138 — af en skreven Samling af Melodier, meddeelt mig af en Normand, den 1847 afdøde Cancellieraad Devegge.

Det har altid været mig en kjær Pligt, saa noiagtigt, som muligt, at angive mine Kilder, hvilket ikke blot skyldes tidligere Udgivere, men ogsaa er nødvendigt til Veiledning ved Undersøgelser, som muligviis senere kunde blive anstillede. Saaledes har jeg med sand taknemmelig Følelse saa ofte maattet anføre Hr. L. M. Lindemans Samlinger som Kilden til de mange norske Folkemelodier, jeg derfra har hentet og tilegnet mig ved en selvstændig harmonisk Behandling. Det maa da være tydeligt, at det kun er ifølge det af mig bestandig fulgte Princip, at jeg atter *) her for den historiske Noiagtigheds Skyld troer at burde anføre de Melodier, som min ærede Medbeiler til den norske Sangmusas Yndest, Hr. Lindeman, til megen Tilfredstillelse for mig, har kunnet optage af nærværende Værks 1ste Udgave i sine Samlinger og tilegnet sig ved en egen Harmonisering; og Dette bliver saameget mere nødvendigt, som Hr. L. ikke i denne Henseende meddelte den fornødne Oplysning, ikke har foreynet sin nyeste Samling „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, med Aarstal (undtagen paa de foreløbige Omslag til hvert Hefte), og dertil anmærker: „Melodierne leveres uden Tillem্পninger saaledes, som de ere optegnede fra Folkemun-

*) s. 1ste Udg. af mine „Folke-Sange og Melodier“, 4de Bind, Anmærkningerne S. 7

B. Texternes Kilder †).

Nr. 1, 2, 7, 9, 11, 19, 27 c, 46, 79, 80, 118 — efter M. B. Landstads „Norske Folkeviser“, Christiania 1853.

Nr. 3, 17 a, 25, 26, 29, 102, 108, 109 a, 117 a — ved Cand. philologiæ Sophus Bugge fra Christiania, 1860. Nr. 3 og 17 a slg. med hans „Gamle norske Folkeviser“, Chra 1858; Nr. 29 er tildeels efter Lindemans ndfr. anf. „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (Nr. 78).

Nr. 4, 101 — efter L. D. Klüwers „Norske Mindesmærker“, Chra 1823, og egne Optegnelser redigerede af S. Bugge.

Nr. 8 — af Svend Grundtvigs „Danmarks gamle Folkeviser“, 1ste—2den Deel, og 3die Deels 1ste Hefte, Kbh. 1853—58.

Nr. 10 — af „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 2den Række, 5te Bind, Chra 1850.

Nr. 13, 14, 16 — efter Peder Syvs „Danske Viser“, Kbh. 1695.

Nr. 17 b-c — efter „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5 Dele, udg. af Abrahamson, Nyerup og Rahbek, Kbh. 1812—14.

Nr. 18, 20 — af L. M. Lindemans „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, 1ste—8de Hefte, Chra 1853—58.

†) Det enkelte Vers til flere Melodier har samme Kilde, som disse, naar ikke Andet er bemærket.

den“. Herved kunde nu en sildigere Betragter forledes til Antagelse af, baade at alle de Melodier, der ere fælleds hos Hr. L.'s og min Samling, vare gaaede over fra ham til mig, og at disse endnu synges af Folket, hvilket bestemt ikke er Tilfældet med dem alle, om det ogsaa er Tilfældet med enkelte af dem. De Melodier, der af Hr. L. ere optagne efter mig, og af hvilke nogle gaae igjennem flere af hans Samlinger, ere følgende 15 *):

I „Norske Viser og Stev“, 2den Udg., Chra 1848: Nr. 3, 7, 23 og 41; i nærværende Samling: Nr. 62, 59, 103 og 106.

I Musikbilaget til Lanstads „Norske Folkeviser“, Chra 1853: Nr. C. a, CVI. b. og CXXXII. 12. a; i nærværende Samling: 103, 50 a og 111.

I „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, 1ste—8te Hefte, Chra 1853—58: Nr. 23, 71, 123, 143, 168, 170, 194, 219, 231, 243, 270, 274 b, 308 og 360; i nærværende Samling: Nr. 59, 62, 22, 136, 103, 40, 137, 50 a, 114 b, 128, 54 c, 56, 5 og 106.

*) 11 af disse Melodier ere første Gang trykte hos mig; de andre ere vel, som mine Angivelser vise, øste af ældre Kilder, men, ifølge indre og ydre Kriterier, fra nærværende Værks 1ste Udg. gaaede over i Hr. Lindemans Samlinger.

Nr. 22, 106 — ved Professor F. P. J. Dahl, 1841.

Nr. 23, 24, 51 — efter Nyerup og Rasmussens „Danske Viser fra 1550—1750“, 2 Dele, Kbh. 1821.

Nr. 27 a, 32, 34, 35, 37, 41, 47, 50, 54, 55, 57, 59, 60, 62, 64, 71, 72, 73, 103 — af P. T. Mallings „Sange, Folkeviser og Stev i Norske Almuedialekter“, Chra 1840. Nr. 37, 50, 54, 55, 57, 59, 60, 62 — findes tidligere i „Anhang“ til L. Hallagers „Norske Ordsamling“ Kbh. 1802, og de sidste Sex tillige i „Digte af Edvard Storm“, udg. ved A. E. Boye, Kbh. 1832. Indledningen til Nr. 50 efter Landstads ovfr. anf. Værk.

Nr. 27 b, 39, 42 — ved den norske Billedhugger Middelthun, 1849—50; Texten til Nr. 39 lempelig forandret.

Nr. 33, 104, 112, 117 b — ved Candidat Hartvig Lassen, 1851 og 1847.

Nr. 36 — efter flere skriftlige og mundtlige Meddelelser; navnlig en skriftlig Optegnelse ved afdøde Professor C. Steenbloch.

Nr. 38, 45, 70 — af „Norske Viser og Stev i Folkesproget“, Chra 1848 (2den Udg. af den Mallingske Samling, ved P. A. Munch).

Nr. 44 — efter et i Christiania udkommet, særskilt Aftryk.

Nr. 65 — af Storms „Digte“.

Nr. 69 — efter „Poetiske Forsøg“ af Niels Weyer, Kbh. 1789.

Nr. 74 — efter A. Fayes „Norske Folke-Sagn“, 2det Oplag, Chra 1844.

Nr. 76 — af P. Chr. Asbjørnsens „Norske Huldreeventyr og Folkesagn“, 1ste Saml., Chra 1845.

Nr. 83 — af „Den Constitutionelle“ for 1845, Nr. 257.

Nr. 111 — af et gammelt Haandskrift.

Ved Ordningen af Viserne har jeg fulgt samme Grundsætning som i de „Danske Folke-Sange og Melodier“; men ogsaa her har en sparsommelig Benyttelse af Pladsen, ved Indskydelsen af Melodier uden Text, eller Optagelsen af et sildigere tilsendt Bidrag, foraarsaget Brud paa den strengere Følge. Først komme da de ældre Viser, deriblandt ogsaa nogle saakaldte Kæmpeviser (Nr. 1—22); derefter yngre Viser af blandet Indhold, hvorimellem nogle Stev (Nr. 23—49 og 96—100); nyere Viser af bekjendte Forfattere (Nr. 50—73 og Nr. 83); Sæter-Viser og Melodier (Nr. 74—86); Bryllupsmusik og Børneviser (Nr. 87—95); Eventyrviser, Skjemte- eller Rangle-Viser (Nr. 101—119); Dandse (Nr. 120—161).

Om Behandlingen af Folkemelodier overhovedet har jeg udtalt mig i Fortalen og Anmærkningerne til 1ste Bind af dette Værk (S. VIII—X og 271); men i mange norske Melodier er der et særegt Træk, som forlanger at udhæves ved den harmoniske Behandling. Der er nemlig en stor Deel Melodier, som bære Præget af at have udviklet sig under Brugen af de norske National-Instrumenter, Hardangerfelen og Langelegen*), eller i alt Fald under det fastholdte Indtryk af disse Instrumenter, hvis løse, i Toner af den toniske Accord og Dominantaccorden stemte, medklingende eller medanslaaede Strænge ikke kunne gjøre deres Virkning uden til Melodier med et simpelt harmonisk Underlag. Dette Charaktertræk har jeg i flere Melodier udhævet ved at lade Dominanten eller Tonicaen, undertiden begge, klinge igjennem hele Satsen eller dog enkelte Partier af den**). Uagtet denne i harmonisk Henseende simple Bygning, have de samme Melodier en meget eiendommelig Tonefølge og rhythmisk Form, som alt i tidlige Aar var mig paafaldende og først lod mig ane Folkelodiernes Betydning.***)

*) s. S. 156, Anm. til Nr. 63 og S. 160 Anm. til Nr. 120-131.

**) s. f. Ex. Nr. 38, 59, 60 a, 62, 63, 86 og mange af Dandsene.

***) s. „Danske Folke-S. og Mel.“, S. XI.

Nr. 114 — efter L. M. Lindemans „Norske Folkeviser, uds. for 4 Mandstemmer“, Chra.

Nr. 116 — efter et gammelt Flyveblad fra Midten af det 17de Aarh. redigeret af S. Bugge.

Hr. Cand. philol. Sophus Bugge har ikke blot efter egne Optegnelser meddeelt mig flere Texter, men han har med en utrættelig Beredvillighed, for hvilken jeg herved aflægger ham min hjerteligste Tak, gjennemgaaet alle de i dette Værk optagne Viser i norske Almuedialekter, saa at Texterne her fremtræde efter en saa skarp Prøvelse, som jeg ikke selv vilde have været istand til at underkaste dem.

Iøvrigt tilhøre saadanne bestandig medklingende Toner ikke udelukkende den norske Folkemusik; de forekomme ogsaa hos andre Nationer, og tyde paa en Trang til Harmonie, paa en Bestræbelse efter at henføre Melodien til en harmonisk Basis. Naturligviis lader Folket hine Toner ofte klinge med der, hvor de ikke passe, og hvor altsaa Musikeren maa udelade dem, medens han paa andre Steder kan benytte dette Træk af Folkemusiken med megen Virkning.

En Tanke, som just de norske Folke-Melodier have vakt hos mig, og som det oftere er forekommet mig, at en Sammenligning af de skandinaviske Melodier har bestyrket, er den, at Sprog-Accenten ligesom farver et Lands Melodier, eller, om man vil, at ethvert Sprog har et Slags Melodie (Accenten), der gjenlyder i Folkets Sang. Det synes mig saaledes, at der i mange norske Melodier er noget livligt Springende, i de svenske noget Bølgende, og i de danske noget mere jævnt Fremskridende, der svarer til Modulationen af de tre Nationers Talestemme. Jeg kunde ganske kort udtrykke min Mening saaledes:

Norsk
Svensk
Dansk

Men det er langt fra, at denne eiendommelige Forskjellighed træder frem i alle nordiske Melodier; med Hensyn til en Mængde af dem vilde det tvertimod være vanskeligt, om ikke umuligt, at bestemme efter Tonerne alene, til hvilket af de tre Lande de høre*).

Til særskilte Bemærkninger give følgende Viser og Melodier Anledning.

Nr. I. Denne Vise, ligesom de to næstfølgende, hører til de ældste nordiske Viser, hvis Indhold peger tilbage til Hedenold; s. Landstads „Norske Folkeviser“, S. 51 og 60—61, og Sv. Grundtvigs „Danmarks

*) slg. „Danske Folke-Sange og Melodier“ S. 272—73

gamle Folkeviser“, II. S. 201—206, hvor et dansk Sidestykke til denne fragmentariske Vise findes. Paa sidstnævnte Sted gjøres opmærksom paa den betydningsfulde Rolle, slige vidunderlige Heste, som „Bejarblakken“, — Troldheste, eller til Heste fortryllede Mennesker — spille i flere Nationers Folkepoesie. Ogsaa i de to følgende Viser optræde saadanne med Mandevind begavede Heste. — Efter 11te Vers maa antages, at Troldhesten ganske spag bærer Kristoffer hjem igjen, og 12te Vers er Kongens (eller Dronningens) Tiltale til ham. I 14de Vers viser det sig, at Blakken sled sig løs for at følge Kongen.

Nr. 2. (V. 1) „Trollebotn“ betegner Jætunernes Hjem (Jætunheim), „liggende ved Jordens yderste Grændser, og ved høie Fjælde adskilt fra den af Menneskene beboede Deel, Manheim eller Midgard. I sildigere Tider tænkte man sig ved Jætunheim de nordlige Egne af Rusland, Bjarmeland, Egnene omkring det hvide Hav, Gandvik, der ligefrem betyder Troldvigen“. (Landstad, S. 7).

(V. 2.) „Raahæst“ o: den øverste Raadgiver (hæstr, høiest).

(V. 7.) Tarkjell Adelfar. „Dette Navns Nævnelser her“, siger Landstad (S. 7), „er saare mærkeligt. Saxo Gramaticus omtaler nemlig ogsaa Sagamanden Torkild Adelfar, der maatte være med paa et Tog til Jætunheim for at vise Veien.“

(V. 10.) Der har ikke været Tale om Brødrene i det Foregaaende; men de gamle Viser overlade ofte til Phantasien at tilføie oversprungne Led. Tidt er ogsaa disses Mangel en Følge af den ufuldstændige Form, hvori en Vise er kommen til os.

Nr. 3. Denne Vise har flere Træk tilfælles med den foregaaende.

(V. 14.) Det kommer oftere for i de gamle Viser, at Moderen giver Sønnen et Næveslag til Afsked. Landstad ytrer (S. 225), at „vi maaskee deri have Oprindelsen til den almindelige Børneleg, at give hverandre Sidsten“ (sidste Slag).

Nr. 4. Sjugur gaaer i Bjerget og frier paa Skrømt til Troldpigen, for at faae alle Troldene samlede til Bryllup, og derved Leilighed til at dræbe dem. — Klüwer hørte denne Vise i Aaret 1818 af en Hallingdøl i Vagten paa Aggershuus. — Hr. L. M. Lindeman har i Landstads „Norske Folkeviser“ (Musikbil. L. b.) og i sine „Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“ (1ste H., Nr. 22, Chra 1853) bestemt sig for den Rhythmisering af Omkvædet, hvori det her, ligesom i den tidligere Udg. af m. Folkem. (III, 1845) findes, medens han tidligere har holdt det i Toledstakten*). Desuagtet bemærker han i ovenanf. Musikbil., at han er „tilbeielig til at antage, at det i rhythmisk Henseende, med Undtagelse af en Fermat ad

*) s. „Norske Viser og Stev“, Chr. 1840 (2den Udg. 1848), og „Norske Fjeldm.“ 2det Oplag, Chr. 1842.

libitum over første Node, skulde komme overcens“ med den af ham paa samme Sted meddeelte Mel. fra Gol i Hallingdalen, hvis Omkvæd staaer i lige Taktart. Men Treledstakten synes mig at fremgaae saa tydeligt af Optegnelsen hos Klüwer, at der vist ikke er grebet fejl i Valget af denne Taktart. Naar Hr. L. iøvrigt troer, at Klüwers i rhythmisk Henseende formløse Optegnelse af Mel. vidner om „Mangel paa tilstrækkelig Musikkundighed“, skal jeg blot bemærke, at da den anden af Kl. meddeelte Mel. (Nr. 101 i nærværende Samling) er meget ordentlig optegnet, maatte man maaskee snarere antage, at Kl.'s Gjengivelse af den omhandlede Mel. er et tro Billede af den Syngendes uregelmæssige Foredrag, saa at han har befundet sig i samme Stilling, som Hr. L. ved Optegnelsen af Psalme-Melodierne fra Valdars, der ogsaa mangle en bestemt Taktform (s. „Norske Universitets- og Skole-Annaler, 2den Række, 5te Bind, Chr. 1850).

Nr. 7. Slg. Begyndelsen af denne Vise med Nr. 72 i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ — I 1ste Vers er det betegnende for Brudens Spæthed, at hun ikke kan naae eller ikke har Kræfter nok til at oplukke Laasen.

Nr. 9. (V. 11.) „Svein Normann havde forført 7 eller 9 Piger og taget dem alle af Dage, og Gullbjør (Guldborg) havde han bestemt samme Skjæbne. Hun saae allerede sin Grav opkastet. Hendes grusomme, men efter de Tidens Anskuelse mandhaftige Gjerning var altsaa baade til eget Livs Frelse og til Hevn „„fe Den, som æ' graven unde Molli““. I Ordene „„Men hera belar Svein““ udtales Mandens stolte Mod; han troede Ingen kunde sige ham Nei, og „„fe nora unde Bergo““ der gik hans Vei, eller der foregik Handlingen.“ (Landst. S. 567 og 569.)

Nr. 10. Slg. Nr. 35 i „Danske Folke-S. og Mel.“ — Mel. findes ogsaa i J. N. Ahlstrøms „300 nordiska Folkvisor“, Stockh. 1856, under Nr. 175, som optegnet i Østergøthland (slg. sammest. Nr. 212).

Nr. 11. Denne Vise ender ordret ligesom Nr. 71 i „Danske Folke-S. og Mel.“

Nr. 13. Peder Syvs Visesamling er Kilden til mange af de gl. danske Viser, der synges mellem Fjeldene i Norge, især i Telemarken. Den benævnes „Kjæmpeboka“ eller „Viseboka“. Syv har medtaget denne Vise, „endog den er om udvortes Folk.“

Nr. 14. Denne „Mindre Alf“ var en berømt Viking, der hærjede paa Danmark for at hævne Marsk Stig, hvis Sag Normændene antog sig. Men tilsidst maatte han betale sine Røverier „med Knappen“, som Wedel siger, idet han blev henrettet ved Helsingborg, 1290.

Nr. 15. En af de mange deilige norske Melodier, som jeg har Hr. Hartvig Lassen at takke for. Gid en af Norges Digttere vilde skrive en Text til denne Mel. og til Nr. 21!

Nr. 17 a. Denne Vise er ikke blot meget udbredt i de skandinaviske Lande, men tilsvarende Sidestykker findes paa Skotsk og Spansk (s. S. Bugges „Gl. norske Folkev.“, S. 115—17). — (V. 18) Faderen druknede sig.

Nr. 17 b-c. Da Visen ogsaa i sin danske Sprogform formodentlig hidrører fra Norge (s. „Udv. danske Viser fra Middelalderen“, 4de Deel, S. 363), har den faaet sin Plads her. Saaledes er „istad“ (Nr. 17 b, V. 1) et norsk Ord.

Nr. 20. (V. 6) Guldkjæden har Kongens Datter formodentlig skjænket Ridderen, hvorved deres Forhold er blevet forraadt for Kongen, der da lader ham lide samme Død som Hagbard.

Nr. 22. Professor Dahl har hørt denne Sang af sin Moder, der havde lært den af en norsk Student i Kbh. imellem 1765 og 1770. Da al Umage for at erholde Texten i en sikkrere Optegnelse har været for-gjæves, meddeles det Brudstykke deraf, som Dahl har opskrevet efter Er-indring fra sin Barndom. Paa enkelte Steder har han blot kunnet gjen-give de utydelige Indtryk af enten urigtigt sungne eller af den Unge urig-tigt opfattede Ord, som hans Øre har fastholdt; af hvilke Lyd en Ud-tydning er forsøgt ved Conjectur og Raadførelse med Aasens norske Ord-bog. 4de Linie af 1ste Vers er reent Gjætteværk. Optegnelsen har „Fostratet og ragma“, som med 2den Linie, der ender med „Fara sina“, skulde danne et kvindeligt Rim. — S. Bugge antager, at Visen aldrig har været til i en Form, der var væsentlig forskjellig fra den, hvori det med-deelte Brudstykke er affattet, og at den ikke er ældre end fra Begyn-delsen af det 18de Aarh.

Nr. 23 og 24. Da det ikke er usahdsynligt, at disse Viser „kunne være componerede af norske Matroser“, har jeg optaget dem her. (S. „Danske Viser fra 1550—1750, I. S. 99 og II. S. 61).

Nr. 27 a-c. Paa Svensk i Arwidssons „Svenska Fornsånger“, III. S. 155; paa Tydsk i Erk og Irmers „Die deutschen Volkslieder“, 6te H., Nr. 49 og 50 (sgl. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., IV. Nr. 14 under Lit. D). Til Opfattelse af den i Visen forekommende Situation gives, til-deels efter den førstnævnte Forfatter, følgende Veiledning: Et tidligere Kjærlighedsforhold mellem en ung, fattig Knøs og en Pige, hvem For-ældrene havde tvunget til at ægte en gammel, rig Bonde, fortsattes ifølge den Aftale, at, naar Træblokken („Kubben“) ikke var væltet for Døren, var det Tegn paa, at Manden var ude. Men engang, da Manden var hjemme, havde Konen glemt at vælte den for. Hun sidder og vysser sit Barn i Søvn („Surril, surril, lei“) og seer igjennem „Gluggen“ Elskerens komme. Hun advarer ham, men han forstaaer hende ikke og vil gaae ind, hvorover hun bliver urolig og synger: „I Kveld je gloynte“ o. s. v. — Den første Linie i 2det og 3die Vers af Nr. 27 a („Aa Riva ligg paa

Take“ og „Aa Jaan han ligg i Enge“) ere henkastede Svar paa Spørgs-maal af den Gamle.

Nr. 28. I A. J. Ståhls „Filikromen“, 3die Saml., Stockh. 1852, findes under Nr. 8 en svensk Vise fra Dalarne, hvis 1ste Vers stemmer ganske med nærværende.

Nr. 32—35. Af J. Moes med saa megen Varme og Begeistring for den norske Folkepoesie skrevne Indledning til den ovfr. anf. Mallingske Visesamling hid sættes følgende Beskrivelse af Stevene*): „At stevjas er en selskabelig Underholdning, der bestaaer i en Sangvædekamp, der aabnes af en Stever i Stimet (Laget), idet han med udfordrende Blik og Tone synger een af de gjerne staaende Udæskningsformer, som:

Stevjast mæ me, kan de lite nytte;
Men e ska laane de Krok aa Lykkje,
Aa e ska laane de Lykkje aa Krok —
Aa hægt saa Kjæften din vel ihop!

Den, der optager Handsken, svarer f. Ex.:

Aa e ska ta dine Or paatværke,
Saa dine Kjakehein dei ska værke.
Aa e ska ta dine Or paa Sne,
Saa Nasetippen ska hænge ne!

Naar Kampen saaledes er aabnet, gaaer man løs paa hinanden med Stev af broget Indhold, saalænge indtil den Ene er udtømt og derved over-vunden. Man maa imidlertid ikke forestille sig det Hele som Improvisa-tion; de ægte Stevere ere udrustede til Kampen med en heel Dynge udenadlærte Stev, blandt hvilke de, under Striden, kun have at gjøre Ud-valg, eller hvoraf de vælge og siden accommodere det Valgte i dets Enkelt-heder; thi den Enes Stev udgjør altid et supplerende eller responderende Led til den Andens foregaaende. Kun naar Kæmperne blusse ret op, improviseres alt imellem, og disse Øieblikkets Tankefugle have da baade Nøb og Kløer. I en anden Forstand, i sin Oprindelse nemlig, er der-imod hele Kampens Stevrække Improvisation; kun ikke af den Stever og fra det Stim. Ogsaa den Skik skulde Steverne have arvet fra de gamle Skjalde, at de flittigt væde Struben, saa Sangen ei skal lyde rusten; men dette er ogsaa den eneste Pause, der tør finde Sted, saalænge Kampen staaer paa. Paa Pigelæberne især svulme disse Smaadigte ofte op med Følelsens Varme og en umiskjendelig Inderlighed; man kan let vide, at

*) sgl. samme Forf.'s Indberetning i „Norske Univ. og Skole-Ann.“, 2den Række, V. S. 295, og hans „Besøg i et Bondebryllup“ i P. Chr. Asbjørnsens „Hjemmet og Vandringen“, Chra 1847 (S. 17—27); ligeledes Landstads „Norske Folkeviser“, S. 365 og 735.

det her, som andensteds, især er Elskovs Lyst og Smerte, der bringer den bløde Barm til at stige og Sangen til at bryde ud.“

Nr. 36. Denne Vise synes at være et Slags „Stev“, eller idetmindste at være bleven til paa lignende Maade. Deraf det Usammenhængende i Versene, og de mange Varianter af Visen. Sproget er en forvirret Sammenblanding af Norsk og Dansk; men den synges altid saaledes. — I Arwidssons „Svenska Fornsångar“, III. S. 299—303, findes en i Aand og Form tilsvarende Vise med det lignende Omkvæd:

Och röda rosor är' så herrliga,
Och vackra gossar är' så kärliga,
Helst när man får den, man vill ha,
Är högste nöje på jorden!

Afzelius i „Afsked af Svenska Folksharpan“ (S. 109—111) meddeler 1ste og 3die Vers af denne Vise søm det norske, ganske tilsvarende Sidesykke til en i Sverrig brugelig Sang ved det saakaldte „Kjörhjelpsgille“, der gives for Naboer og Venner af Den, hvem de hjælpe at kjøre Tømmer eller Brændsel hjem fra Skoven. — I Ståhls „Filikromen“, 6te Saml. Nr. VII, Stockh. 1855, er den aftrykt efter mine „Folke-S. og Mel.“ (1ste Udg., 1842) I. Nr. 24 under Litr. B.

Nr. 40. Fra samme Kilde som Nr. 22.

Nr. 41. Melodien aftrykt i Ståhls „Filikromen“ (6te H., Nr. 2) efter mine „Folke-S. og Mel.“ (1ste Udg., 1842) I. Nr. 13 under Litr. B. At den svenske Text siges at være efter en „Dansk“ Folkevisse, er naturligviis en Trykfeil.

Nr. 44. Hr. Consul A. Ingemann i Christiania har jeg at takke for en Berigtigelse af den i 1ste Udg. „efter Rygtet“ gjorte Meddelelse om Forfatteren af Melodien. Efter Erklæring af den der nævnte Mand, er Mel. ikke af ham, men „vistnok meget ældre“. Den Udg. af Visen med sin Mel. (Chra u. A.), hvorefter Texten her er optagen, har paa Titelen „sat i Musik af F. C. Lemming“; men Dette maa, hvad indre Kriterier ogsaa bekræfte, være en Unoiagtighed istedetfor „udsat for Pfte. af L.“ — S. Bugge erklærede Dialekten for ureen, foretog nogle Rettelser, men kunde ikke consequent gennemføre dem uden en altfor forstyrrende Indgriben i Visens Form.

Nr. 46. Denne Vise „er forfattet af en Bondesøn fra Vaage, der nu er Skolelærer“ (Landstad, S. 711). Formodentlig er Mel. ogsaa af ham, i alt Fald af en Samtidig, da Verse-maalet er ganske særegt.

Nr. 47. Ogsaa en nyere, nu meget udbredt Folkevisse.

Nr. 50. „Anders Pedersen Heyberg var Sognepræst til Vinje (i Telemarken) fra 1734 til 1750. Den 28de Juli 1734 (1730?) blev han gift med Sophie Christensdatter Heyberg, en Datter af Sognepræst til Soknedalen i Bergens Stift Christen Heyberg. I Anledning af dette

Bryllup, der stod hos Svigerfaderen, er Visen forfattet af Brudgommens (Andre sige Brudens) Broder, Nils Pedersen Heyberg, der paa den Tid opholdt sig i Kjøbenhavn, men kom uventet hjem paa Bryllupsdagen, og traadte forklædt som Bonde ind i den festlige Forsamling, hvor han i lang Tid forblev ukjendt.“ (Landstad, S. 694). — Mel. Nr. 50 a er sunget 1809 af Cand. theol. (siden Præst i Norge) O. Ottesen under hans Ophold i Kbh.; men Dahl hørte den ogsaa i Norge.

Nr. 51. Et Brudstykke af en Vise, forfattet af Peder Dass, født 1647 i Helgelands Fogderi i Nordlands Amt. Hans Fader var en der bosat Skotlænder. Han døde 1708 som Sognepræst til Alstahoug i Nordland.

Nr. 54, 55, 57, 59, 60, 62, 64, 65. Texterne til alle disse Viser ere af Edv. Storm, født 1749 i Vaage Præstegjeld i Gudbrandsdalen; han var Lærer ved Efterslægtsselskabets Skole i Kbh.; blev 1794 Meddirecteur ved det kgl. Theater, men døde samme Aar.

Nr. 54, 55 og 57. Hertil findes ogsaa Melodier hos Laborde (II. Pag. 407—9); de første to kun meget lidet iørefaldende; den sidste stemmende i det Væsentlige med den endnu brugelige Syngemaade. Disse ligesom de andre der staaende norske Melodier ere meddeelte Laborde af Conferentsraad Jacobi i Kbh., dengang Secretair i „Videnskabernes Selskab“, og ere optegnede af kgl. Concertmester Joh. Hartmann. — Texterne til Nr. 54 og 55, ligesom til Nr. 60, har jeg i et Haandskrift fra 1771. Storm var altsaa ikke mere end 22 Aar, da han skrev disse Sange.

Nr. 58. Paa en i 1847 foretagen Reise i Norge traf P. Chr. Asbjørnsen, Udgifveren af de fortræffelige „Huldreeventyr“, en Taterfamilie, hos hvem denne Mel. blev sunget.

Nr. 59. En Variant af Melodiens første Halvdeel findes hos Laborde, II. Pag. 417, nederst paa Siden.

Nr. 60 a. Mellem Nyerups efterladte Papirer paa Universitetsbibliotheket findes Texten til denne Sang paa et trykt Folioblad, betitlet „Ideen ved Decorationerne ved det Harmoniske Selskabs Orchester paa hans kgl. Majestæts Fødselsdag 1771.“ Sangen blev ved denne Leilighed afsungen „med behørigt Accompagnement, som efterlignede Bondernes bekjendte Lange-Leeg.“ — Den første Deel af Mel. findes, temmelig overensstemmende med den her optagne, hos Laborde, II. Pag. 411; slg. Pag. 418 sammesteds.

Nr. 63. Langelegen eller Langharpen beskrives af Lindeman („Norske Univ. og Skole-Ann.“, 2den Række, V. S. 487) saaledes: „Langleiken, der har 7 og undertiden flere Strænge, stemmes med Skruer (Hörpöstillera), der staae i de ved begge Ender anbragte Halse. De korte Strænge stemmes foruden ved disse Skruer ogsaa ved bevægelige Stole. Ved den forreste Stræng er en Inddeling med smaa tilheftede Been (Hörpö-

nota), der danne dens Scala. Man spiller med et Plekter, eller som det hedder: „Fjöröpinin brukast te strjökö paa Strängidn paa Langhörpun ell paa Langleike.“

Strængene stemmes paa følgende Maade: de lange Stränge stemmes alle i a; de korte stemmes sædvanlig i e — a — cis eller e — a — e.

Langleiken har følgende Scala:

a — e — fis — g — a — h — cis — dis — e — fis — gis — a — h.⁴
Herved er imidlertid at mærke, at „fis og dis ere meget for lave; g meget for høi; a er en Mellemtung mellem a og ais.“ I det her anf. Skrift findes en Tegning af dette Instrument, der ofte spilles med megen Færdighed af Bønderpigerne i Norge, som dermed ledsage deres Sang. Det ligner i Form et Psalmodikon.

En anden „Langebergs-Laatt“, som Lindeman meddeler („Ældre og nyere norske Fjeldmelodier“, Nr. 18), indledes med en Fortælling, der vel ligesaagodt kan passe til nærværende Mel. og lyder saaledes: „Dæ va eigöng ein Syndag, so Fölkö skuldö te Kyrkje ute paa Bagdn i Aurdal, daa föngo dei höyre ein finö Leik, so ljöma ne ifraa Fjölle tett ova Kyrkja. Dei lyddö daa paa denna Leiken o glöymdö, dei skyldö lyö paa Gudsol i Kyrkjun, endaa dei sjölve saago, dæ va Hyldra, so sto o stuta. Men so kom Presten ut, ska du tru, daa va'n inkji blaut; han lyddö ogso lite fyst o tyttö inkje, dæ va so for stygt heldan, men han biddö 'kji længi, för'n bandstöyfte Hyldre, so ho stuftö endö ne taa Fjelle, men ingin saag, kor dæ varst taa'en.“

N. 65 a. Den nylig (18de Juli d. A.) afdøde Auditeur P. E. Rasmussen, en Pleiesøn af Storm, og Componisten til „Danmark, deiligst Vang og Vænge“,*) fandt Mel. i et lille af Digteren selv skrevet Nodehefte. Det er rimeligviis den, hvortil Visen er skreven.

Nr. 67. Skal være fra Gol i Hallingdalen, og kaldes i Folkesproget: Fanitullen. Herom har jeg hørt følgende Sagn: Ved et Bryllup i Gol, hvor det gik til med den vilde Lystighed, som var almindelig i gamle Dage, da Konen bragte Mandens Ligskjorte med til Gildet, bleve flere Mennesker dræbte. Fanden, som altid er tilstæde og glæder sig, naar det gaar ilde, havde ogsaa indfundet sig her; thi da Pigen skulde ned i Kjælderens for at hente mere Drikke, sad han paa een af Tønderne og udtrykte sine Følelser i denne Melodie. — Det er forresten ikke den eneste Composition, man har af denne Tusind-Kunstner; men om denne „Fa'ens Marsch“ er yngre eller ældre, end den af Tartini (1692—1770) opskrevne „Djævelssonate“, skal jeg lade være usagt.

Nr. 68. Endnu den Dag i Dag hersker mellem Norges Klipper en levende Tro paa Underjordiske, Jutuler, Huldrer, Nisser, og

andre slige overnaturlige Væsener.*) Under det eensomme Liv i Sæterboligerne og paa de adspredt liggende Gaarde forkortes Tiden ved Fortællinger om disse Væsener; og Omgivelsen af en romantisk Fjeldnatur med sine Skove, Huler, Elve og Søer understøtter Phantasien, der lettelig bringer en snart gigantisk, snart burlesk, snart idyllisk Natur i Samklang med de forunderlige Sagn. — De Underjordiske holde, som bekendt, meget af Musik, og denne maa forskjønne alle deres Fester. I nærværende Mel. har man en Prøve af en „underjordisk Klippe-Concert“, hvorom der i det S. 151 anf. Skrift af en Stadsmusikant Hinrich Meyer i Christiania, hvis Fortællings Sandhed lovformelig er bekræftet af Vitterlighedsvidner(!), under 4de Jan. 1740 berettes saaledes: „I Aaret 1695, da jeg omtrent havde været et Fjerdingaar i Lære hos Paul Krøplin i Bergen, skete det, at vi før Julen prøvede, hvad der skulde spilles i Helligdagene. Sædvanligviis kom hver Uge, om Løverdagen, en Bonde med Mælk og Smør til min Læremester. Mens Bonden ventede paa Penge for sine Varer, stod han og hørte opmærksom paa vor Musikprøve. Min Læremester sagde da i Spøg til ham: Du faaer i Dag ingen Penge for dit Smør og Mælk, thi du har faaet Betaling nok ved at høre til. Aa — sagde Bonden — hver Juleaften, et lille Stykke Vei fra min Gaard, hører jeg i Klipperne tætved Det, som er meget bedre. Herover blev Bonden udleet af min Læremester, og af Cantoren og Organisten, som ogsaa vare tilstæde. Ja, ja — sagde Bonden igjen — ville Herrerne iaften komme ud (det var just Juleaften**), saa skulle de blive overbeviste om, at jeg taler Sandhed. Man blev enig om at gaae ud til det bestemte Sted. Da det var henimod Midnat, kom Bonden og afhentede os. Efter at have siddet et Qvarteerstid paa Bjerget bleve vi utaalmodige og spurgte Bonden, hvorlænge vi vel skulde sidde der? Han bad os, at vi dog maatte have lidt Taalmodighed endnu. Kort derpaa begyndte det at klinge i Bjerget, ganske tæt ved os. Først blev en Accord anslaaet; derpaa angaves en Tone for at stemme Instrumenterne; nu fulgte Forspillet paa et Orgel, og strax derpaa hørte vi Syngestemmer, Zinker, Basuner, Violiner og andre Instrumenter, uden at det Mindste lod sig see. Da vi nu længe havde hørt til, raabte Organisten: „Tilhøre I Gud, saa lad Jer see; men høre I Fanden til, saa hold dog op engang!“ Strax blev det stille; men Organisten faldt om, som rørt af et Slag. I denne Tilstand bragte vi ham ind i Bondens Huus. Han kom først til sig selv om Morgenen og fulgte saa tilbage med os til Bergen, hvor vi ankom i god Tid, da Stedet, hvor vi havde hørt denne selsomme Concert, kun laa een Miil fra Staden, ved Bjerkelands Kirke.“***)

*) s. Fayer „Norske Folke-Sagn“.

**) Jeg har forvisset mig om, at Juleaften 1695 virkelig faldt paa en Løverdags.

**) Samme Skrift meddeler fra et Par andre ansætte Mænd de allertilforladigste

*) s. mine „Melodier til fædrelandshistoriske Digte“, Kbh. 1840, S. IX og XI.

I Nicanders og Norlings Skrift „Syner och röster ur det fördolda“ (Ørebro 1838, S. 13—16), og derefter i M. Hammerichs „Svenske Læsestykker“ (Kbh. 1859, S. 9), høre vi nu den berømte Componist Abbé Vogler fortælle denne forunderlige Tildragelse som foregaaet under hans Ophold i Bergen, medens han selv spiller en Hovedrolle deri. Udfaldet bliver imidlertid her mere tragisk, idet „Organisten segnede død om for hans Fødder“. Men denne Fremstilling maa, ifølge ovenstaaende Citat, grunde sig paa en Misforstaaelse af eller en uklar Erindring om Voglers Fortælling. Eller ogsaa — maa den samme Historie have tildraget sig 1695 og igjen et Aarhundrede senere. Og hvorfor ikke? — „Hver Juleaften“ — sagde Bonden — „hører jeg i Klipperne Det, som er meget bedre.“ Maaskee man endnu næste Juleaften kunde høre samme Musik „ved Bjerkelands Kirke“ *).

Nr. 69. Forf. var født paa Strømsø 1767, blev Student 1783, døde 1788. Sagnet tillægger ham Mel. Nr. 69 b, der er eller, idetmindste tidligere, var meget udbredt i Norge. Dette er troligt nok, eftersom det i Forerindringen til hans Digte hedder: „Med Poesien forenede han Tonekunsten; Kjendere vide, at han heri havde bragt det til en temmelig Høide, ja selv komponerede med Held.“

Nr. 70. Hans Hanson var født i Laurvig 1777, døde som Privatlærer i Langesund 1837. Nærværende Sang er en karakteristisk Bearbejdelse af Horatses Ode til Lydia.

Nr. 71-72. Forf. til disse to Viser var født 1777 i Nærheden af Holmestrand; blev 1800 Skolelærer sammesteds; 1816 Kirkesanger til Skouge Sogn; døde 1848.

Nr. 73. En meget udbredt Sang af Syngespillet „Fjeldeventyret“ (Chra 1824) af H. A. Bjerregaard. Forf. var født i Ringsaker 1792, tog 1815 juridisk Examen ved Norges Universitet, døde i Christiania 1842 som Assessor i Høiesteret. — Componisten af dette Syngespil, Waldemar Thrane, f. i Chra 1790, død sammesteds 1828 som Anfører ved Theatrets Orchester.

I Bjerregaards Digtninger (Chra 1847) findes følgende Oversættelse af Visen:

1.
Solen gaaer bag Aasen ned,
Skyggen lang sig drager;
Natten med sin stille Fred
Snart i Favn mig tager.
Kvæget i sin Hegn nu staaer,
Jeg til Sæterhuset gaaer.

2.
Hist i Dalen mørkt det er,
Dagens Lys der svinder;
Solen endnu dvæler her
Mellem Klippetinder;
Naar jeg hviler, ned den gaaer,
Snart den atter klart opstaaer.

Oplysninger om disse underjordiske Skabninger; — „Alles der lauter Wahrheit gemäss.“

*) Vogler var født 1749; Begivenheden tildrog sig 1695; Beretningen derom udkom

3.

Snart mit Dagværk fuldbragt er.
Rolig da jeg hviler,
Til paa Fjeldets Tinde her
Morgenrøden smiler.
Drømmen mig skal vise fro
Billed af min Ven saa tro.

Nr. 74. Om Anledningen til denne bekendte Vise fortælles flere Sagn, der, afvigende fra hinanden i Enkeltheder, stemme overens deri, at en Pige, som vogtede Kvæg, blev overfalden af nogle Røvere, men frelste sig, idet hun gennem Luren sang nærværende Vise og derved kaldte Folk hid. — Dette Instrument, som bruges af Hyrderne i Norge, bestaaer af to, med Birkebark sammenbundne, udbulede Stykker Træ, og ligner en Raaber. — I Afzelius' „Svenska Folkets Sago-Häfder“, II. S. 74—76, fortælles denne Begivenhed som foregaaet i Götaland eller Vermland, hvor Røveranfærelsen hedder „Thor i fjellet.“ *)

Nr. 76. En saadan Sang kaldes et „Kau“, af kaue, der udledes af Ku (Ko) og betyder: lokke, kalde med en vis hujende Lyd (s. Aasens Ordbog). Disse „Kau“ svare til Schweizernes „Kuhreigen“ eller „Kuhreihen“.

Nr. 77. En, hvad Texten angaaer, tilsvarende „Vallvisa“ fra Westergötland findes i R. Dybecks „Svenska vallvisor och hornlåtar med norska artförändringar“, Stockh. 1846, S. 22:

Mina getter gå i marka,
Gnaga barken af trä;
Gu' gi'e barken vore i dem
Och qvistarna me'!

Nr. 80. Sidste Linie af Verset efter „Norske Univ.- og Skole-Ann.“, 2den Række, V., S. 302, Chra 1850.

Nr. 82. Paa Køerne kaldes med „Kusaata“ eller „Kira (Kyr), kiss Kira!“ Til Gederne siger man: „Kettsal, Kettsal!“ og til Faarene: „A-tikk, a-tikk Sand!“ (Landstad, S. 800). — Texten til dette „Kau“ er et Slags Qvodlibet. Den lange Række af Navne er rimeligviis en Skjemten over den Ære, som den norske Bonde sætter i at kunne forfølge sin Slægt langt tilbage i Tiden, da det kun er een Person, paa hvem der kaldes, nemlig Halvorsen, hvis Slægt derpaa opregnes, indtil der standses ved „Dromlinge“ o: Stamfaderen.

Nr. 83. Den af norsk Folkedigtning saa fortjente Forfatter er født 1813 paa Gaarden Moe i Ringerige, og er siden 1853 Præst i Sigdal.

1740; Voglers Fortælling falder formodentlig mellem 1793 og 99, da han havde stadigt Ophold i Stockholm.

*) slg. Landstads „Norske Folkeviser“, S. 796.

Nr. 84. Slg. Landstad, S. 797, 7, og S. 800, 12. Tilsvarende Hyrdeviser paa Svensk i Dybecks „Vallvisor“, S. 26, og i Arwidssons „Fornsanger“, III. S. 480.

Nr. 85. Et Sidestykke til foregaaende Vise, med samme Begyndelse som den ovfr. anførte hos Landstad, S. 797, 7.

Nr. 96-97. Om der ere flere Vers til disse Melodier, veed jeg ikke, men jeg troer det ikke; thi de faa Ord ere ligesom Hjertesuk, der give os tilstrækkelig Kundskab om den Sindstemning, der fremkaldte dem.

Nr. 98-100. Smaa musikalske Genre-Billeder, der vidne om Folkets Lune.

Nr. 101. Denne Sang hørte Klåwer af Ingrid Kongsvold paa Dovrefjeld. Den findes ogsaa i Geijers og Afzelius' „Svenska Folk-Visor“, II. S. 141. — Melodiens 2den Node i 5te Takt var i den tidligere Udg. g, efter Kilden; men dette er ganske vist en Trykfeil for fis.

Nr. 103. Slutningen af Visen er ikke tydelig. Mass faaer Kniven i Livet, men dør ikke af det; siger derimod til Lass: „Du ska döyel“ hvormed Visen ender. Ved nu at lægge Eftertrykket paa „Du“ og antage, at Mass reiser sig og stikker Lass, kan man jo nok faae Mening deri. Simplere vilde det maaskee være at lægge den sidste Replik i Munden paa Lass: „Du ska döye! sa'n Lass te 'o Masse“. Denne Læsemaade finder ogsaa Medhold i en svensk Opskrift (s. „Filikromen“, VII. Nr. 24).

Nr. 104. I en tilsvarende jydsk Vise er det Manden, der leer. Deri hedder det:

Aa Kjællingen sank, aa Poesen flød,
Aa aal hine Mjøl de blev te Grød.

Nr. 105. Mel. optegnet for Dahl 1816 af Musiklærer Roverud i Christiania. — Denne ældgamle Vise er en europæisk Folkevis. Foruden det danske Sidestykke, hvortil der er henviist, haves den paa Svensk (s. „Filikromen“, IV. Nr. 11 og VII. Nr. 7), paa Tydsk (s. Erk og Irmers „Die deutschen Volkslieder“, I. 2det Hefte, Nr. 16 og 51), paa Polsk (s. Haupt og Schmalers „Volkslieder der Wenden“, I. S. 343); slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, S. 280 under Nr. 151.

Nr. 109. Paa Svensk i Dybecks „Runa“, 1ste H., Stockh. 1842 (slg. mine „Folke-S. og Mel.“, 1ste Udg., II. Nr. 5 under Litr. C), og i „Filikromen“, VII. Nr. 8.

Nr. 111 og 112. Sidestykker staae i Arwidssons „Svenska Forn-sanger“, III. S. 131 og 136. Til „Filikromen“ (VI. Nr. 1) er Nr. 111, Text og Musik, „meddelad af Artisten Hr. J. F. Rosenstand“ — efter 1ste Udg. af mine Folkesange. Paa samme Sted (V. Nr. 5), efter samme Meddelelse og af samme Kilde findes optaget „De tre Salke“ (Nr. 151 a i den nye Udg. af „Danske Folke-S. og Mel.“); slg. Anm. ovfr. til Nr. 36 og 41.

Nr. 116. Paa Dansk i „Danske Viser fra 1550—1750“, II. S. 97; paa Svensk hos Arwidsson, III. S. 133. Lignende Folkeviser, hvori Dyrene maae overtage forskellige Roller ved Brylluppet, haves baade i det Litthauiske, Lettiske og Wendiske; — s. L. J. Rhesas „Dainos oder Litthauische Volkslieder“, nyt Opl., Berlin 1843, S. 77 og 237; Herders „Stimmen der Völker in Liedern“, Stuttgart u. Tübingen 1846, S. 113; Haupt og Schmalers „Volkslieder der Wenden“, Grimma 1841—43, I. Nr. 273.

Nr. 117. Paa Svensk hos Arwidsson, III. S. 472, optegnet i Finland; paa Tydsk i Büschings og v. der Hagens „Sammlung Deutscher Volkslieder“, Berlin 1807, S. 156, og i flere tyske Samlinger.

Nr. 118. Forholdet i denne Vise er ikke klart, og det især derved, at Omkvædet, der ikke — hvad Tilfældet er i saa mange Viser — anmelder sig som en meningsløs Trallen, men slutter sig til Visens Indhold. er saa forvansket, at den skjulte Mening ikke let lader sig fremdrage. Navnlig har „Steffa Maure“ som Bjørn og „Kranselin“ som Ko vakt Betæneligheder hos mig. Men ogsaa her har Hr. Bugge været min trofaste Veileder og meddeelt mig sine Betragtninger over Visen.

Hr. Bugge antager „Steffa Maure“ for et Mands-Navn, hvilket han finder bekræftet af en Optegnelse fra Vinje i Telemarken, der slutter saaledes:

Reven han sprang ivi Myrar aa Mosar,
Steffa sprang etter paa sine [striputte] Hosar.

Ogsaa Sidestykket „Reven og Niels Fiskar“ (Landstad Nr. 86) understøtter denne Opfattelse. — „Bonden“ bliver da den Samme som „Steffa Maure“.

Endvidere synges af Andre:

Nirinirip, sagde Reven —

der maaskee kunde være et Udtryk for Rævens Snærren, og vilde være at foretrække for det utydelige „Her ller uti Nip“.

Fremdeles hedder det i andre Optegnelser:

Steffa Maure bur seg i Rosenskin. *)

Sluttelig har hiin Optegnelse fra Vinje, vel at mærke, i sidste Vers:

Men daa tapa 'n Sejer a Kanselin —

medens det i de foregaaende Vers hedder:

Men han vant Sejer a Kanselin.

Herefter bliver Stillingen denne: Medens Bonden (Steffa Maure) holder Ræven (Kanselin eller Kranselin) i Halen, og forsaauidt har seiret

*) Kinn o: Bjergskraaning.

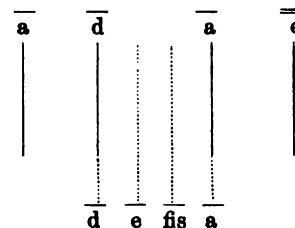
over ham, som han har faaet fat paa ham, søger Ræven at udhale Tiden ved at gjøre sit Testamente; — men „Rova slapp“, Ræven løber sin Vei, og Bonden „taber Seiren over Kanselin“.

Til Bondens „Vipp uti Tirumtapp“ har jeg ingen Nøgle.

Efter det Foranferte vilde Overskriften for Visen blive: Reven aa Bonden.

Nr. 120-31. I den efter det Svenske oversatte Fortælling af Frederika Bremer „Strid og Fred, eller nogle Scener i Norge“ (Kbh. 1841), findes følgende Beskrivelse af Hallingdansen: „Maaskee gives der ingen Dands, som mere end Hallingen udtaler den Folkecharakter, der opfandt den; som bedre afspeiler Nordboens Liv og Sind. Den begynder ligesom lavt nede ved Jorden med smaa, langsomme Trin og Beininger af Arme og Been, i hvilke en stor Kraft ligesom skjedesløst leger. Det er noget Bjerneagtigt, Trevent, Keitet, Drømmende. Men det vaagner, det bliver Alvor. Da hæve den Dandsende og Dandsen sig og udvikle Kraftyttringer, ved hvilke Styrken og Behændigheden synes at lege med den træge Keitethed og beseire den. Den, der nylig syntes at være bunden til Jorden, springer op og tumler sig om i Luften, som havde han Vinger. Men efter en Deel halsbrækkende Bevægelser og Evolutioner, ved hvilke den uvante Tilskuer uvilkaarligt gyser, gjenvinder Dandsen pludselig sin første, rolige, sorgløse, noget tunge Charakter og ender, som den begyndte, sænket mod Jorden.“

Det nationale Instrument, hvorpaa der spilles til Dands, er Hardangerfelen. Jeg lærte at kjende dette Instruments Bygning, da en norsk Bonde, Ole Kettelson Stokland, i 1846 opholdt sig her i Kjøbenhavn. Han lod sig høre et Par Gange paa sin Fele, men vakte kun en svag Forestilling om, hvad „Møllerguten“ i Haukali eller Roulandstronne, Thorjer Augonsen, skal kunne lægge i sit Spil. Hardangerfelen er i Regelen meget mindre end den almindelige Violin, og er meget siirlig forarbejdet: Halsen ender sig i et forgyldt Levehoved, eller med et Dyrehoved af egen Opfindelse; Gribbrættet og Skroget er malet og indlagt med Elfenbeen og Perlemoder. Hardangerfelens Stemning, sammenlignet med den almindelige Violins, viser efterfølgende Tegning: Bassen er stemt een Tone høiere, end sædvanlig, altsaa i a; de andre tre Strænge som paa vore Violiner. Under disse 4 Strænge (af hvilke \bar{d} -Strængen er en med Selvtraad ikke tæt overspunden Qvart; den dybeste Stræng er saa tæt overspunden, som almindelig, men ikke fuldt af samme Tykkelse) ligge 4 meget tynde Staalstrænge, der gaee op under Gribbrættet til de fire for dem bestemte Skruer i Hovedstykket. De ere stemte i harmonisk Forhold til Overstrængene, i \bar{d} , \bar{e} , \bar{fis} og \bar{a} , og ligge (idetmindste paa Ole Stoklands Instrument) under de to mellemste Strænge:

Efter en anden Meddelelse anbringes Understrængene ogsaa lige under Overstrængene, saaledes:

Overstrængene: \bar{a} \bar{d} \bar{a} \bar{e}
 Understrængene: \bar{d} \bar{e} \bar{fis} \bar{a}

Ved Strøgene paa Overstrængene bringes de harmonisk tilsvarende Understrænge til at sittre. Men da Felens Overstrænge ofte stemmes paa andre Maader, saa have Understrængene hellerikke altid den samme Stemning.

Endnu bemærkes, at Hardangerfelen i Regelen stemmes høiere, end den almindelige Violin, hvorfor ogsaa dens Overstrænge ere meget tynde. Ole Stokland stemte sin en Qvart høiere, saa at den dybe Stræng klang som \bar{d} ; men maaskee var det, fordi Strængene paa hans Fele tilfældigviis vare for tynde.

I Wilses „Spydebergs Beskrivelse“ (Chra 1779—80, 2den Deel, S. 420) fortælles: „Trolde skal lade sig stundom høre med Musik; fra dem skal Tussel-Dandsen forskrive sig, som spilles paa Violin saaledes, at Bassen og Terzen (o: \bar{d} -Strængen) stemmes en Tone høiere, men Qvinten 2 Toner lavere, hvilken Accord allene klinger lit sørgelig.“

Nr. 120-121. Disse Dandse, der ere mig meddeelte som „Hallingdandse“, ere optegnede i Sillgjord, omtr. 1816, af Ørn, død som Rector i Skien. Den første Mel. staaer vel i Treleds-Takt, medens Toleds-Takten er karakteristisk for Hallingen; imidlertid haves ogsaa enkelte Exempler paa Hallingdandse i den ellers for Springdandsen egne Treleds-Takt (s. Lindemans „Ældre og nyere norske Fjeldmel.“ Nr. 286, ligesom jeg ogsaa har modtaget Nr. 123 som en Halling).

Nr. 129. Er rimeligviis en Melodie for „Langelegen“ (s. S. 156, Anm. til Nr. 63).

Nr. 131-134 ere komponerede af en Virtuos paa „Hardangerfelen“, Maliser-Knud; saaledes kaldet, fordi han havde været i Krigstjenesten (Malisen istedetfor Militsen). Ved at omtale en Melodie af ham siger Forfatterinden af „Strid og Fred“ (s. 1ste Spalte paa denne Side): „Det var en af den vilde Maliserknuds genialeste Compositioner. Var den digtet i Leiren ved Bivouaken, under den frie, natlige Himmel, eller i — Slaveriet blandt Misdædere? Ingen veed det; men paa begge Steder har han fremtryllet

Toner, der ikke, som hans eget urolige Liv, skulle forsvinde af Folkets Erindring.“

Nr. 132-156. I „Strid og Fred“ beskrives Springdansen, af Forfatterinden med et mindre almindeligt Navn kaldet Halling-Polsken, saaledes: „Den maler Nordboens høieste Livslyst; den er Bersærkerglæden i Dands. Støttet paa Kvindens Arm kaster Manden sig høit op i Luften, tager hende derpaa i sine Arme og springer om med hende i vilde Hvirvler; nu skilles de ad, nu slutte de sig atter sammen og hvirvle igjen om lige-

som i Overmaal af Liv og Lyst. Takten er bestemt, djerv, fuld af Liv. Det er en Dandseruus, i hvilken Mennesket for Øieblikket frigjør sig for hver Sorg, hver Smerte og Tryk. En Jernkrog var dreven i en af Sparrerne under Loftet, og den Dandser, som under Hallingpolskens [Springdandsens] Svingninger var istand til med sin Hæl at give Krogen et Slag, saa at den beiedes, havde vundet Prisen som Dandser den Aften“. Saadanne Spring høre egentlig hjemme i „Hallingen“ og kaldes „Halling-Kast“; men anbringes ogsaa i „Springdansen“ og i „Vosserull“ (Nr. 159).

INDHOLD.

	Nr.		Nr.
A a aldri æ' dæ verre te	111	Go Kvel, mi Mæri! hær æ' e	59
A a Bonden kjørde i Veaskog	109a	Guris Sang	48
A a eg ser paa deg	45	Guten va' trøtt, Sommaardagen heit	62
A a Fanteguten gjik sig i grønnende Lund	53	H allingdandse	120-131
A a gaa du deg te Fjause	27b	Han Lage tente i Kongens Gaar	101
A a kjen'e du Kjell	105	Han Mass aa'n Lasse dei gjingo paa Rea	103
A a kjøre Vatn aa kjøre Ve	36	Han Ole tjente i Kongens Gaard	18
A a koke mi Gryte, du veit mi Nø	97	Harald var Kung Halfdans Son	22
A a Ljaan ligger i Enga	27c	[Havfrua dansa paa Tilje]	6
A a Mann' han skulle te Skauen engang	109b	Heggje-Klukkelaatten	100
A a Ola, Ola! min eien Onge	32	Heimat-Laaten	91
A a Reven han sto inn i Holo aa grov	118	Herr Lovmand red sig under Ø	16
A a Ræven va' rau, aa lkodn va' snau	112	Herr Sinclair drog over salten Hav	65a-b
A a Tosten tal' te Staven sin, han Tosten	104	Hin Efta eg skulle te Sæteri	29
A a vi' du have meg te aa kvea	34	Hout æ' dæ fyr ein Gangar graa	17a
A a vi' du være mi eia Gjente	35	Husk op i Ring	113
Agnete hun stander paa Holmegaards Bro	8	Høsthrune Sæter	83
Aldri fagrar' Syn eg saa	42	Høyr du, Siri, Dotter mi	37
Alf han er i Norgeland født	14	Høyre du, Mann	81
B issam, bissam, Baadne	93	I ffor gjætt e Gjeiten ti djupaste Dalom	38
Broder spurgte Søster ad	17b	I Hallingdal, i Hallingdal	84
Broder talte til Søster sin	17c	Inn kom Harall Kungjen	2
Brureslaat	87-89	I Olekjedn, i Olekinn	96
D ands fra Bergen	160	I rykandes Uver aa fykande Vind	50a-b
Den siste Laurdagskvellen	28	I Valdris, i Valdris der laater dom i Stutehonn	75
Den Ti du Astri saa mykje helt 'ta meg	70	J eg lagde mig saa silde	25
Den Ti e va liten	43	Je seer dei ut for Gluggen	27a
Der boer en Jomfru i dette Land	23	Je teente paa Kjelsta iffor	47
Der ligger et Slot i Østerrige	20	Je veet ei lita Gjenta	30
De'rnte greitt for ræktti Kjer'st aa faa	71	Jæ sku au ha Løst 'taa gjifte mej	72
De Revere vilde stjæle gaas	13	K ellabukk, Kellablakk	79
Det var en Søndags Morgen	24	Kjærringa mæ Staven	114a-b
De va' tri Skalkar, som maka Raas	108	Kleggen taala aat Flugu si	117b
Du, som ene var min Trøst	39	Krist give, jeg var der	26
Duva settø se paa Liljankvist	10	Kungjen aa Knut liten dei sat ivi Bor	11
Dæ sat tri Kjeringar unde ein Stein	1	Kungjen han sto paa Høgelofst Svøl	4
E in Langeleiklaat	86	Kusaata! — Kari aa Mari! statt op naa	82
„En Feier“	157	L ala, Sunev! Lala mej, lala	78
En Jølstring	161	Langebergs Laat'n aat Langleike	63
En Kouge hersked i Østerdal	69a-b	Langt i Auster i Kraakalund	116
F a'ens Marsch	67	Lensmannen hadd' ei graaskjimpla Mær	52
Fjeldbyggen agter paa Tiden	51	Liti Kjersti ho va' seg so liti ei Brur	7
G amall Kallen kom 'ti Stugu	64a-b	Liti Kjersti ho va' so vakker ei Møy	19
Go Kveld uti Hause	31	M ærkje grønas, Snjogen braana	54a-c
		Melodie for Luren	61
		Melodie fra Bergen	12
		Melodie fra Gudbrandsdalen	21
		Melodie fra Holmestrand	56
		Melodie fra Hurdalen	15
		Melodie fra Silgjord	60b
		Melodie fra Sætersdalen	58
		Melodie til en Bryllupsvisse fra Læsje	49
		Melodie til en gammel Sang	5
		Melodie til en gammel Sang	40
		Melodie uden Text	115
		Myllardottri dansar aa kve	3
		Naar Gjenta bære blir femten Aar	41
		No kom eg ta Fjella	69a
		Norsk Troldmusik	68
		Nær eg vi' sitja einstas aa kvea	33
		Nær Maidaagaa lokje	44
		O laf Thronson! Olaf Thronson	90
		Ola Grumstulen hadde saa lang ei Brufær	106
		Os ha gjort, kva gjeras skulle	55a-b
		P aa Tutla-Moen	119
		Sæag du nokke Kjærringa mi	110
		Saa rodde me ut paa Seiegrunden	107
		Saa tege mi naa Glase fat	90
		Sinclar's Marsch	66
		Sjaa Sole paa Anaripigg	46
		Slire-Klukkelaatten	98
		Sula gjeng bak Aasen ne	73
		Sommerløv og Sale	76
		Springdandse	132-156
		Stusle Søndags Kvelden ingaang før me va'	57
		Svein Normann han kjem seg riand i Gaar	9
		Sætte deg paa Sullakrakk	92
		„Throndhjemmeren“	158
		Tijleri, Tove	74
		Tim, tim tala, Maara ska vi fara	85
		Tommes-Klukkelaatten	99
		Tordyveln sit unde Stoguvegg	117a
		Truls han tent' seg i Kongens Gaar	102
		Væare Gjeiter gaar i Skogen	77
		Vesle Guttemonken Baane	94
		Vesle Peter! ropte Mamma	95
		„Vosserull“	159

RETTELSER OG TILLÆG.

Til 1ste Bind.

Pag. X, 8de Lin. ndfr.: Nr. 196 l. Nr. 19 b.

Nr. 13. De første 4 Takter kunne ogsaa spilles saaledes:

Nr. 23, tilføies: (Sjællandsk Vise.) I 8te Syst., 3die T., sættes ogsaa en Bue mellem de 2 sidste H'er.

Pag. 74, nederst, læs: S. Anmærkningen 9) til Nr. 27 b.

Nr. 31. I „Norske Universitets- og Skole-Annaler“, 1850, findes to norske Versjoner af denne Vise, den ene meddeelt af J. Moe (Pag. 287), den anden af Lindeman (Pag. 496).

- 42. I Fortegningen er glemt \flat for e; i 2den og 3die Takt sættes \flat for e.

- 43, 3die Syst., 3die T., saaledes:

- 49 er sikkert en anden Mel. til Nr. 87.

Pag. 109, 20de V.: Blak er, efter P. Syv, en stor Steen. Maaskee skal Billedet betyde, at Sorgen var saa stor, „at selv Stene maatte rores derved“.

Nr. 53 b, 5te Syst., næstsidste T.: mellem de sidste 2 g'er sættes en Bue.

- 59 a, 3die - 6te Takt: es l. d.

- 61, 16de Vers: Citationstegnet udslettes.

- 62, 24de - : aag' l. aag,

- 63, 3die Syst., 3die T., saaledes:

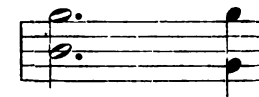
- 77. I „Norske Univ. og Skole-Ann.“, 1850, S. 491, staaer en tilsvarende, meget fuldstændigere norsk Vise fra Valders, opt. af Lindeman.

- 95, tilføies: (Mel. fra Slagelse-Egnen.)

Nr. 105. Hertil et svensk Sidestykke i Ståhls „Filikromen“, V. Nr. 7, meget bedre og mere sammenhængende end den danske Vise.

- 105 d. 3die Takt forandres saaledes:

- 107. 9de Vers bør vist hedde:

Kun nådde vil vi miste vort unge Liv,
Men nådder vil vi være Skovrøvers Viv.

- 114, næstsidste Takt i Bassen: istedetfor g l. fis.

- 128. En fri, dansk Bearbejdelse af denne Vise findes mellem Nyerups efterladte Papirer paa Universitets-Bibliotheket. Den er „Trykt i dette Aar“ o: rimeligvis i sidste Halvdeel af foregaaende Aarh.

- 130 b. Flere Vers paa Svensk i „Filikromen“, VII. Nr. 10; Mel. næsten den samme og optegnet i Skaane.

- 135. Efter det i Visen liggende Motiv har Sv. Grundtvig skrevet nedenstaaende Text, der vist vil være Mange kjærkommen. De 3 sidste Linier synges paa 2den Deel af Melodien uden Gjentakelse.

Stævne mødet.

1.

Det haver saa nyligen regnet,
Og de Træer de dryppe endnu,
Hvasse Vind, Tjørnen stind har dig saaret,
De har revet din Kaabe itu.

„Men trods Regn og trods Blæst
Og trods Storm af Nordvest
Stander jeg dig dog alletider næst.“

2.

Jeg kan see paa de Øine saa klare,
At du haver for nyligen grædt;

Regn paa Kind, Sorg i Sind, hvasse Tjerne
I dit Hjerte saa lyst og saa let!
„Hver min Taare paa Kind,
Som hver Fryd i mit Sind,
Haver du jo alene udi Vold.“

3.

For din Fod ved hvert Fjed vil jeg sprede
Hver en Blomst, hvert et duftende Blad;
Hver en Fugl fra sit Skjul vil jeg kalde,
De skal kvæde og kviddre dig glad.
„Lad dem blomstre i Ly,
Lad dem svæve ved Sky!
De kan ei faae min Angest til at flye.“

4.

Nu imorgen, naar Solen staaer høiest,
For din Moder jeg stedes med Bøn,
Mæler blidt, spørger frit: Kjære Moder,
Maa jeg være din trofaste Søn?
„See, det lysner i Sky,
Hør, det ringer fra By!
Du er min, som for evig jeg er din.“

- Nr. 143. En denne meget lignende Mel. synges i Hitterdalen (s. Lindemans „Eldre og nyere norske Fjeldmelodier“, Nr. 313).
- 149. Sv. Grundtvig har meddeelt mig nedenstaaende Text til denne Melodic. Den er optegnet af Student N. Chr. Christensen i Vendsyssel.

1.

I Verden er ikkun Falskhed og Svig,
Det haver jeg ofte befunden,
Den findes hos Fattig saavel som hos Rig;
Men hvor skal man Troskaben finde?

2.

Ja, Æblet hænger aldrig saa høit udi Træ,
Det engang til Jorden monne falde;
Men naar man har en fuldtro Ven,
Den bør man at elske for Alle.

3.

Jeg havde mig engang en kjæreste Ven,
Til hannem staaer al min Begjære,
I Ord og i Tale da var han mig huld,
Hans Mening en falsk monne være.

4.

Ja havde hans Hjerte nu været som hans Ord,
Som hans Ord det gav sig tilkjende,
Da var der slet Ingen paa denne Jord,
Mit Hjerte fra hannem skuld' vende.

5.

Ja Klaffernes Mund de gik sammen i Raad,
De vilde vort Venskab adskille;
Men Gud han er den høieste Raad,
Det gaær alt efter hans Ville.

6.

Der er ingen Fugle, der flyver saa høit,
Som Falken alt med hendes Unger;
Der er ingen Snarer, der skærer saa drøit,
Som falske Menneskers Tunger.

7.

Og nu er jeg som et eenligt Træ,
Der stander paa vildeste Hede,
Langt ude fra By, fra Ly og fra Læ,
Som paa blæser Stormen den vrede.

8.

Og nu er jeg som en eenlig Fugl,
Der sidder paa vildeste Kviste,
Den sidder og sørger og græmmer sig der,
For Magen sin haver den mistet.

9.

Og nu er jeg som en liden Smaafisk,
Der ligger paa Havsens Bunde,
Naar alle Smaafiske gaæe sammen i Leg,
Da ligger mit Hjerte bundet.

10.

Ak, lønlige Sorg, hvi er du saa haard,
Hvi er du saa tung at bære?
Den haver gjort mig Sorrhig saa stor,
Som før min Glæde monne være.

Nr. 151 a. I „Filikromen“ (V. Nr. 15) findes denne Vise ord- og noderet aftrykt efter 1ste Udg. af mine Folkesange. Imidlertid er den dertil „meddelad af Artisten J. F. Rosenstand.“

- 165. „Mester Daniels Have antages at have ligget paa Christianshavn; skjønt det vel ogsaa kan have været „forrige Capitaine Daniels Gaard“ i store Kongensgade, indrettet til en Gæstgivergaard, hvortil en smuk Have, der, ifølge Aviserne, 1741 blev bortsolgt.“ (Werlauffs „Antegnelser til Holbergs Lystspil“, 1858, S. 271.)

Pag. 249: Linién over 2det Vers skal staae ligeunder Overskriften.

- 271, 1ste Spalte, under Nr. 132: meddeelt 1849 l. meddeelt 1859.
- 275, Anmærk. til Nr. 26, 2den Lin.: kan l. kunde.
- 277, 1ste Spalte, Lin. 8: Kilde l. Kilder.
- 278, Anmærk. til Nr. 57, sidste Lin.: Julevisen l. Julereisen.
- 280, Anmærk. til Nr. 152 a, 5te Lin.: l. Texten, som er egen for denne Mel.
- 281, Anmærk. til Nr. 203: fra ham modtagne l. af ham mig tilsendte.

I Rettelserne: Pag. 122 l. Pag. 121.

Til 2det Bind.

Nr. 2, 9de Takt, 5te System: Buen skal staa mellem de 2 første Noder i 2den Stemme.

Pag. 3, Vers 16: Guten snedde forklars rigtigere ved den raske Gut.

Nr. 6, 2den Takt: foran G i Bassen sættes \sharp

- 7, 5te Takt: ogsaa en Bue mellem 2det og 3die f.
- 17 a. (Mel. fra Søndfjord i Bergens Stift.)
- 17 b, 2det Vers: voxen l. mandvoxen.

- 26, 2den og 3die Accord saaledes:

- 33, 3die, 5te og 7de Textlinie: sprekkjer l. sprekker.

Pag. 42, Anmærk. 6): (hæv ein) l. (heve han).

- 43, — 1): undseelig l. pyntelig.

Nr. 37: (Texten fra Søndhordland i Bergens Stift; Mel. fra Aker ved Christiania.)

- 37, Anmærk. 3): ringe Vid l. stakkels lille Væsen.
- 40, 3die Takt: \sharp sættes for e og udslettes foran g.
- 42, 2det Vers: Hur l. Hor.
- 44, Anmærk. 5): skinne o: oprinde.

Pag. 53, 3die Vers: Mari l. Marit.

- 56, Anmærk. 3): Ijona bet. vel i Alm. Iyne; men i den Søndhordlandske Dialekt kan Ordet have Betydningen Iarme (Aasens Ordbog).
- 61, 4de Vers: Kelve l. Kalve.
- 68, 10de - : Commaet efter Ljoren udslettes.

Pag. 72, Anmærk. 10): Sæta bet. en liden Flade imellem bratte Bakker.

- 73, under Mel.: blomstrat l. blomstraa.
- 74, Anmærk. 5): har du Bud paa (Grund til) l. behøver du (har du nødig).

Nr. 63, 5te Takt: under det 2det e i Disc. tilføies cis.

- 68: mellem de 2 første a'er i Disc. sættes en Bue.
- 70, 6te Vers: Falsker l. Falskar.
- 74, Anmærk. 2): dængede (slog) l. dænge (slaae).
- 79, i Anmærk. tilføies: 3) Dokka o: Dukken. 4) Nykla o: Gjeden med Halslæppen (Løp o: det nedhængende Kjød ved Kjøbebenene). 5) Storspenna o: Gjeden med de store Pauer.
- 82, 3die Syst.: mellem 1ste og 2den Takt og mellem 3die og 4de Takt sættes Buer.

Pag. 97, 8de Syst., 1ste Takt: \bar{r} rettes til \bar{d} .

Nr. 84, tilføies: (Fra Lardal i Telemarken.)

- 95, under Mel.: Fisk l. Flesk.
- 96, Anmærk. 1): borte udslettes.

Pag. 111, 1ste og 6te—8de Vers: Seer l. Sije.

- 118, 4de Vers: salta l. sala.

Nr. 112, 3die Textl.: tykttes den l. tyktes, den.

- — — : sat skulde paa norsk Almuemaal hedde sett.
- — 6te Vers: ahögg i l. ahöggi.

Pag. 121, 1ste og 3die Textl.: kjina l. kjinna.

- 122, 9de Vers. Kure bruges om Fuglene, naar de sætte sig til Ro med Hovedet under Vingen. Hos os siges: Hønen kurer o: ligger stille med Kyllingerne under sig.
- 123, 12te Vers: Han l. Hanin.
- — 35te - Gud lat dei aldre Dagjen trivast o: Gud lad dem aldrig nogen Dag trives. En i Spøg brugelig Maade at lykønske de Nygifte.
- 152, 2den Spalte, 2den Lin.: hos l. for.